ชุดข้อมูลสำหรับการเลือกศึกษาต่อในการเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์

สารนิพนธ์

ของ

ต้องรัก จิตรบรรเทา

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว

พฤษภาคม 2551

ชุดข้อมูลสำหรับการเลือกศึกษาต่อในการเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์

สารนิพนธ์

ของ

ต้องรัก จิตรบรรเทา

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว

พฤษภาคม 2551

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ชุดข้อมูลสำหรับการเลือกศึกษาต่อในการเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์

บทคัดย่อ

ของ

ต้องรัก จิตรบรรเทา

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว

พฤษภาคม 2551

ต้องรัก จิตรบรรเทา, (2551). *ชุดข้อมูลสำหรับการเลือกศึกษาต่อในแผนการเรียนวิทยาศาตร์ – คณิตศาสตร์.* สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ : อาจารย์อนุสรณ์ อรรถศิริ.

การศึกษาครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อรวบรวมชุดข้อมูลสำหรับการเลือกศึกษาต่อของนักเรียนในแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์

วิธีการที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ การรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล การสังเคราะห์ และจัดทำชุดข้อมูลจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง

ผลการศึกษาพบว่า ชุดข้อมูลสำหรับการเลือกศึกษาต่อในแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ มี 2 กลุ่ม คือกลุ่มวิทยาศาตร์สุขภาพ และกลุ่มวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ซึ่งแต่ละกลุ่มจะประกอบด้วย จำนวนหน่วยกิต ค่าน้ำหนักคะแนนเฉลี่ยโดยรวม ค่าน้ำหนักคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสาระวิชา ค่าน้ำหนักคะแนนโอเนต และค่าน้ำหนักคะแนนเอเนต

A DATA FOR CHOOSING THE EDUCATION SCIENCE – MATH'S PROGRAM

AN ABSTRACT

BY

TONGRAK JITBANTAO

Presented in partial fulfillment of the requirements

For the Master of Education degree in Guidance and Counseling Psychology

At Srinakharinwirot University

May 2008

Tongrak Jitbantao. (2008). A Data for Choosing the Education Science – Math's Program. Master's Project, M.Ed. (Guidance and Counseling Psychology). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor : Anusorn Artthasiri.

The purpose of this study was to collect data information package for students to choose the education Science – Math's Program

The methodology of the study were gathering information analyzing, synthesizing, And organizing information in a organized way to make data information packages for students in selecting Science – Math's program thorough rewiewing related literature.

The results of this study were as follows : There were 2 groups information packages for student in select Science – Math's program was Health- Science and Science – Technology. Each package included credit, weight of GPAX, weight of GPA, weight of O – NET and weight of A – NET.

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบได้พิจารณาสารนิพนธ์เรื่อง ชุดข้อมูลสำหรับการเลือกศึกษาต่อในแผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ของ ต้องรัก จิตรบรรเทา ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....

(อาจารย์อนุสรณ์ อรรถศิริ)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....

(รองศาสตราจารย์ ดร. นันทา สู้รักษา)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน

(รองศาสตราจารย์ ดร. นันทา สู้รักษา)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์

(อาจารย์อนุสรณ์ อรรถศิริ)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์

(อาจารย์ ดร. มณฑิรา จารุเพ็ง)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

(ผู้ช่วยศาสตรจารย์ ดร.องอาจ นัยพัฒน์)

วันที่ พฤษภาคม พ.ศ. 2551

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี เพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นันทา สู้รักษา ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร อาจารย์อนุสรณ์ อรรถศิริ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ อาจารย์ ดร. มณฑิรา จารุเพ็ง กรรมการสอบสารนิพนธ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษา ข้อเสนอแนะตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ของสารนิพนธ์ จนทำให้สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความเมตตาที่ได้รับเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์อุมาพร วงศ์บูรณวาทย์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ อาจารย์สุนันท์ บุญอ่ำ อาจารย์แนะแนว โรงเรียนศรีอยุธยา และอาจารย์บุญลักษณ์ อึ้งชัยพงษ์ ศึกษานิเทศก์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา 1 กำแพงเพชร ผู้เชี่ยวชาญที่กรุณาให้คำแนะนำและแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ในการทำชุดข้อมูลที่ได้จากการ ทำสารนิพนธ์ในครั้งนี้ และขอขอบคุณ ดร.ประภาส ณ พิกุล ที่ได้กรุณาแนะนำวิธีการในการค้นคว้าหาข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาต่อ

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ในภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษาทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้ผู้วิจัย

ขอขอบคุณเพื่อนๆ พี่และน้องสาขาจิตวิทยาการแนะแนวทุกคนที่ได้ให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยมาโดยตลอด

ขอขอบคุณ คุณวุฒิพงศ์ เจริญเกษกิจ ผู้จัดการส่วนทรัพยากรบุคคลและธุรการ บริษัท เคอาร์ เอส ลอจิสติคส์ จำกัด และคุณยวดยง วุ้นวงษ์ Commercial Division Manager บริษัท นูมาน แอนด์ เอสเซอร์ เซ้าท์อีสต์เอเชีย จำกัด ที่สนับสนุนให้ผู้วิจัยได้มีโอกาสศึกษา

ท้ายที่สุดนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อ จ่าสิบเอกสมพงษ์ จิตรบรรเทา คุณแม่วรรณวิไล จิตรบรรเทา คุณตาร้อยตรีดวงจันทร์ ชัยชนะ คุณยายนิภา ชัยชนะ คุณป้าวาริณี จิตต์สุวรรณ และคุณน้าพิไลวรรณ ยอดประสิทธิ์ ตลอดจนสมาชิกทุกคนในครอบครัว ที่ให้การสนับสนุนการเรียนและให้ทุนทรัพย์ ตลอดจนให้ความรัก ความห่วงใย และให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยมาโดยตลอด คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากสารนิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบแด่คุณพ่อ คุณแม่ บูรพคณาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่าน

ต้องรัก จิตรบรรเทา

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	**บทนำ**	1
	ภูมิหลัง	1
	วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
	ความสำคัญของการวิจัย	4
	ขอบเขตของการวิจัย	4
	นิยามศัพท์เฉพาะ	4
	กรอบแนวคิดในการวิจัย	5
2	**เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง**	6
	หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544	6
	จุดมุ่งหมายของหลักสูตร	8
	โครงสร้างของหลักสูตร	9
	สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์	13
	ระบบแอดมิชชั่น	17
	การจัดการเรียนการสอนทางด้านวิทยาศาสตร์สุขภาพ	53
	คณะแพทยศาสตร์	53
	คณะทันตแพทยศาสตร์	53
	คณะเภสัชศาสตร์	54
	คณะพยาบาลศาสตร์	55
	คณะเทคนิคการแพทย์	56
	คณะสหเวชศาสตร์	57
	การจัดการเรียนการสอนทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	58
	คณะวิทยาศาสตร์	58
	คณะวิศวกรรมศาสตร์	58
	คณะเกษตรศาสตร์	59
	คณะอุตสาหกรรม	60
	คณะสัตวแพทย์	61
	คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์	61
3	**วิธีดำเนินการวิจัย**	63
	การกำหนดแหล่งข้อมูล	63
	การเก็บรวบรวมข้อมูล	63

สารบัญ (ต่อ)

บทที่ **หน้า**

3 (ต่อ)

วิธีสร้างชุดข้อมูล..... 64

การจัดทำระบบข้อมูล..... 69

4 การวิเคราะห์ข้อมูล..... 70

กลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพ..... 75

คณะแพทยศาสตร์..... 75

คณะทันตแพทยศาสตร์..... 78

คณะเภสัชศาสตร์..... 81

คณะสัตวแพทย์..... 84

คณะเทคนิคการแพทย์..... 88

คณะพยาบาลศาสตร์..... 91

คณะสหเวชศาสตร์..... 94

กลุ่มวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี..... 97

คณะวิศวกรรมศาสตร์..... 97

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์..... 101

คณะวิทยาศาสตร์..... 104

คณะเกษตรศาสตร์..... 108

คณะอุตสาหกรรม..... 112

5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ..... 116

ความมุ่งหมายของการวิจัย..... 116

วิธีดำเนินการศึกษาวิจัย..... 116

การกำหนดแหล่งข้อมูล..... 116

การเก็บรวบรวมข้อมูล..... 116

วิธีการสร้างชุดข้อมูล..... 117

สรุปผลการรวบรวมข้อมูล..... 122

การอภิปรายผล..... 127

ข้อเสนอแนะ..... 141

สารบัญ (ต่อ)

บทที่

บรรณานุกรม..... 140

ประวัติย่อผู้วิจัย..... 143

บัญชีตาราง

ตาราง **หน้า**

1	สาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพ.....	25
2	สาขาสุขศึกษาและพลศึกษา.....	26
3	วิทยาศาสตร์การกีฬารูปแบบที่ 1.....	27
4	วิทยาศาสตร์การกีฬารูปแบบที่ 2.....	28
5	วิทยาศาสตร์.....	29
6	วิศวกรรมศาสตร์.....	30
7	สถาปัตยกรรมศาสตร์.....	31
8	เกษตรศาสตร์.....	32
9	บริหารบริหารธุรกิจพาณิชยศาสตร์ บัญชี เศรษฐศาสตร์.....	33
10	การจัดการท่องเที่ยว.....	34
11	ครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์.....	35
12	ศิลปกรรมศาสตร์.....	36
13	นิเทศศาสตร์/วารสารศาสตร์.....	37
14	สังคมวิทยา / มานุษยวิทยา / สังคมศาสตร์รูปแบบที่ 1.....	37
15	สังคมวิทยา / มานุษยวิทยา / สังคมศาสตร์รูปแบบที่ 2.....	38
16	รัฐศาสตร์ สาขาการปกครอง/บริหารรัฐกิจ.....	39
17	รัฐศาสตร์ สาขาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ.....	40
18	รัฐศาสตร์ สาขารัฐประศาสนศาสตร์.....	41
19	สังคมสงเคราะห์.....	42
20	นิติศาสตร์.....	43
21	มนุษยศาสตร์ / ศิลปศาสตร์ / อักษรศาสตร์ รูปแบบที่ 1.....	44
22	มนุษยศาสตร์ / ศิลปศาสตร์ / อักษรศาสตร์ รูปแบบที่ 2.....	45
23	มนุษยศาสตร์ / ศิลปศาสตร์ / อักษรศาสตร์ รูปแบบที่ 3.....	46
24	มนุษยศาสตร์ / ศิลปศาสตร์ / อักษรศาสตร์ รูปแบบที่ 4.....	47
25	มนุษยศาสตร์ / ศิลปศาสตร์ / อักษรศาสตร์ รูปแบบที่ 5.....	48
26	มนุษยศาสตร์ / ศิลปศาสตร์ / อักษรศาสตร์ รูปแบบที่ 6.....	49
27	มนุษยศาสตร์ / ศิลปศาสตร์ / อักษรศาสตร์ รูปแบบที่ 7.....	50
28	มนุษยศาสตร์ / ศิลปศาสตร์ / อักษรศาสตร์ รูปแบบที่ 8.....	50
29	มนุษยศาสตร์ / ศิลปศาสตร์ / อักษรศาสตร์ รูปแบบที่ 9.....	51
30	คณะแพทยศาสตร์.....	75

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง **หน้า**

31	คณะทันตแพทยศาสตร์.....	78
32	คณะเภสัชศาสตร์.....	81
33	คณะสัตวแพทย์.....	84
34	คณะเทคนิคการแพทย์.....	88
35	คณะพยาบาลศาสตร์.....	92
36	คณะสหเวชศาสตร์.....	94
37	คณะวิศวกรรมศาสตร์.....	97
38	คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์.....	101
39	คณะวิทยาศาสตร์.....	104
40	คณะเกษตรศาสตร์.....	108
41	คณะอุตสาหกรรม.....	112

บทที่ 1
บทนำ

ภูมิหลัง

จากพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ มาตราที่ 22 (ราชกิจจานุเบกษา. 2544 : 7) ได้ระบุไว้ว่า การจัดการศึกษาต้องยึดหลักให้ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้ และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ จะเห็นได้ว่าจากพระราชบัญญัติดังกล่าวได้มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้และพัฒนาตนเอง เนื่องจากประเทศไทยเป็นประเทศที่มองเห็นความจำเป็นในการเร่งรัดพัฒนาประเทศ เพื่อเพิ่มคุณภาพชีวิตให้กับประชาชน แต่การพัฒนาประเทศจะเป็นไปได้ตามเป้าหมายจำเป็นต้องอาศัยการศึกษาเป็นสำคัญ และการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษานับว่ามีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อที่สำคัญของนักเรียน ทั้งระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.1 – ม.3) หรือช่วงชั้นที่ 3และ โดยเฉพาะอย่างยิ่งระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.4 – ม.6) หรือช่วงชั้นที่ 4 เนื่องจากว่าการจัดการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นการจัดการศึกษาที่มุ่งเน้นสำหรับการเตรียมตัวนักเรียนเพื่อศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น (กรมวิชาการ. 2542 : 18)

ในระบบโรงเรียนจึงเห็นความสำคัญของการเตรียมตัวในการเข้าไปสู่สถาบันอุดมศึกษา แต่ละโรงเรียนจึงได้จัดคาบกิจกรรมแนะแนว หรือมีบริการแนะแนวในโรงเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการให้บริการสนเทศ เพื่อที่จะให้นักเรียนได้เป็นผู้ที่รู้เท่าทันต่อการเปลี่ยนแปลงของโลกในยุคข้อมูลข่าวสาร (มะเดื่อ เสมา. 2547 : 65) การจัดบริการสนเทศในโรงเรียนนั้น เบเคอร์ (Baker. 1992 : 125) ได้แบ่งบริการสนเทศออกเป็น 2 ด้านใหญ่ๆ คือด้านการศึกษา อาชีพ และด้านส่วนตัวสังคม ซึ่งความสำคัญของการจัดบริการสนเทศนี้จะเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยกำหนดเป้าหมายของนักเรียนในการเลือกศึกษาต่อ เพื่อเข้าสู่โลกของอาชีพต่อไปในอนาคต (นวลศิริ เปาโรหิตย์. 2538 : 42) สอดคล้องกับ พรทิพย์ วงพาณิชย์ (2535 : 3) ที่กล่าวว่า เนื่องจากนักเรียนที่จบการศึกษาหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) สามารถที่จะเลือกเรียนต่อได้ทั้งสายสามัญและสายอาชีพได้ตามความถนัดและความสนใจอย่างกว้างขวาง ซึ่งนักเรียนที่กำลังจะจบการศึกษาในระดับนี้นับเป็นหัวเลี้ยวหัวต่อที่สำคัญของการศึกษาเล่าเรียน และเป็นระยะที่นักเรียนกำลังอยู่ในวัยรุ่น ตามหลักจิตวิทยากล่าวว่า เป็นวัยที่มีปัญหาต่างๆ มาก โดยเฉพาะในด้านการตัดสินแนวทางการเรียนของตนเอง ว่าตนควรจะเรียนต่อหรือไม่ และถ้าจะเรียนต่อแล้วจะเลือกสายการเรียนทางวิชาสามัญหรือสายการเรียนทางวิชาชีพ การเลือกเรียนต่อของนักเรียนนั้น ถ้านักเรียนเลือกได้

เหมาะสมกับความสามารถของตน ก็จะมีโอกาสประสบความสำเร็จในการเรียน และมีประสิทธิภาพพอที่จะประกอบอาชีพได้ (เรวดี วัฒฑณโกศล. 2532 : 4) แต่จากผลการวิจัยของสุนันท์ บุญอ่ำ (2545 : 26) พบว่า การเลือกเรียนต่อของนักเรียนที่จบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นส่วนใหญ่จะเลือกเรียนต่ออย่างไม่มีเป้าหมาย โดยเลือกตามเพื่อน เลือกตามใจผู้ปกครอง หรือตามแต่ที่โรงเรียนจะจัดให้ ซึ่งเป็นการเลือกโดยภายใต้อิทธิพลของสิ่งแวดล้อม อย่างไรก็ตามในการเลือกสายการเรียนนี้ นักเรียนย่อมต้องใช้ความรู้ ความคิด ตลอดจนประสบการณ์ที่ผ่านมา รวมทั้งองค์ความรู้ต่าง ๆ เป็นเหตุให้การตัดสินใจของนักเรียนเอนเอียงไปทางใดทางหนึ่ง องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับการเลือกสายการเรียนนี้ ได้แก่ เจตคติ แรงจูงใจ เพศ ฐานะเศรษฐกิจของครอบครัว ค่านิยม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความถนัดในการเรียน ความสนใจในอาชีพ อาชีพผู้ปกครอง ขนาด และสถานที่ตั้งของโรงเรียนเดิม ของนักเรียน เป็นต้น (พรทิพย์ วงพาณิชย์. 2535 : 7)

ในปัจจุบันการรับนักเรียนเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา มีการเปลี่ยนแปลงระบบการรับจากที่เคยใช้ระบบเอนทรานซ์ (Entrance) มาเป็นระบบแอดมิชชั่น (Admission) (สำนักทดสอบทางการศึกษา. 2546 : 1 – 3) ซึ่งเป็นระบบการรับนักเรียนเข้าเรียนในสถาบันอุดมศึกษามีชื่ออย่างเป็นทางการในภาษาไทยว่าระบบกลางการรับนิสิตนักศึกษาเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา เป็นการรับนักเรียนเข้ามหาวิทยาลัยโดยใช้เกณฑ์ต่าง ๆ ร่วมกัน และมีการนำผลการเรียนในโรงเรียนมาใช้ประกอบการพิจารณามากกว่าระบบเดิมที่เน้นแต่การสอบ แอดมิชชั่นต่างจากการรับตรงของมหาวิทยาลัย ตรงที่ทุกมหาวิทยาลัยที่เข้าร่วมในระบบแอดมิชชั่นจะใช้หลักเกณฑ์เดียวกัน ถ้าต่างคนต่างรับ ถือเป็นการรับตรงที่มหาวิทยาลัยตั้งเกณฑ์เป็นของตนเองได้

ในการแอดมิชชั่น (Admission) นั้น เป็นการรับนักเรียนเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยโดยคิดคะแนนเป็น 2 ส่วนใหญ่ ๆ คือ

1. คะแนนจากโรงเรียน ซึ่งจะแบ่งเป็น 2 ส่วนย่อย ได้แก่

1.1 ผลการเรียนเฉลี่ยสะสมทุกรายวิชาระดับ ม.ปลายตลอดหลักสูตร เรียกว่า GPAX คือ การเรียนทุกวิชาในชั้น ม. 4 – ม – ม.6 มีความสำคัญทั้งหมด มีน้ำหนัก 10 %

1.2 ผลการเรียนเฉลี่ยรายกลุ่มสาระ (GPA) 3 – 5 กลุ่มสาระวิชา ได้แก่ วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ ภาษาไทย และสังคมศึกษาให้ค่าน้ำหนัก 20 %

2. คะแนนจากการสอบ ซึ่งจะแบ่งเป็น 2 ส่วน ได้แก่

2.1 คะแนนแบบทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติทั่วไป (Ordinary National Educational Test หรือ O – NET) ใช้ 5 กลุ่มสาระวิชา ได้แก่ วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ ภาษาไทย และสังคมศึกษา ให้ค่าน้ำหนัก 35 – 70 %

2.2 คะแนนทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นสูง (Advanced National Educationl Test หรือ A- NET) ได้มาจาก 3 กลุ่มสาระวิชา และ/หรือจาก 5 กลุ่มสาระวิชา และ/หรือวิชาเฉพาะ และ/หรือความถนัด ให้ค่าน้ำหนักน้ำหนักไม่เกิน 35 %

นอกจากนี้ยังมีวิชาเฉพาะซึ่งเป็นวิชาที่นอกเหนือจาก เอ – เน็ต ที่บางคณะต้องการเป็นพิเศษ เช่น คณะวิศวกรรมศาสตร์ ต้องสอบวิชาความถนัดทางวิศวกรรม นอกเหนือจากวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ คณะครุศาสตร์ ต้องสอบวิชาวัดแววครู คณะแพทยศาสตร์ ต้องสอบวิชาความถนัดทางการแพทย์ ซึ่งจะมีการจัดสอบต่างหากจากเอ – เน็ต

ด้วยเหตุที่โลกปัจจุบันเป็นโลกของข้อมูลข่าวสาร ดังนั้น ผู้ที่มีข้อมูลมากที่สุดจึงเป็นผู้ที่มีโอกาสมากที่สุดในทุกๆ ด้าน นักเรียนก็เช่นเดียวกัน ผู้ใดที่มีข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนการศึกษามากที่สุด ก็จะเป็นผู้ที่มีโอกาสทางการศึกษามากกว่าคนอื่นๆ เช่นกัน (เกษม วัฒนชัย. 2548 : 42 – 45) นอกจากนี้ เกษม วัฒนชัย (2549 : 47) ยังได้กล่าวอีกว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อมูลที่มีการเปลี่ยนแปลงตั้งแต่ปีการศึกษา 2549 เป็นต้นมา การรับนักเรียนเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษามีการเปลี่ยนแปลง จากระบบเดิมมาเป็นระบบแอดมิชชั่น (Admission) จึงควรที่ครูแนะแนว ตลอดจนนักเรียนควรจะได้มีข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้อง รวดเร็ว เพื่อประกอบการตัดสินใจ

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะทำชุดข้อมูลสำหรับการเลือกศึกษาต่อในแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ สำหรับนักเรียนที่เรียนในแผนการเรียนวิทยาศาตร์ – คณิตศาสตร์ เพื่อเป็นฐานข้อมูลสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จะได้นำไปเป็นประกอบในการตัดสินใจเลือกเรียน เพื่อที่จะได้เรียนในสาขาที่ตนเองมีความถนัด และตรงกับความสามารถ อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศชาติในอนาคต ในด้านการผลิตกำลังคนที่เหมาะสม และช่วยแก้ปัญหาที่ผ่านๆ มา ในการเลือกศึกษาต่อ ที่ไม่ได้อยู่บนพื้นฐานของการมีข้อมูลที่สมบูรณ์ ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะทำชุดข้อมูลสำหรับการเลือกศึกษาต่อในแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ ขึ้นมา เพื่อให้สอดคล้องกับการการเปลี่ยนแปลงของโลกการศึกษาในยุคปัจจุบัน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อรวบรวมข้อมูลสำหรับการศึกษาต่อที่ช่วยในการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อของนักเรียนที่สนใจเลือกศึกษาต่อในแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ –คณิตศาสตร์

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้าวิจัย

จากการทำวิจัยครั้งนี้ ทำให้ได้ชุดข้อมูลสารสนเทศที่เกี่ยวข้องกับการเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์ ที่คาดว่าจะเป็นประโยชน์ต่อการตัดสินใจในการเลือกเรียนของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่จะศึกษาต่อในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และเป็นประโยชน์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่เรียนในแผนการเรียนวิทยาศาตร์ - คณิตศาสตร์ ที่จะเข้าสู่กระบวนการแอดมิชชั่น เพื่อที่จะได้เตรียมตัวได้ถูกต้อง รวมทั้งผู้ที่สนใจ และครูแนะแนวอันจะเป็นประโยชน์ในการจัดกิจกรรมการแนะแนวในโรงเรียนในเรื่องการศึกษาต่อ และเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจ ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยนี้จะสามารถนำไปเป็นแนวทางในการเลือกศึกษาต่อ เพื่อการตัดสินใจที่ถูกต้อง

ขอบเขตของการวิจัย

แหล่งข้อมูล

1. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
2. สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา
3. สำนักทดสอบทางการศึกษา
4. เวบไซต์ของสถาบันอุดมศึกษา ทั้งในสังกัดของรัฐบาล เอกชน มหาวิทยาลัยราชภัฏ และมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล

นิยามคำศัพท์เฉพาะ

1. **ชุดข้อมูล** หมายถึง เอกสารที่รวบรวมข้อมูลสารสนเทศในเรื่องการศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และในระดับอุดมศึกษาของแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ ประกอบด้วย

   ส่วนที่ 1 ชุดข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาต่อในแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ได้แก่

   1. หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2542
   2. รายละเอียดของกลุ่มสาระการเรียนรู้ในแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์
   3. จำนวนวิชาและคำอธิบายรายวิชา
   4. จำนวนชั่วโมงเรียน

   ส่วนที่ 2 ชุดข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ได้แก่

   1. รายชื่อสถาบันอุดมศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา
   2. รายชื่อคณะ

3. หน่วยกิต

4. นำหนักคะแนน GPA, GPAX, O – NET, A - NET

2. **แผนการเรียนวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์** หมายถึง ชุดวิชาที่เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ช่วงชั้นที่ 4) ที่เรียนเน้นหนักในรายวิชาวิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์
3. **การศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย** หมายถึง การเรียนในระดับช่วงชั้นที่ 4 ซึ่งหมายถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 – ปีที่ 6 โดยมีเป้าหมายจะศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา
4. **GPA** หมายถึง คะแนนเฉลี่ยในกลุ่มสาระวิชาภาษาไทย วิชาสังคมศึกษา วิชาภาษาต่างประเทศ วิชาคณิตศาสตร์ และวิชาวิทยาศาสตร์
5. **GPAX** หมายถึง คะแนนเฉลี่ยทุกวิชาตลอดหลักสูตรในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 – 6
6. **O – NET** หมายถึง การทดสอบปกติของสำนักทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ เป็นการสอบเพื่อประเมินคุณภาพของนักเรียนและโรงเรียน และเป็นการสอบเพื่อจบช่วงชั้นตามที่สำนักทดสอบทางการศึกษาได้กำหนดไว้ ซึ่งประกอบด้วย วิชาภาษาไทย วิชาสังคมศึกษา วิชาภาษาต่างประเทศ วิชาคณิตศาสตร์ และวิชาวิทยาศาสตร์ ซึ่งจะบังคับให้นักเรียนทุกคนต้องสอบ และได้นำคะแนนจากการทดสอบนี้มาเป็นส่วนหนึ่งของการเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษา
7. **A – NET** หมายถึง การสดสอบขั้นสูงของสำนักทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ เป็นการสอบเพื่อที่จะดูความสามารถของนักเรียนในแต่ละวิชา ซึ่งประกอบด้วยวิชาคณิตศาสตร์ วิชาวิทยาศาสตร์ วิชาภาษาต่างประเทศ และเพื่อนำไปเป็นส่วนหนึ่งของการเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษา

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ชุดข้อมูลสำหรับการเลือกศึกษาต่อของแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ ประกอบด้วยข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดของแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ และข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดคณะ และสาขาวิชาด้านวิทยาศาสตร์สุขภาพ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เพื่อใช้ในการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อของแผนการเรียน วิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ สำหรับนักเรียนที่จะศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา

บทที่ 2
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2542
2. กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์
3. ความเป็นมาของระบบแอดมิชชั่น (Admissions)
4. รายละเอียดการเรียนในแต่ละคณะ

1. หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2542

จากหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2542 (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. 2543 : 7 – 12)) ได้กำหนดไว้ว่า

การศึกษา เป็นกระบวนวิธีส่งเสริมให้บุคคลเจริญเติบโต และมีความงอกงามทางกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ตลอดจนเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม จึงทำให้การศึกษามีความสำคัญดังต่อไปนี้

1. การศึกษาในฐานะเป็นผู้ธำรงรักษา และถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรม
2. การศึกษาในฐานะเครื่องมือเปลี่ยนแปลงรูปแบบวัฒนธรรม
3. การศึกษาในฐานะเครื่องมือเพื่อการพัฒนาคนเป็นรายบุคคล
4. การศึกษาในฐานะเป็นเครื่องมือของสังคมในการสร้างสมาชิกของสังคมให้มีลักษณะตามที่สังคมปรารถนา
5. การศึกษาในฐานะเครื่องมือของรัฐในการพัฒนาสังคม เศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรม และเอกลักษณ์ของชาติ

ด้วยเหตุนี้จึงเป็นหน้าที่ของรัฐที่จะต้องจัดการศึกษาในระดับต่าง ๆ อย่างดีที่สุด การจัดการศึกษาแก่เยาวชนและประชาชนของประเทศนั้นจะต้องมีแนวทางในการจัดการศึกษาที่ให้เยาวชนแต่ละวัย และแต่ละระดับการศึกษาได้รับการศึกษาทัดเทียมกัน และบรรลุจุดหมายที่กำหนดไว้ จึงจำเป็นต้องมีหลักสูตรเพื่อเป็นแนวทางและเป็นเกณฑ์มาตรฐานทางการศึกษาสำหรับควบคุมการเรียนการสอนใน แต่ละระดับการศึกษา

หลักสูตร จากหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2542 (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. 2543 : 20 – 22)) ได้กำหนดไว้ว่า หลักสูตรหมายถึง

1. หลักสูตรในฐานะที่เป็นวิชาและเนื้อหาสาระที่จัดให้แก่ผู้เรียน หมายถึง วิชาและเนื้อหาสาระที่กำหนดให้ผู้เรียนต้องเรียนในชั้นระดับต่าง ๆ หรือกลุ่มวิชาที่จัดขึ้นด้วยวัตถุประสงค์เฉพาะอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น หลักสูตรเตรียมแพทย์ หลักสูตรธุรกิจ

2. หลักสูตรในฐานะที่เป็นเอกสารหลักสูตร คือหลักสูตรที่เป็นเอกสารรูปเล่ม ที่เกี่ยวกับจุดหมาย หลักการ โครงสร้าง เนื้อหาสาระ อัตราเวลาเรียน กิจกรรม ประสบการณ์ และการประเมินผลการเรียนเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถ มีเจตคติที่ดีในการอยู่ร่วมกัน มีพฤติกรรมตามที่กำหนดไว้ในจุดมุ่งหมาย ซึ่งเอกสารหลักสูตรจำแนกเป็น 2 ประเภท คือ เอกสารหลักสูตร และเอกสารประกอบหลักสูตร

3. หลักสูตรในฐานะที่เป็นกิจกรรมต่าง ๆ ที่จะให้แก่ผู้เรียน ซึ่งจะต้องมีการกำหนดกิจกรรมอย่างชัดเจนไว้ในหลักสูตร การจัดกิจกรรมที่เหมาะสมนั้นเป็นสิ่งสำคัญที่จะสามารถนำไปสู่ประสบการณ์ทางด้านความรู้ ความเข้าใจ เจตคติ ทักษะต่าง ๆ อันแสดงถึงการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามที่กำหนด

4. หลักสูตรในฐานะแผนสำหรับจัดโอกาสการเรียนรู้หรือประสบการณ์ที่คาดหวังแก่นักเรียน ซึ่งแผนนี้สร้างขึ้นตามประเภทสถานการณ์ หรือกลุ่มบุคคลในระดับการศึกษาต่าง ๆ เช่น หลักสูตรก่อนวัยเรียน หลักสูตรประถมศึกษา หลักสูตรอุดมศึกษา หรืออาจหมายถึงกลุ่มแผนย่อยต่าง ๆ ที่ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสพัฒนาการเรียนรู้ความสามารถ พฤติกรรม หรือประสบการณ์ที่คาดหวัง

5. หลักสูตรในฐานะที่เป็นมวลประสบการณ์ คือ การจัดการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้มีความรู้ที่กว้างและสมบูรณ์ที่สุด เป็นความรับผิดชอบที่ทางโรงเรียนจะจัดให้ ไม่ใช่แต่เป็นการเรียนตามหลักสูตรไม่มีการพัฒนาให้เกิดการเรียนรู้รอบด้าน หรือการเรียนการสอนเพียงแต่ในตำราเรียนเท่านั้น

6. หลักสูตรในฐานะที่เป็นจุดหมายปลายทาง คือเป็นสิ่งที่สังคมมุ่งหวังต่อผู้เรียนว่าเมื่อเรียนจบไปแล้วจะเกิดผลอย่างไรกับผู้เรียนบ้าง

7. หลักสูตรในฐานะที่เป็นระบบการเรียนการสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน คือเป็นการวางแผนกำหนดแผนงานเกี่ยวกับการเรียนการสอนที่จัดให้เพื่อผู้เรียน ซึ่งเป็นความรับผิดชอบของสถานบันใดสถานบันหนึ่ง

และที่สำคัญ หลักสูตรนั้นอาจมีการเปลี่ยนแปลงได้อยู่ตลอดเวลา ทั้งนี้ทั้งนั้นขึ้นอยู่กับยุคสมัยหรือกาลเวลา ความเชื่อในปรัชญาหรือจิตวิทยาการศึกษาและสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนไป

ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีการกำหนดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานไว้ หรือ หลักสูตรแกนกลาง เพื่อให้สถานศึกษา /สถานบันการศึกษาต่าง ๆ ได้ยึดถือเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนของตนเองเพื่อให้ผู้เรียนได้รับการเรียนรู้ตามมาตรฐานที่กำหนดไว้

หลักสูตรแกนกลาง จากหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2542 (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. 2543 : 24 – 25)) ได้กำหนดไว้ว่า

หมายถึง มวลประสบการณ์ที่กระทรวงศึกษาธิการจัดให้แก่ผู้เรียนเพื่อให้ทุกคนในประเทศได้เรียนรู้ในสิ่งที่เหมือนกันในระดับเดียวกัน เพื่อเสริมสร้างเอกลักษณ์ของชาติ ให้ดำรงอยู่ มีความรู้ทักษะและคุณธรรมจริยธรรมพื้นฐานในการดำรงชีวิตประกอบอาชีพและศึกษาต่อ

จุดมุ่งหมายของหลักสูตร

จากหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2542 (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. 2543 : 30 – 32)) ได้กำหนดไว้ว่า

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข และมีความเป็นไทย มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ จึงกำหนดจุดหมายซึ่งถือเป็นมาตรฐานการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเกิดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ต่อไปนี้

1. เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยในตนเอง ปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนาหรือศาสนาที่ตนนับถือ มีคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมอันพึงประสงค์

2. มีความคิดสร้างสรรค์ ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน รักการอ่าน รักการเขียน และรักการค้นคว้า

3. มีความรู้อันเป็นสากล รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการ มีทักษะและศักยภาพในการจัดการ การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยี ปรับวิธีการคิด วิธีการทำงานได้เหมาะสมกับสถานการณ์

4. มีทักษะและกระบวนการ โดยเฉพาะทางคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ทักษะการคิดการสร้างปัญญา และทักษะในการดำเนินชีวิต

5. รักการออกกำลังกาย ดูแลตนเองให้มีสุขภาพและบุคลิกภาพที่ดี

6. มีประสิทธิภาพในการผลิตและการบริโภค มีค่านิยมเป็นผู้ผลิตมากกว่าเป็นผู้บริโภค

7. เข้าใจในประวัติศาสตร์ของชาติไทย ภูมิใจในความเป็นไทย เป็นพลเมืองดี ยึดมั่นในวิถีชีวิตและการปกครองระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข

8. มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์ภาษาไทย ศิลปะ วัฒนธรรม ประเพณี กีฬา ภูมิปัญญาไทย ทรัพยากรธรรมชาติและพัฒนาสิ่งแวดล้อม

9. รักประเทศชาติและท้องถิ่น มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามให้สังคม

โครงสร้างของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2542

จากหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2542 (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. 2543 : 37 – 42)) ได้กำหนดไว้ว่า

เพื่อให้การจัดการศึกษาเป็นไปตามหลักการ จุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ให้สถานศึกษาและผู้ที่เกี่ยวข้องมีแนวปฏิบัติในการจัดหลักสูตรสถานศึกษา จึงได้กำหนดโครงสร้างของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานดังนี้

1. ระดับช่วงชั้น

กำหนดหลักสูตรเป็น 4 ช่วงชั้น ตามระดับพัฒนาการของผู้เรียน ดังนี้

ช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3

ช่วงชั้นที่ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6

ช่วงชั้นที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3

ช่วงชั้นที่ 4 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6

2. สาระการเรียนรู้

กำหนดสาระการเรียนรู้ตามหลักสูตร ซึ่งประกอบด้วยองค์ความรู้ ทักษะหรือกระบวนการการเรียนรู้ และคุณลักษณะหรือค่านิยม คุณธรรม จริยธรรมของผู้เรียนเป็น 8 กลุ่ม ดังนี้

2.1 กลุ่มวิชาภาษาไทย

2.2 กลุ่มวิชาคณิตศาสตร์

2.3 กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์

2.4 กลุ่มวิชา สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม

2.5 กลุ่มวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา

2.6 กลุ่มวิชาศิลปะ

2.7 กลุ่มวิชาการงานอาชีพและเทคโนโลยี

2.8 กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ

3. กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน

เป็นกิจกรรมที่จัดให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถของตนเองตามศักยภาพ มุ่งเน้นเพิ่มเติมจากกิจกรรมที่ได้จัดให้เรียนรู้ตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ทั้ง 8 กลุ่ม การเข้าร่วมและปฏิบัติกิจกรรมที่เหมาะสมร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุขกับกิจกรรมที่เลือกด้วยตนเองตามความถนัดและความสนใจอย่างแท้จริง การพัฒนาที่สำคัญ ได้แก่ การพัฒนาองค์รวมของความเป็นมนุษย์ให้ครบทุกด้าน ทั้งร่างกาย สติปัญญา อารมณ์และสังคม โดยอาจจัดเป็นแนวทางหนึ่งที่จะสนองนโยบายในการสร้างเยาวชนของชาติให้เป็นผู้มีศีลธรรม จริยธรรม มีระเบียบวินัย และมีคุณภาพเพื่อพัฒนาองค์รวมของความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ปลูกฝังและสร้างจิตสำนึกของการทำประโยชน์เพื่อสังคม ซึ่งสถานศึกษาจะต้องดำเนินการอย่างมีเป้าหมาย มีรูปแบบและวิธีการที่เหมาะสมกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนแบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ

3.1 กิจกรรมแนะแนว เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมและพัฒนาความสามารถของผู้เรียนให้เหมาะสมตามความแตกต่างระหว่างบุคคล สามารถค้นพบและพัฒนาศักยภาพของตนเสริมสร้างทักษะชีวิต วุฒิภาวะทางอารมณ์ การเรียนรู้ในเชิงพหุปัญญา และการสร้างสัมพันธภาพที่ดี ซึ่งผู้ที่สอนทุกคนต้องทำหน้าที่แนะแนวให้คำปรึกษาด้านชีวิต การศึกษาต่อและการพัฒนาตนเองสู่โลกอาชีพและการมีงานทำ

3.2 กิจกรรมนักเรียน เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนเป็นผู้ปฏิบัติด้วยตนเองอย่างครบวงจรตั้งแต่ศึกษา วิเคราะห์ วางแผน ปฏิบัติตามแผน ประเมิน และปรับปรุงการทำงาน โดยเน้นการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม เช่น ลูกเสือ เนตรนารี ยุวกาชาด ผู้บำเพ็ญประโยชน์ เป็นต้น

4. การจัดหลักสูตร

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน เป็นหลักสูตรที่กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ในการพัฒนาผู้เรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สำหรับผู้เรียนทุกคน ทุกกลุ่มเป้าหมายสามารถปรับใช้ได้กับการจัดการศึกษาทุกรูปแบบ ทั้งในระบบ นอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย

ในส่วนของการจัดการศึกษาปฐมวัย กำหนดให้มีหลักสูตรการศึกษาปฐมวัยเป็นการเฉพาะเพื่อเป็นการสร้างเสริมพัฒนาการและเตรียมผู้เรียนให้มีความพร้อมในการเข้าเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานที่สถานศึกษานำไปใช้จัดการเรียนรู้ในสถานศึกษานั้นกำหนดโครงสร้างที่เป็นสาระการเรียนรู้ จำนวนเวลาอย่างกว้าง ๆ มาตรฐานการเรียนรู้ที่แสดงคุณภาพผู้เรียนเมื่อเรียนจบ 12 ปี และเมื่อจบการเรียนรู้แต่ละช่วงชั้นของสาระการเรียนรู้แต่ละกลุ่มสถานศึกษาต้องนำโครงสร้างดังกล่าวนี้ไปจัดทำเป็นหลักสูตรสถานศึกษา โดยคำนึงถึงสภาพปัญหา

ความพร้อม เอกลักษณ์ ภูมิปัญญาท้องถิ่น และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ทั้งนี้สถานศึกษาต้องจัดทำรายวิชาในแต่ละกลุ่มให้ครบถ้วนตามมาตรฐานที่กำหนด

นอกจากสถานศึกษาสามารถจัดทำสาระการเรียนรู้เพิ่มเติมเป็นหน่วยการเรียนรู้รายวิชาใหม่ ๆ รายวิชาที่มีความเข้มขึ้นอย่างหลากหลาย ให้ผู้เรียนได้เลือกเรียนตามความถนัด ความสนใจ ความต้องการและความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยเลือกสาระการเรียนรู้จาก 8 กลุ่ม ในช่วงชั้นที่ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ช่วงชั้นที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 และช่วงชั้นที่ 4 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 และจัดทำมาตรฐานการเรียนรู้ของสาระการเรียนรู้ หรือรายวิชานั้น ๆ ด้วย สำหรับช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 นั้น ยังไม่ควรให้เลือกเรียนรายวิชาที่เข้มขึ้น ควรเรียนเฉพาะรายวิชาพื้นฐานก่อน

สถานศึกษาต้องจัดสาระการเรียนรู้ให้ครบทั้ง 8 กลุ่มในทุกช่วงชั้น ให้เหมาะสมกับธรรมชาติการเรียนรู้ และระดับพัฒนาการของผู้เรียน โดยในช่วงการศึกษาภาคบังคับ คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จัดหลักสูตรเป็นรายปี และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 จัดเป็นหน่วยกิตดังนี้

ช่วงชั้นที่ 1 และ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 และปีที่ 4-6 การศึกษาระดับนี้เป็นช่วงแรกของการศึกษาภาคบังคับ หลักสูตรที่จัดขึ้น มุ่งเน้นให้ผู้เรียนพัฒนาคุณภาพชีวิต กระบวนการเรียนรู้ทางสังคม ทักษะพื้นฐานด้านการอ่าน การเขียน การคิดคำนวณ การคิดวิเคราะห์ การติดต่อสื่อสาร และพื้นฐานความเป็นมนุษย์ เน้นการบูรณาการอย่างสมดุลทั้งในด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคมและวัฒนธรรม

ช่วงชั้นที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 เป็นช่วงชั้นสุดท้ายของการศึกษาภาคบังคับ มุ่งเน้นผู้เรียนสำรวจความสามารถ ความถนัด ความสนใจของตน และพัฒนาบุคลิกภาพส่วนตัว พัฒนาความสามารถ ทักษะพื้นฐานด้านการเรียนรู้ และทักษะในการดำเนินชีวิต ให้มีความสมดุล ทั้งด้านความรู้ ความคิด ความสามารถ ความดีงาม และความรับผิดชอบต่อสังคม สามารถเสริมสร้างสุขภาพส่วนตนและชุมชน มีความภาคภูมิใจในความเป็นไทย ตลอดจนใช้เป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพหรือศึกษาต่อ

ช่วงชั้นที่ 4 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 เป็นหลักสูตรที่มุ่งเน้นการศึกษาเพื่อเพิ่มพูนความรู้และทักษะเฉพาะด้าน มุ่งปลูกฝังความรู้ ความสามารถ และทักษะในวิทยาการและเทคโนโลยี เพื่อให้เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ นำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการศึกษาต่อ และการประกอบอาชีพ มุ่งมั่นพัฒนาตนและประเทศตามบทบาทของตน สามารถเป็นผู้นำ และผู้ให้บริการชุมชนในด้านต่าง ๆ

ลักษณะหลักสูตรในช่วงชั้นนี้จัดเป็นหน่วยกิตเพื่อให้มีความยืดหยุ่นในการจัดแผนการเรียนรู้ที่ตอบสนองความสามารถ ความถนัด ความสนใจ ของผู้เรียนแต่ละคนทั้งด้านวิชาการและวิชาชีพ

5. การจัดเวลาเรียน

ให้สถานศึกษาจัดเวลาเรียนให้ยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสมในแต่ละชั้นปี ทั้งการจัดเวลาเรียน ในสาระการเรียนรู้ 8 กลุ่ม และรายวิชาที่สถานศึกษาจัดทำเพิ่มเติม รวมทั้งต้องจัดให้มีเวลาสำหรับกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนทุกภาคเรียนตามความเหมาะสม

ช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ให้สถานศึกษาจัดเวลาเรียนเป็นรายปี โดยมีเวลาเรียนวันละประมาณ 4-5 ชั่วโมง ช่วงชั้นนี้เป็นช่วงชั้นแรกของการศึกษาขั้นพื้นฐาน เด็กจำเป็นต้องพัฒนาทักษะพื้นฐานที่จำเป็น เพื่อช่วยให้สามารถเรียนสาระการเรียนรู้กลุ่มอื่น ๆ ได้รวดเร็วขึ้น ทักษะเหล่านี้ ได้แก่ ภาษาไทยด้านการอ่าน การเขียน และทักษะคณิตศาสตร์ ดังนั้นการฝึกทักษะด้านการอ่าน การเขียนและการคิดคำนวณ จึงควรใช้เวลาประมาณร้อยละ 50 ของเวลาเรียนทั้งหมดในแต่ละสัปดาห์ ส่วนเวลาที่เหลือก็ใช้สอนให้ครบทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ซึ่งรวมทั้งกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนด้วย

ช่วงชั้นที่ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ให้สถานศึกษาจัดเวลาเรียนเป็นรายปี โดยมีเวลาเรียนวันละประมาณ 4-5 ชั่วโมง การจัดเวลาเรียนในกลุ่มภาษาไทย และคณิตศาสตร์อาจใช้เวลาลดลง เหลือประมาณร้อยละ 40 ของเวลาในแต่ละสัปดาห์ โดยให้เวลากับกลุ่มวิทยาศาสตร์มากขึ้น สำหรับการเรียนภาษาไทยและคณิตศาสตร์ แม้เวลาเรียนจะลดลง ยังคงต้องฝึก ทบทวนอยู่เป็นประจำ เพื่อพัฒนาทักษะขั้นพื้นฐานในระดับที่สูงขึ้น ดังนั้น สถานศึกษา จะมีเวลาอย่างเพียงพอให้เด็กมีโอกาสเล่น ทำกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนและปฏิบัติงานต่าง ๆ โดยต้องจัดเวลาเรียนในแต่ละกลุ่มสาระและกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนประมาณร้อยละ 20 ส่วนเวลาที่เหลือ สถานศึกษาสามารถจัดกิจกรรมอื่น ๆ ได้ตามความเหมาะสม

ช่วงชั้นที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ให้จัดเวลาเรียนเป็นรายปี มีเวลาเรียนประมาณวันละ 5 - 6 ชั่วโมง การกำหนดเวลาเรียน สำหรับ 8 กลุ่มสารการเรียนรู้ทั้ง 8 กลุ่ม ควรให้สัดส่วนใกล้เคียงกัน แต่อย่างไรก็ตามกลุ่มภาษาไทย คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ ยังคมมีความสำคัญ ควรจัดเวลาเรียนให้มากกว่ากลุ่มอื่น ๆ สำหรับผู้เรียนที่มีความประสงค์จะศึกษาต่อและจัดรายวิชาอาชีพหรือโครงงานอาชีพสำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถที่จะออกไปสู่โลกอาชีพ

ช่วงชั้นที่ 4 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ให้จัดเวลาเรียนเป็นรายภาค โดยให้คิดน้ำหนักของรายวิชาที่เรียนเป็นหน่วยกิต ใช้เกณฑ์ 40 ชั่วโมงต่อภาคเรียน มีค่าน้ำหนักวิชา 1 หน่วยกิต และมีเวลาเรียนประมาณวันละไม่น้อยกว่า 6 ชั่วโมง การจัดเวลาและสาระการเรียนรู้ในช่วงชั้นนี้

เป็นการเริ่มเข้าสู่การเรียนเฉพาะสาขา จึงให้มีการเลือกเรียนในบางรายวิชาของแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้และจัดทำ “รายวิชาเพิ่มเติมใหม่” บางรายวิชาที่น่าสนใจ หรือมีความยากในระดับสูงขึ้นไป เช่น แคลคูลัสในคณิตศาสตร์ หรือวิทยาศาสตร์ขั้นสูง สำหรับผู้ที่เรียนกลุ่มสาระนี้ได้ดีเป็นพิเศษ นอกจากนี้สถานศึกษาสามารถปรับปรุงรูปแบบการจัดหลักสูตรให้เหมาะสมยิ่งขึ้นได้ในบางกลุ่มสาระ เช่น ศิลปะ การงานอาชีพและเทคโนโลยี ซึ่งยังจำเป็นต้องเรียนอยู่ อาจจัดเป็นรายวิชาสั้น ๆ หรือรายวิชาเดี่ยว หรือรวมกันในลักษณะบูรณาการ เมื่อสถานศึกษาจัดการเรียนรู้ได้ตามมาตรฐานการเรียนช่วงชั้นที่ระบุไว้แล้ว ก็อาจพัฒนาเป็นรายวิชาเลือกเฉพาะทางในระดับสูงขึ้นไปได้เช่นเดียวกัน

การจัดเวลาเรียนดังกล่าวข้างต้นเป็นแนวทางสำหรับการจัดการศึกษาในระบบสถานศึกษา ส่วนการจัดการศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัยนั้นให้พิจารณายืดหยุ่นเวลาเรียนตามสถานการณ์และโอกาสที่เอื้อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้

2. สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์ –คณิตศาสตร์

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (คู่มือการจัดทำหลักสูตร. 2543 : 1 – 5) กำหนดไว้ว่า หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเกณฑ์ในการกำหนดคุณภาพของผู้เรียนเมื่อเรียนจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งกำหนดไว้เฉพาะส่วนที่จำเป็นสำหรับเป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิตให้มีคุณภาพ สำหรับสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ตามความสามารถ ความถนัด และความสนใจของผู้เรียน สถานศึกษาสามารถพัฒนาเพิ่มเติมได้ สาระและมาตรฐานการเรียนรู้การศึกษาขั้นพื้นฐานมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

คณิตศาสตร์

สาระที่ 1 : จำนวนและการดำเนินการ

มาตรฐาน ค ๑.๑ เข้าใจถึงความหลากหลายของการแสดงจำนวนและการใช้จำนวนในชีวิตจริง

มาตรฐาน ค ๑.๒ เข้าใจถึงผลที่เกิดขึ้นจากการดำเนินการของจำนวน และความสัมพันธ์ระหว่างการดำเนินการต่าง ๆ และสามารถใช้การดำเนินการในการแก้ปัญหาได้

มาตรฐาน ค ๑.๓ ใช้การประมาณค่าในการคำนวณและแก้ปัญหาได้

มาตรฐาน ค ๑.๔ เข้าใจในระบบจำนวนและสามารถนำสมบัติเกี่ยวกับจำนวนไปใช้ได้

สาระที่ 2 : การวัด

มาตรฐาน ค ๒.๑ การเข้าใจพื้นฐานเกี่ยวกับการวัด

มาตรฐาน ค ๒.๒ วัดและคาดคะเนขนาดของสิ่งที่ต้องการวัดได้

มาตรฐาน ค ๒.๓ แก้ปัญหาเกี่ยวกับการวัดได้

สาระที่ 3 : เรขาคณิต

มาตรฐาน ค ๓.๑ อธิบายและวิเคราะห์รูปเรขาคณิตสองมิติและสามมิติได้

มาตรฐาน ค ๓.๒ ใช้การนึกภาพ ใช้เหตุผลเกี่ยวกับปริภูมิ และใช้แบบจำลองทางเรขาคณิต ในการแก้ปัญหาได้

สาระที่ 4 : พีชคณิต

มาตรฐาน ค ๔.๑ อธิบายและวิเคราะห์แบบรูป ความสัมพันธ์ และฟังก์ชันต่าง ๆ ได้

มาตรฐาน ค ๔.๒ ใช้นิพจน์ สมการ อสมการ กราฟ และแบบจำลองทางคณิตศาสตร์อื่น ๆ แทนสถานการณ์ต่าง ๆ ตลอดจนแปลความหมายและนำไปใช้แก้ปัญหาได้

สาระที่ 5 : การวิเคราะห์ข้อมูลและความน่าจะเป็น

มาตรฐาน ค ๕.๑ เข้าใจและใช้วิธีทางสถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลได้

มาตรฐาน ค ๕.๒ ใช้วิธีการทางสถิติ และความรู้เกี่ยวกับความน่าจะเป็น ในการคาดการณ์ได้อย่างสมเหตุสมผล

มาตรฐาน ค ๕.๓ ใช้ความรู้เกี่ยวกับสถิติและความน่าจะเป็นช่วยในการตัดสินใจและแก้ปัญหาได้

สาระที่ 6 : ทักษะ/กระบวนการทางคณิตศาสตร์

มาตรฐาน ค ๖.๑ มีความสามารถในการแก้ปัญหา

มาตรฐาน ค ๖.๒ มีความสามารถในการให้เหตุผล

มาตรฐาน ค ๖.๓ มีความสามารถในการสื่อสาร การสื่อความหมายทางคณิตศาสตร์และการนำเสนอ

มาตรฐาน ค ๖.๔ มีความสามารถ ในการเชื่อมโยงความรู้ต่าง ๆ ทางคณิตศาสตร์ และเชื่อมโยงคณิตศาสตร์กับศาสตร์อื่น ๆ ได้

มาตรฐาน ค ๖.๕ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์วิทยาศาสตร์

สาระที่ 1 : สิ่งมีชีวิตกับกระบวนการดำรงชีวิต

มาตรฐาน ว ๑.๑ เข้าใจหน่วยพื้นฐานของสิ่งมีชีวิต ความสัมพันธ์ของโครงสร้างและหน้าที่ของระบบต่าง ๆ ของสิ่งมีชีวิตที่ทำงานสัมพันธ์กัน มีกระบวนการสืบเสาะหาความรู้ สื่อสารที่เรียนรู้และนำความรู้ไปใช้ในการดำรงชีวิตของตนเองและดูแลสิ่งมีชีวิต

มาตรฐาน ว ๑.๒ เข้าใจกระบวนการ และความสำคัญของการถ่ายทอด ลักษณะทางพันธุกรรมวิวัฒนาการของสิ่งมีชีวิต ความหลากหลายทางชีวภาพ การใช้เทคโนโลยีชีวภาพที่มีผล

ต่อมนุษย์และ สิ่งแวดล้อม มีกระบวนการสืบเสาะหาความรู้และจิตวิทยาศาสตร์ สื่อสารสิ่งที่เรียนรู้และนำความรู้ไปใช้ประโยชน์

สาระที่ 2 : ชีวิตกับสิ่งแวดล้อม

มาตรฐาน ว ๒.๑ เข้าใจสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่น ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อมกับสิ่งมีชีวิตความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งมีชีวิตต่าง ๆ ในระบบนิเวศ มีกระบวนการสืบเสาะหาความรู้และจิตวิทยาศาสตร์ สื่อสารสิ่งที่เรียนรู้และนำความรู้ไปใช้ประโยชน์

มาตรฐาน ว ๒.๒ เข้าใจความสำคัญของทรัพยากรธรรมชาติ การใช้ทรัพยากรธรรมชาติในระดับท้องถิ่น ประเทศ และโลก นำความรู้ไปใช้ในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่นอย่างยั่งยืน

สาระที่ 3 : สารและสมบัติของสาร

มาตรฐาน ว ๓.๑ เข้าใจสมบัติของสาร ความสัมพันธ์ระหว่างสมบัติของสารกับโครงสร้างและแรงยึดเหนี่ยวระหว่างอนุภาค มีกระบวนการสืบเสาะหาความรู้และจิตวิทยาศาสตร์ สื่อสารสิ่งที่เรียนรู้และนำความรู้ไปใช้ประโยชน์

มาตรฐาน ว ๓.๒ เข้าใจหลักการและธรรมชาติของการเปลี่ยนสถานะของสาร การเกิดสารละลาย การเกิดปฏิกิริยาเคมี มีกระบวนการสืบเสาะหาความรู้ และจิตวิทยาศาสตร์ สื่อสารสิ่งที่เรียนรู้และนำความรู้ไปใช้ประโยชน์

สาระที่ 4 : แรงและการเคลื่อนที่

มาตรฐาน ว ๔.๑ เข้าใจธรรมชาติของแรงแม่เหล็กไฟฟ้า แรงโน้มถ่วง และแรงนิวเคลียร์ มีกระบวนการสืบเสาะหาความรู้ สื่อสารสิ่งที่เรียนรู้และนำความรู้ไปใช้ประโยชน์อย่างถูกต้องและมีคุณธรรม

มาตรฐาน ว ๔.๒ เข้าใจลักษณะการเคลื่อนที่แบบต่าง ๆ ของวัตถุในธรรมชาติ มีกระบวนการสืบเสาะหาความรู้และจิตวิทยาศาสตร์ สื่อสารสิ่งที่เรียนรู้ และนำความรู้ไปใช้ประโยชน์

สาระที่ 5 : พลังงาน

มาตรฐาน ว ๕.๑ เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างพลังงานกับการดำรงชีวิต การเปลี่ยนรูปพลังงาน ปฏิสัมพันธ์ระหว่างสารและพลังงาน ผลของการใช้พลังงานต่อชีวิตและสิ่งแวดล้อม มีกระบวนการสืบเสาะหาความรู้ สื่อสารสิ่งที่เรียนรู้และนำความรู้ไปใช้ประโยชน์

สาระที่ 6 : กระบวนการเปลี่ยนแปลงของโลก

มาตรฐาน ว ๖.๑ เข้าใจกระบวนการต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นบนผิวโลกและภายในโลก ความสัมพันธ์ของกระบวนการต่าง ๆ ที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศ ภูมิประเทศและสัณฐานของโลก มีกระบวนการสืบเสาะหาความรู้และจิตวิทยาศาสตร์สื่อสารสิ่งที่เรียนรู้ และนำความรู้ไปใช้ประโยชน์

สาระที่ 7 : ดาราศาสตร์และอวกาศ

มาตรฐาน ว ๗.๑ เข้าใจวิวัฒนาการของระบบสุริยะและกาแล็กซี ปฏิสัมพันธ์ภายในระบบสุริยะและผลต่อสิ่งมีชีวิตบนโลก มีกระบวนการสืบเสาะหาความรู้และจิตวิทยาศาสตร์ สื่อสารสิ่งที่เรียนรู้และนำความรู้ไปใช้ประโยชน์

มาตรฐาน ว ๗.๒ เข้าใจความสำคัญของเทคโนโลยีอวกาศ ที่นำมาใช้ในการสำรวจอวกาศและทรัพยากรธรรมชาติ ด้านการเกษตรและการสื่อสาร สื่อสารที่เรียนรู้และนำความรู้ไปใช้ประโยชน์อย่างมีคุณธรรมต่อชีวิตและสิ่งแวดล้อม

สาระที่ 8 : ธรรมชาติของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

มาตรฐาน ว ๘.๑ ใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์และจิตวิทยาศาสตร์ ในการสืบเสาะหาความรู้การแก้ปัญหา รู้ว่าปรากฏการณ์ทางธรรมชาติที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่มีรูปแบบที่แน่นอน สามารถอธิบายและตรวจสอบได้ ภายใต้ข้อมูลและเครื่องมือที่มีอยู่ในช่วงเวลานั้น ๆ เข้าใจว่าวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี สังคมและสิ่งแวดล้อมมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน

ช่วงชั้นที่ 4 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 - 6 การจัดการเรียนรู้เริ่มเน้นเข้าสู่เฉพาะทางมากขึ้น มุ่งเน้นความสามารถ ความคิดระดับสูง ความถนัด และความต้องการของผู้เรียน ทั้งในด้านอาชีพ การศึกษาเฉพาะทาง ตลอดจนการศึกษาต่อ

เกณฑ์มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นที่ 4 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 (จบการศึกษาขั้นพื้นฐาน)

1. ผู้เรียนต้องเรียนรู้ตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ทั้ง 8 กลุ่ม และได้หน่วยกิตครบตามหลักสูตรที่สถานศึกษากำหนด และได้รับการตัดสินผลการเรียนให้ได้ตามเกณฑ์ที่สถานศึกษากำหนด
2. ผู้เรียนต้องผ่านการประเมินการอ่าน คิดวิเคราะห์ เขียน ให้ได้ตามเกณฑ์ที่สถานศึกษากำหนด
3. ผู้เรียนต้องผ่านการประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามเกณฑ์ที่สถานศึกษากำหนด
4. ผู้เรียนต้องเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนและผ่านการประเมินตามเกณฑ์ที่สถานศึกษากำหนด

นอกจากนี้การจัดการเรียนรู้ในช่วงชั้นที่ 4 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ตามแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ จำเป็นต้องเรียนรู้ในรายวิชาดังต่อไปนี้ ให้ครบตามกลุ่มสาระการเรียนรู้

กลุ่มสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ได้แก่

ภาษาไทย

คณิตศาสตร์

วิทยาศาสตร์

สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม

สุขศึกษาและพลศึกษา

ศิลปะ

การงานอาชีพและเทคโนโลยี

ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)

และสาระเพิ่มเติม คือ รายวิชาที่ต้องเรียนตามแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ ซึ่งแต่ละโรงเรียนเป็นผู้กำหนดตามความเหมาะสม

3. ระบบแอดมิชชั่น (Admission)

เป็นระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาในระบบกลาง (Central University Admissions System : CUAS) (เอกสารประกอบการแนะแนวการรับนิสิตนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ประจำปีการศึกษา 2549 : สำนักทดสอบกลาง สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา)

3.1 ความเป็นมา

สำนักทดสอบกลาง สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (2549 : 1) กล่าวว่า การรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยของประเทศไทยได้มีพัฒนาการมาเป็นลำดับ ในอดีตที่ผ่าน มามหาวิทยาลัยได้ใช้ระบบการสอบคัดเลือกมาเป็นเวลานานกว่า 40 ปี ทั้งนี้ ระบบดังกล่าวได้ถูกนำมาใช้เนื่องจากสถานที่ศึกษาในระดับอุดมศึกษามีไม่เพียงพอแก่ความต้องการของผู้สำเร็จการศึกษาชั้น มัธยมศึกษาตอนปลายที่ประสงค์จะศึกษาต่อ มหาวิทยาลัยจึงเล็งเห็นว่าการสอบแข่งขันเพื่อเลือกเอาผู้ที่ได้ คะแนนดี และมีคุณสมบัติประกอบอื่นๆ ที่เหมาะสมเข้าศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยเป็นวิธีการที่ดีที่สุด นอกจากนั้นยังได้รวมตัวกันพัฒนาให้มีระบบสอบกลางซึ่งดำเนินการในระดับประเทศ และต่อมาดำเนินการ ร่วมกับทบวงมหาวิทยาลัย จนกลายเป็นระบบสอบคัดเลือกที่เชื่อถือได้และมีคุณภาพที่ดีที่สุดระบบหนึ่งของ โลก

หลังจากที่ระบบการสอบคัดเลือกดำเนินสืบเนื่องมาเป็นเวลานาน ได้เกิดสิ่งที่ไม่พึงประสงค์ซึ่งพัฒนา ตัวขึ้นมาเป็นลำดับ กล่าวคือระบบการสอบคัดเลือกที่มุ่งวัดผลเพียงบางรายวิชาที่สถานศึกษาเห็นว่าจำเป็น สำหรับการศึกษาต่อในแต่ละสาขาวิชา ได้นำไปสู่สถานการณ์ที่ผู้เรียนมุ่ง

เรียนเฉพาะรายวิชาที่ต้องสอบเท่านั้น โดยผู้เรียนส่วนมากจะไม่สนใจหรือละทิ้งรายวิชาที่ไม่ต้องใช้ในการสอบคัดเลือก ทั้งนี้ เพราะเป้าหมายของ การเรียนในที่สุดคือการเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยให้ได้ในสาขาที่ตนต้องการเท่านั้น ผลที่ตามมาคือเกิดความ ล้มเหลวของระบบการศึกษาระดับมัธยมศึกษา โดยผู้เรียนไม่ได้ผ่านการเรียนรู้ครบกระบวนการ ส่งผลถึงการ พัฒนาคนที่ไม่สมบูรณ์

นอกจากนั้น ยังมีผลเสียอันเนื่องมาจากการสอบคัดเลือกดังกล่าว เช่น การที่ผู้เรียนโดยเฉพาะอย่าง ยิ่งนักเรียนที่เรียนดี ได้มุ่งสอบเทียบเพื่อให้ตนมีคุณสมบัติเทียบเท่าการสำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอน ปลาย แล้วมุ่งสู่สถาบันอุดมศึกษาโดยไม่ได้เรียนครบตามชั้นปีแม้ในความเห็นของผู้เรียนและผู้ปกครองอาจ เห็นว่าเป็นการประหยัดเวลา แต่ผลที่ตามมาก็คือการเข้าศึกษาก่อนมีวุฒิภาวะที่เหมาะสม และการได้ผ่าน การเรียนรู้ที่ไม่สมบูรณ์ ทำให้มีผู้สำเร็จการศึกษาไปประกอบวิชาชีพก่อนวัยอันควรเป็นจำนวนมากขึ้นเป็น ลำดับ ส่งผลอันไม่พึงประสงค์ในการประกอบวิชาชีพต่างๆ อยู่ไม่น้อย นอกจากนั้น กระบวนการสอบ คัดเลือกผนวกกับกระบวนการสอบเทียบชั้นได้นำมาซึ่งธุรกิจการกวดวิชาซึ่งมีการพัฒนาตัวขึ้นเป็นระดับ อุตสาหกรรม การกวดวิชาที่มุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์เฉพาะการเข้าศึกษาต่อได้ซ้ำเติมความเสียหายตามที่กล่าวมา โดยส่งเสริมให้ผู้เรียนมุ่งเน้นเฉพาะความรู้และวิธีการต่างๆ ที่จำเป็นต้องใช้เพื่อสอบคัดเลือกให้ได้เท่านั้น โดยละทิ้งความสนใจส่วนอื่นของระบบการศึกษาเสียสิ้น

สถานการณ์ดังกล่าวมาแล้ว ได้ก่อตัวและขยายวงกว้างจนกล่าวได้ว่าเป็นวิกฤตการณ์ของระบบ การศึกษาไทย อันมีการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยเป็นต้นเหตุ ในช่วงเวลาที่ผ่านมาจึงเกิดความพยายาม ที่จะแก้ไขวิกฤตการณ์ดังกล่าว ที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทยร่วมกับทบวงมหาวิทยาลัย จึงได้ปรับปรุง ระบบการสอบคัดเลือก โดยมุ่งเน้นไปที่การส่งเสริมให้นักเรียนระดับมัธยมศึกษาได้ศึกษาให้ครบถ้วนตาม หลักสูตร แนวทางหนึ่งของการแก้ปัญหาที่ได้ถูกนำมาใช้แล้วคือ การกำหนดให้นำผลการเรียนเฉลี่ยสะสม หรือค่า GPA (Grade Point Average) มาเป็นส่วนประกอบในการคิดคะแนนการสอบคัดเลือกด้วย เนื่องจากค่า GPA เป็นคะแนนสะสมที่เกิดจากการเรียนทุกรายวิชาและสะสมต่อเนื่องกันมาตลอดเวลา การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายทั้งสามชั้นปี การกำหนดให้ใช้ค่าคะแนนดังกล่าว จึงเป็นหลักประกัน ให้ผู้เรียนสนใจศึกษาครบทุกรายวิชาและทุกชั้นปีตลอดหลักสูตรการศึกษา

ประเด็นที่ได้มีการปรับปรุงเพิ่มเติมขึ้นมาในระบบการสอบคัดเลือกที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน ได้แก่ การเปิด โอกาสให้มีการสอบได้ถึงปีละสองครั้ง ครั้งแรกในช่วงปิดภาคการศึกษากลางปีในเดือนตุลาคม ครั้งที่สอง เมื่อสิ้นปีการศึกษาแล้วในเดือนมีนาคม โดยผู้สมัครสามารถเลือกใช้คะแนนที่ดีที่สุดจากการสอบทั้งสองครั้ง มาใช้ในการสมัครเข้าศึกษา ทั้งยังให้ผู้สมัครสามารถเก็บคะแนนดังกล่าวไว้ใช้เป็นเวลา 2 ปีในกรณีที่ ต้องการนำคะแนนมาใช้สมัครใหม่ในปีต่อไป การเปิดโอกาสให้

มีการสอบมากกว่าหนึ่งครั้งมีผลดีคือการลด ความกดดันในตัวผู้สมัคร โดยหากการสอบครั้งแรกทำคะแนนได้ไม่ดีก็ยังสามารถสอบแก้ตัวในครั้งต่อไปได้ อย่างไรก็ดีจากการที่ผู้สมัครสอบมักใช้ความพยายามโดยหวังผลที่ดีที่สุดทุกครั้งที่สอบ ทำให้การเปิดโอกาส มากครั้งดังกล่าวกลับส่งผลเสียในผู้สมัครสอบบางกลุ่มที่มักเห็นว่าเหตุที่ต้องสอบหลายครั้ง ทำให้เกิดแรงกดดัน และความเครียดหลายครั้ง อีกทั้งในการสอบเดือนตุลาคมดำเนินการในขณะที่การเรียนการสอนชั้นมัธยมปีที่ 6 ยังไม่สำเร็จครบตามหลักสูตร ทำให้เกิดแนวโน้มที่โรงเรียนพยายามเร่งสอนให้จบก่อนเวลา เพื่อให้นักเรียน ของตนมีความพร้อมด้านเนื้อหาสำหรับการสอบสูงที่สุด หรือไม่เช่นนั้นอีกด้านหนึ่งนักเรียนก็มุ่งกวดวิชา เพื่อให้ได้เนื้อหามากที่สุด ปัจจุบันนี้จึงปรากฏเป็นข้อเท็จจริงที่ชัดเจนว่า การสอบเดือนตุลาคมเป็นเหตุให้เกิดผล เสียต่อระบบการเรียนการสอนตามปกติ ดังเช่นที่ได้กล่าวมา

3.2 การพัฒนาระบบรับเข้าศึกษาระบบใหม่

สำนักทดสอบกลาง สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (2549 : 22) กล่าวว่า มหาวิทยาลัยทั้งหลายได้ตระหนักเป็นอย่างดีว่า ระบบการสอบคัดเลือกที่ใช้อยู่ในปัจจุบันนี้ แม้จะได้รับการปรับปรุงและมีข้อดีกว่าระบบดั้งเดิมที่เคยใช้อยู่ในอดีตเป็นอย่างมาก แต่ก็ยังมีข้อเสียอยู่ไม่น้อย ที่ ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย (ทปอ.) มีความประสงค์ที่จะพัฒนากระบวนการคัดเลือกให้ดีขึ้นไปอย่างต่อเนื่อง จึงได้จัดให้มี “คณะทำงานว่าด้วยการรับบุคคลเข้าศึกษาและการวัดผล” (Admission and Assessment Forum) ซึ่งประกอบไปด้วยผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดผลจากมหาวิทยาลัยต่างๆ ดำเนินการติดตามการสอบ คัดเลือกมาอย่างต่อเนื่องเพื่อประเมินผลดีผลเสีย พร้อมทั้งหาแนวทางในการพัฒนาระบบการคัดเลือกให้ดี ยิ่งขึ้นต่อไป

จากผลของการศึกษาและเฝ้าระวังของคณะทำงานดังกล่าว ที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทยได้ เสนอต่อทบวงมหาวิทยาลัยตามหนังสือ ที่ ทปอ. 44/147 ลงวันที่ 19 เมษายน 2544 เกี่ยวกับการ ปรับปรุงการคัดเลือกผู้เข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยในระบบสอบรวม โดยยึดหลักการให้เพิ่มการใช้ผลการ เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นส่วนหนึ่งของการคัดเลือกให้มากขึ้น อีกทั้งให้เพิ่มการพิจารณา ความสามารถของผู้สมัคร โดยพิจารณาจากองค์ประกอบหลักได้แก่ ผลการสอบจากแบบทดสอบวิชาหลัก และ/หรือ แบบทดสอบความสามารถทางการเรียน ซึ่งจะจัดสอบโดยสถาบันทดสอบกลางที่จะได้มีการจัดตั้ง ขึ้นในอนาคต รวมทั้งให้มีการพิจารณาผลการเรียนระดับมัธยมปลายในส่วนอื่นๆ ที่มีรายละเอียดและได้รับการ ตรวจสอบจากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ทั้งนี้ มหาวิทยาลัย/สถาบันอาจกำหนด คุณสมบัติ หรืออาจกำหนดให้มีการสอบวิชาเฉพาะหรือวิชาความถนัดเฉพาะด้านเพิ่มเติมด้วยก็ได้ โดยการ จัดสอบให้ทำโดยระบบการสอบรวมซึ่งในปัจจุบันนี้นับว่าเป็นระบบที่มีประสิทธิภาพมากอยู่แล้ว ทั้งนี้ การ ปรับปรุงสาระใน

กระบวนการคัดเลือกดังกล่าวจะเป็นไปโดยสอดคล้องกับการปฏิรูปการศึกษาตาม พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และได้เสนอให้เริ่มใช้ระบบที่จะปรับปรุงใหม่นี้ตั้งแต่ปี การศึกษา พ.ศ.2547 เป็นต้นไป (ต่อมา จากการศึกษาเพิ่มเติมพบว่ากำหนดดังกล่าวไม่อาจเป็นไปได้ จึงได้กำหนดให้ใช้ระบบใหม่ตั้งแต่ปีการศึกษา 2549 เป็นต้นไป) ต่อมา รัฐบาลปัจจุบันโดย พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี ได้ให้ความสนใจระบบการคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นอันมาก และให้ นโยบายในการพัฒนาระบบการคัดเลือกว่า ควรจะปรับเปลี่ยนจากระบบการสอบแข่งขัน หรือ Entrance Examination ดังที่เป็นมาแต่อดีตถึงปัจจุบัน ไปเป็นระบบการรับเข้า (Admission) โดยพิจารณาจากผลการ เรียนที่นักเรียนสะสมมาในการเรียนระดับมัธยมศึกษา

3.3 แนวทางและหลักการในการพัฒนาระบบใหม่

สำนักทดสอบกลาง สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (2549 : 28 - 31) กล่าวว่าในการพิจารณาของที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย (ทปอ.). ร่วมกับสำนักงานคณะกรรมการ การอุดมศึกษา (ทบวงมหาวิทยาลัยเดิม) ได้ยึดหลักการแนวทางเพื่อกำหนดเป็นระบบใหม่ในการรับบุคคลเข้า ศึกษาฯ ดังต่อไปนี้

3.1 ระบบใหม่จะต้องปรับเปลี่ยนจากระบบสอบแข่งขันเพื่อคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย

(Entrance Examination) เป็นระบบการรับเข้า Admissions โดยพิจารณาจากผลการเรียนในระดับมัธยมศึกษา และต้องเป็นระบบที่มีความยุติธรรม โปร่งใส และตรวจสอบได้

3.2 การพิจารณาผลการเรียนเพื่อประโยชน์ในการรับเข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษา จะพิจารณาจาก การวัดผลด้วยวิธีการ และตามช่วงเวลาต่างๆ ที่กำหนดในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ตามกระบวนการ ปฏิรูปการศึกษา การพิจารณาผลการเรียนเป็นกิจกรรมทั้งในหลักสูตรและกิจกรรมประกอบดำเนินการโดย สถานศึกษา

3.3 หลีกเลี่ยงการสอบเพิ่มเติมโดยตั้งเป้าหมายว่า เมื่อผู้สำเร็จการศึกษาออกจากสถานศึกษาระดับ มัธยมศึกษา ก็จะมีข้อมูลเพียงพอแก่การพิจารณารับเข้าของมหาวิทยาลัย โดยไม่ต้องมีการจัดสอบคัดเลือก เพิ่มเติมเช่นที่เป็นอยู่ในปัจจุบันหรือแม้หากมีการสอบเพิ่มเติมกำหนดให้ได้ไม่เกิน 3 รายวิชา

3.4 การดำเนินการคัดเลือกเพื่อเข้าศึกษา จะดำเนินการเป็นระบบกลาง หรือ Central University Admissions System (CUAS)

3.4 ผลการดำเนินการ : ระบบใหม่ในการรับบุคคลเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย

สำนักทดสอบกลาง สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (2549 : 45) กล่าวว่า ที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย ร่วมกับสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ได้บรรลุถึงข้อยุติ ซึ่งจะประกอบเป็นระบบใหม่ที่จะใช้สำหรับการรับบุคคลเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย โดยมีข้อสรุปดังต่อไปนี้

องค์ประกอบของระบบกลางการรับนิสิตนักศึกษา (Admissions)

องค์ประกอบ	ค่าน้ำหนัก
1. ผลการเรียนเฉลี่ยสะสะสมตลอดหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือเทียบเท่า (GPAX)	10%
2. ผลการเรียนเฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ (GPA กลุ่มสาระ 3 – 5 กลุ่ม จาก 8 กลุ่ม)	20%
3. ผลการสอบทางศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน (Ordinary National Educational Test : O-NET)	35 – 70%
4. ผลการสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นสูง (Advanced National Educational Test : A-NET) และ/หรือ วิชาเฉพาะไม่เกิน 3 วิชา	0 – 35%

คำอธิบาย

องค์ประกอบที่ 1 ค่า GPAX เป็นตัวเลขวัดผลการเรียนที่รวบรวมมาจากการเรียนทุกรายวิชา และทุกชั้นปี จึงเป็นคะแนนที่สะท้อนผลการเรียนจริงของนักเรียน และเป็นหลักประกันว่าผู้สมัครเข้าศึกษาได้ ผ่านกระบวนการเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมาโดยครบถ้วน เป็นการให้กระบวนการพัฒนาคนขึ้นได้ โดยสมบูรณ์ตามแผนการศึกษาแม้ว่าอาจมีข้อท้วงติงว่าค่า GPAX จากโรงเรียนต่างๆ อาจไม่อยู่มาตรฐาน เดียวกัน และการใช้ค่า GPAX เป็นเหตุให้เกิดความเครียดในการเรียน เนื่องจากนักเรียนกังวลที่จะต้องทำ คะแนนให้ดีอยู่ตลอดเวลาก็ตาม แต่ค่าคะแนนดังกล่าวก็ยังเป็นดัชนีบ่งชี้ที่ดีที่สุดเท่าที่มีในปัจจุบันประกอบกับ จากการศึกษาเบื้องต้นและการเฝ้าระวังของหน่วยงานต่างๆ เช่น สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ และมหาวิทยาลัยได้บ่งชี้ว่า ค่า GPAX จากโรงเรียนมีความน่าเชื่อถือ และไม่ได้มีข้อเสียหายตามที่เป็นที่กังวล แต่อย่างใด ส่วนประเด็นที่ผู้เรียนอาจเกิดความเครียดจากการเรียนเพื่อทำค่า GPAX ให้สูงนั้น ทางด้านหนึ่ง น่าจะเป็นผลที่ทำให้นักเรียนตั้งใจในการเรียน การผ่อนคลายความเครียดน่าจะกระทำโดยการปรับทัศนคติ และ การดูแลของครอบครัว อย่างไรก็ตาม ในขณะที่ยังไม่มีข้อมูลเชิงละเอียดในทางวิชาการที่มากเพียงพอที่จะ ยืนยันความเชื่อถือได้ของค่า GPAX โดยสมบูรณ์ ทปอ. จึงเห็นว่าน้ำหนักของค่าคะแนนดังกล่าวที่จะ นำมาใช้ไม่ควรที่จะมากขึ้นกว่าที่ใช้อยู่กำหนดให้คิดค่าน้ำหนักเพียงร้อยละ10

องค์ประกอบที่ 2 การกำหนดให้นำผลการเรียนเฉลี่ยสะสมตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ (GPA) มาเป็นองค์ประกอบหนึ่งของการคัดเลือกเพื่อต้องการคัดนักเรียนได้ตรงตามความสามารถหรือความถนัด โดยแต่ละคณะวิชาได้กำหนดกลุ่มสาระที่จะนำมาพิจารณาสอดคล้องกับสาขาวิชาที่นักเรียนจะศึกษาต่อ อัน เป็นการพิจารณาคุณลักษณะของนักเรียนที่ละเอียดขึ้นกว่าการดูจาก GPAX ซึ่งเป็นภาพรวม

องค์ประกอบที่ 3 ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2544 ได้กำหนดให้มีการประเมิน คุณภาพระดับชาติ สถานศึกษาต้องจัดให้ผู้เรียนทุกคนที่เรียนในปีสุดท้ายของแต่ละช่วงชั้น ได้แก่ ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เข้ารับการ ประเมินคุณภาพระดับชาติ (การทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน O – NET) ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ ที่สำคัญ สำหรับการประเมินคุณภาพของช่วงชั้นที่ 4 หรือชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จะพิจารณาใน 5 กลุ่มสาระ การเรียนรู้ คือ ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษาศาสนาและวัฒนธรรม และ ภาษาอังกฤษ การสอบตามช่วงชั้นทั้ง 4 ช่วงชั้นจะเป็นการจัดสอบโดยสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ ซึ่งเป็นหน่วยงานกลางที่กำลังจัดตั้งขึ้น วัตถุประสงค์เบื้องต้นของการทดสอบเพื่อประโยชน์ในการประกัน คุณภาพการศึกษาและเป็นดัชนีบ่งชี้เพื่อใช้ในการปรับปรุงคุณภาพการเรียนการสอนของโรงเรียน โดย

หลักการ คือ GPA ที่ได้จากโรงเรียนไม่ควรแตกต่างจากคะแนนสอบ O - NET อย่างมีนัยสำคัญ หากมีความแตกต่าง กันมาก สถานศึกษาก็จะต้องดำเนินการปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอน และการวัดผลประเมินผลให้ได้ มาตรฐานตามที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด ค่าคะแนน O-NET นี้ นอกจากวัตถุประสงค์ดังกล่าวแล้ว จึง น่าจะนำมาใช้เพื่อประโยชน์ในการรับเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยด้วย

องค์ประกอบที่ 4 การกำหนดสอบ A – NET และ/หรือวิชาเฉพาะตามองค์ประกอบที่ 4 นี้ เพื่อให้คณะวิชาต่างๆ ได้มีโอกาสทดสอบเพิ่มเติม หากเห็นว่าคะแนนจาก O – NET และ GPA ไม่เพียงพอ สำหรับการพิจารณาความเหมาะสมในการศึกษาต่อ ทั้งนี้ ได้กำหนดให้มีรายวิชาที่จำเป็นจะต้องสอบให้น้อย ที่สุด และควรทำการทดสอบในคราวเดียวกับการสอบ O – NET

โดยสรุปจะเห็นว่ากระบวนการรับบุคคลเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยในระบบ Admissions นี้ จะพิจารณา จากข้อมูลของนักเรียนนี้ได้ในระหว่างการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายแทบทั้งสิ้น โดยหลีกเลี่ยงการสอบ เพิ่มเติมหรือหากมีการสอบก็ให้สอบเท่าที่จำเป็นแต่ไม่เกิน 3 รายวิชา

3.4.1 O – NET เป็นการทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน (Ordinary National Educational Test) เป็นการสอบตามขั้นตอน เมื่อสำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรใหม่ และนักเรียนต้องสอบทุกช่วงชั้นของ 4 ช่วงชั้น (ป.3, ป.6, ม.3, ม.6) สำหรับผู้เรียนจบหลักสูตรการศึกษาช่วงชั้นที่ 4 จึงนับว่าเป็นส่วนหนึ่งของการ ศึกษา ซึ่งนักเรียนจะต้องสอบตามระบบการเรียนโดยปกติอยู่แล้ว ไม่ใช่เป็นการ กำหนดให้สอบเพิ่มเติม และสถาบันอุดมศึกษาเห็นร่วมกันว่าน่าจะเป็นข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อ จึงได้กำหนดให้นำมาใช้เป็นส่วนหนึ่ง ขององค์ประกอบ

3.4.2 A – NET เป็นการทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นสูง (Advanced National Educational Test) คือ สิ่งที่สถาบันอุดมศึกษาขอให้มีการจัดสอบเพิ่มเติม ซึ่งคณะวิชาจะกำหนดให้สอบได้ไม่เกิน 3 วิชา ลักษณะข้อสอบเชิงคิดวิเคราะห์ ไม่ได้อิงเนื้อหาและความจำ ทั้งนี้ มีหลายคณะวิชาที่ได้กำหนดให้สอบ A – NET เพิ่มเติม ในระยะแรกจะจัดสอบเพียงครั้งเดียว โดยจัดสอบต่อจากการสอบ O - NET นักเรียนสามารถสมัครสอบ A - NET ได้มากกว่า 1 ครั้ง โดยใช้ผลคะแนนการ สอบครั้งที่ดีที่สุดยื่นสมัครเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษา การสอบ A - NET แต่ละครั้งจะมีอายุการใช้ 2 ปี

3.5 รูปแบบวิชาและเกณฑ์ในการรับบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาในคณะ/ประเภทวิชาต่าง ๆ โดยแบ่งเป็นกลุ่มสาขาต่างๆ ดังนี้ (สำนักทดสอบกลาง สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2549 : 51 - 72)

5.1 กลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพ ได้แก่ คณะแพทยศาสตร์ ทันตแพทยศาสตร์ เทคนิคการแพทย์ เภสัชศาสตร์ สหเวชศาสตร์ พยาบาลศาสตร์ สาธารณสุขศาสตร์ วิทยาศาสตร์การกีฬา พลศึกษาและสุขศึกษา

5.2 กลุ่มวิทยาศาสตร์กายภาพ ได้แก่ คณะวิทยาศาสตร์ ทรัพยากรธรรมชาติ เทคโนโลยีสารสนเทศ เป็นต้น

5.3 กลุ่มวิศวกรรมศาสตร์

5.4 กลุ่มสถาปัตยกรรมศาสตร์

5.5 กลุ่มเกษตรศาสตร์ ได้แก่ คณะเกษตรศาสตร์ อุตสาหกรรมเกษตร วนศาสตร์ เทคโนโลยีการเกษตร

5.6 กลุ่มบริหาร พาณิชยศาสตร์ การบัญชี การจัดการการท่องเที่ยว และเศรษฐศาสตร์

5.6.1 สาขาวิชาบริหารธุรกิจ พาณิชยศาสตร์ การบัญชี เศรษฐศาสตร์

5.6.2 สาขาวิชาการท่องเที่ยวและโรงแรม

5.7 กลุ่มครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ (การสอน)

5.8 กลุ่มศิลปกรรม วิจิตรศิลป์และประยุกต์ศิลป์ ได้แก่ คณะศิลปกรรมศาสตร์ วิจิตรศิลป์ มัณฑศิลป์ จิตรกรรม ประติมากรรม และภาพพิมพ์

5.9 กลุ่มมนุษย์และสังคมศาสตร์ เช่น คณะนิเทศศาสตร์ วารสารศาสตร์ อักษรศาสตร์ ศิลปศาสตร์ มนุษยศาสตร์ รัฐศาสตร์ นิติศาสตร์ สังคมวิทยา สังคมสงเคราะห์ศาสตร์ เป็นต้น

โดยมีรายละเอียดของกลุ่มต่างๆ ดังนำเสนอในตางรางดังนี้

ตาราง 1 สาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพ

องค์ประกอบ	รหัส	ค่าร้อยละ
1. GPAX		10
2. GPA (กลุ่มสาระการเรียนรู้)		20
2.1 ภาษาไทย	21	(4)
2.2 สังคมศึกษา	22	(4)
2.3 ภาษาต่างประเทศ	23	(4)
2.4 คณิตศาสตร์	24	(4)
2.5 วิทยาศาสตร์	25	(4)
3. O – NET	01 – 05	(4)
4. A – NET	35	(4)
4.1 ภาษาอังกฤษ 2	13	(10)
4.2 คณิตศาสตร์ 2	14	(10)
4.3 วิทยาศาสตร์ 2	15	(15)

ตาราง 2 สาขาสุขศึกษาและพลศึกษา

องค์ประกอบ	รหัส	ค่าร้อยละ
1. GPAX		10
2. GPA (กลุ่มสาระการเรียนรู้)		20
2.1 ภาษาไทย	21	(2)
2.2 สังคมศึกษา	22	(2)
2.3 ภาษาต่างประเทศ	23	(3)
2.4 คณิตศาสตร์	24	(3)
2.5 วิทยาศาสตร์	25	(10)
3. O – NET	01 – 05	70
4. A – NET		
4.1 ภาษาอังกฤษ 2	13	(10)
4.2 คณิตศาสตร์ 2	14	(10)
4.3 วิทยาศาสตร์ 2	15	(15)

ตาราง 3 วิทยาศาสตร์การกีฬา รูปแบบที่ 1

องค์ประกอบ	รหัส	ค่าร้อยละ
1. GPAX		10
2. GPA (กลุ่มสาระการเรียนรู้)		20
2.1 ภาษาไทย	21	(2)
2.2 สังคมศึกษา	22	(2)
2.3 ภาษาต่างประเทศ	23	(3)
2.4 คณิตศาสตร์	24	(3)
2.5 วิทยาศาสตร์	25	(10)
3. O – NET	01 – 05	40
4. A – NET		30
4.1 ภาษาอังกฤษ 2	13	(10)
4.2 คณิตศาสตร์ 2	14	(10)
4.3 วิทยาศาสตร์ 2	15	(10)

ตาราง 4 วิทยาศาสตร์การกีฬา รูปแบบที่ 2

องค์ประกอบ	รหัส	ค่าร้อยละ
1. GPAX		10
2. GPA (กลุ่มสาระการเรียนรู้)		20
2.1 ภาษาไทย	21	(2)
2.2 สังคมศึกษา	22	(2)
2.3 ภาษาต่างประเทศ	23	(3)
2.4 คณิตศาสตร์	24	(3)
2.5 วิทยาศาสตร์	25	(10)
3. O – NET	01 – 05	40
4. A – NET		30
4.1 ภาษาอังกฤษ 2	13	(10)
4.2 คณิตศาสตร์ 2	14	(10)
4.3 วิทยาศาสตร์ 2	15	(10)

ตาราง 5 วิทยาศาสตร์

องค์ประกอบ	รหัส	ค่าร้อยละ
1. GPAX		10
2. GPA (กลุ่มสาระการเรียนรู้)		20
2.1 ภาษาไทย	21	(3)
2.2 สังคมศึกษา	22	(3)
2.3 ภาษาต่างประเทศ	23	(3)
2.4 คณิตศาสตร์	24	(5)
2.5 วิทยาศาสตร์	25	(6)
3. O – NET	01 – 05	35
4. A – NET		35
4.1 ภาษาอังกฤษ 2	13	(5)
4.2 คณิตศาสตร์ 2	14	(10)
4.3 วิทยาศาสตร์ 2	15	(20)

ตาราง 6 วิศวกรรมศาสตร์

องค์ประกอบ	รหัส	ค่าร้อยละ
1. GPAX		10
2. GPA (กลุ่มสาระการเรียนรู้)		20
2.1 ภาษาไทย	21	(4)
2.2 สังคมศึกษา	22	(4)
2.3 ภาษาต่างประเทศ	23	(4)
2.4 คณิตศาสตร์	24	(4)
2.5 วิทยาศาสตร์	25	(4)
3. O – NET	01 – 05	40
4. A – NET		30
4.1 ภาษาอังกฤษ 2	13	(10)
4.2 คณิตศาสตร์ 2	14	(10)
4.3 วิทยาศาสตร์ 2	15	(10)

ตาราง 7 สถาปัตยกรรมศาสตร์

องค์ประกอบ	รหัส	ค่าร้อยละ
1. GPAX		10
2. GPA (กลุ่มสาระการเรียนรู้)		20
2.1 ภาษาไทย	21	(2.5)
2.2 สังคมศึกษา	22	(2.5)
2.3 ภาษาต่างประเทศ	23	(5)
2.4 คณิตศาสตร์	24	(5)
2.5 วิทยาศาสตร์	25	(5)
3. O – NET	01 – 05	40
4. วิชาเฉพาะ		30
4.1 ความถนัดทางสถาปัตยกรรม	38	(30)

ตาราง 8 เกษตรศาสตร์

องค์ประกอบ	รหัส	ค่าร้อยละ
1. GPAX		10
2. GPA (กลุ่มสาระการเรียนรู้)		20
2.1 ภาษาไทย	21	(3)
2.2 สังคมศึกษา	22	(3)
2.3 ภาษาต่างประเทศ	23	(4)
2.4 คณิตศาสตร์	24	(4)
2.5 วิทยาศาสตร์	25	(6)
3. O – NET	01 – 05	40
4. A – NET		30
4.1 คณิตศาสตร์ 2	14	(10)
4.3 วิทยาศาสตร์ 2	15	(20)

ตาราง 9 บริหารธุรกิจพาณิชยศาสตร์ บัญชี เศรษฐศาสตร์

องค์ประกอบ	รหัส	ค่าร้อยละ
1. GPAX		10
2. GPA (กลุ่มสาระการเรียนรู้)		20
2.1 ภาษาไทย	21	(4)
2.2 สังคมศึกษา	22	(4)
2.3 ภาษาต่างประเทศ	23	(4)
2.4 คณิตศาสตร์	24	(4)
2.5 วิทยาศาสตร์	25	(4)
3. O – NET	01 – 05	35
4. A – NET		35
4.1 ภาษาอังกฤษ 2	13	(15)
4.2 คณิตศาสตร์ 2	14	(20)

ตาราง 10 การจัดการท่องเที่ยว

องค์ประกอบ	รหัส	ค่าร้อยละ
1. GPAX		10
2. GPA (กลุ่มสาระการเรียนรู้)		20
2.1 ภาษาไทย	21	(5)
2.2 สังคมศึกษา	22	(10)
2.3 ภาษาต่างประเทศ	23	(5)
2.4 คณิตศาสตร์	24	(4)
2.5 วิทยาศาสตร์	25	(4)
3. O – NET	01 – 05	70

ตาราง 11 ครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์

องค์ประกอบ	รหัส	ค่าร้อยละ
1. GPAX		10
2. GPA (กลุ่มสาระการเรียนรู้)		20
2.1 ภาษาไทย	21	(4)
2.2 สังคมศึกษา	22	(4)
2.3 ภาษาต่างประเทศ	23	(4)
2.4 คณิตศาสตร์	24	(4)
2.5 วิทยาศาสตร์	25	(4)
3. O – NET	01 – 05	40
4. A – NET		30
4.1 ความถนัดทางวิชาชีพครู	39	(10)
4.2 วิชาเอก/วิชาเฉพาะ	11 – 15/31 – 38/ 40 - 47	(20)
ไม่เกิน 2 วิชาๆละ 10 % ถ้าสอบวิชาเดียว 20 %		

ตาราง 12 ศิลปกรรมศาสตร์

องค์ประกอบ	รหัส	ค่าร้อยละ
1. GPAX		10
2. GPA (กลุ่มสาระการเรียนรู้)		20
2.1 ภาษาไทย	21	(6)
2.2 สังคมศึกษา	22	(6)
2.3 ภาษาต่างประเทศ	23	(8)
2.4 คณิตศาสตร์	24	(4)
2.5 วิทยาศาสตร์	25	(4)
3. O – NET	01 – 05	35
4. A – NET		35
4.1 กลุ่มปฏิบัติอย่างเดียว หรือ	41,42	(35)
4.2 กลุ่มทฤษฎี + ปฏิบัติ	43 - 47	(35)

ตาราง 13 นิเทศศาสตร์/วารสารศาสตร์

องค์ประกอบ	รหัส	ค่าร้อยละ
1. GPAX		10
2. GPA (กลุ่มสาระการเรียนรู้)		20
2.1 ภาษาไทย	21	(5)
2.2 สังคมศึกษา	22	(5)
2.3 ภาษาต่างประเทศ/ คณิตศาสตร์/ วิทยาศาสตร์	23/24/25	(5)
2.4 ศิลปะ	27	(5)
3. O – NET	01 – 05	70

ตาราง 14 สังคมวิทยา / มานุษยวิทยา / สังคมศาสตร์รูปแบบที่ 1

องค์ประกอบ	รหัส	ค่าร้อยละ
1. GPAX		10
2. GPA (กลุ่มสาระการเรียนรู้)		20
2.1 ภาษาไทย	21	(4)
2.2 สังคมศึกษา	22	(4)
2.3 ภาษาต่างประเทศ	23	(4)
2.4 คณิตศาสตร์	24	(4)
2.5 วิทยาศาสตร์	25	(4)
3. O – NET	01 – 05	70

ตาราง 15 สังคมวิทยา / มานุษยวิทยา / สังคมศาสตร์รูปแบบที่ 2

องค์ประกอบ	รหัส	ค่าร้อยละ
1. GPAX		10
2. GPA (กลุ่มสาระการเรียนรู้)		20
2.1 ภาษาไทย	21	(4)
2.2 สังคมศึกษา	22	(4)
2.3 ภาษาต่างประเทศ	23	(4)
2.4 คณิตศาสตร์	24	(4)
2.5 วิทยาศาสตร์	25	(4)
3. O – NET	01 – 05	35
3.1 ภาษาไทย	01	(10)
3.2 ภาษาอังกฤษ	02	(10)
3.3 สังคมศึกษา	03	(15)
4. A – NET		35
4.1 คณิตศาสตร์ 2	14	(20)
4.2 วิทยาศาสตร์ 2	15	(15)

ตาราง 16 รัฐศาสตร์ สาขาการปกครอง/บริหารรัฐกิจ

องค์ประกอบ	รหัส	ค่าร้อยละ
1. GPAX		10
2. GPA (กลุ่มสาระการเรียนรู้)		20
2.1 ภาษาไทย	21	(5)
2.2 สังคมศึกษา	22	(10)
2.3 ภาษาต่างประเทศ	23	(5)
3. O – NET	01 – 05	35
4. A – NET		35
4.1 สังคมศึกษา 2/ฝรั่งเศส/ เยอรมัน / บาลี /อาหรับ/ จีน / ญี่ปุ่น (เลือก 1 วิชา)	12/31 - 36	(35)

ตาราง 17 รัฐศาสตร์ สาขาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

องค์ประกอบ	รหัส	ค่าร้อยละ
1. GPAX		10
2. GPA (กลุ่มสาระการเรียนรู้)		20
2.1 ภาษาไทย	21	(5)
2.2 สังคมศึกษา	22	(10)
2.3 ภาษาต่างประเทศ	23	(5)
3. O – NET	01 – 05	(35)
4. A – NET		35
4.1 สังคมศึกษา 2	12	(17.5)
4.2 ภาษาอังกฤษ 2/ฝรั่งเศส/ เยอรมัน / บาลี /อาหรับ/ จีน / ญี่ปุ่น (เลือก 1 วิชา)	13/ 31 - 36	(17.5)

ตาราง 18 รัฐศาสตร์ สาขารัฐประศาสนศาสตร์

องค์ประกอบ	รหัส	ค่าร้อยละ
1. GPAX		10
2. GPA (กลุ่มสาระการเรียนรู้)		20
2.1 ภาษาไทย	21	(5)
2.2 สังคมศึกษา	22	(10)
2.3 คณิตศาสตร์	24	(5)
3. O – NET	01 – 05	35
4. A – NET		35
4.1 คณิตศาสตร์ 2	14	(35)

ตาราง 19 สังคมสงเคราะห์

องค์ประกอบ	รหัส	ค่าร้อยละ
1. GPAX		10
2. GPA (กลุ่มสาระการเรียนรู้)		20
2.1 ภาษาไทย	21	(5)
2.2 สังคมศึกษา	22	(5)
2.3 ภาษาต่างประเทศ	23	(5)
2.4 คณิตศาสตร์	24	(2.5)
2.5 วิทยาศาสตร์	25	(2.5)
3. O – NET	01 – 05	55
3.1 ภาษาไทย	01	(20)
3.2 สังคมศึกษา	02	(20)
3.3 ภาษาอังกฤษ	03	(15)
4. A – NET		15
4.คณิตศาสตร์ 2/ วิทยาศาสตร์ 2 / ฝรั่งเศส/ เยอรมัน /บาลี /อาหรับ/ จีน / ญี่ปุ่น (เลือก 1 วิชา)	14/15/31 - 36	(15)

ตาราง 20 นิติศาสตร์

องค์ประกอบ	รหัส	ค่าร้อยละ
1. GPAX		10
2. GPA (กลุ่มสาระการเรียนรู้)		20
2.1 ภาษาไทย	21	(7)
2.2 สังคมศึกษา	22	(6)
2.3 ภาษาต่างประเทศ	23	(7)
3. O – NET	01 – 05	55
3.1 ภาษาไทย	01	(18)
3.2 สังคมศึกษา	02	(19)
3.3 ภาษาอังกฤษ	03	(18)
4. A – NET		15
4.คณิตศาสตร์ 2/ วิทยาศาสตร์ 2 / ฝรั่งเศส/ เยอรมัน /บาลี /อาหรับ/ จีน / ญี่ปุ่น (เลือก 1 วิชา)	14/15/31 - 36	(15)

ตาราง 21 มนุษยศาสตร์ / ศิลปศาสตร์ / อักษรศาสตร์ รูปแบบที่ 1

องค์ประกอบ	รหัส	ค่าร้อยละ
1. GPAX		10
2. GPA (กลุ่มสาระการเรียนรู้)		20
2.1 ภาษาไทย	21	(5)
2.2 สังคมศึกษา	22	(5)
2.3 ภาษาต่างประเทศ	23	(5)
2.4 คณิตศาสตร์	24	(5)
3. O – NET	01 – 05	35
3.1 ภาษาไทย	01	(10)
3.2 สังคมศึกษา	02	(10)
3.3 ภาษาอังกฤษ	03	(15)
4. A – NET		35
4.1 ภาษาไทย 2	11	(10)
4.2 ภาษาอังกฤษ 2	13	(10)
4.3 คณิตศาสตร์ 2/ วิทยาศาสตร์ 2 (เลือก 1 วิชา)	14/15	(15)

ตาราง 22 มนุษยศาสตร์ / ศิลปศาสตร์ / อักษรศาสตร์ รูปแบบที่ 2

องค์ประกอบ	รหัส	ค่าร้อยละ
1. GPAX		10
2. GPA (กลุ่มสาระการเรียนรู้)		20
2.1 ภาษาไทย	21	(5)
2.2 สังคมศึกษา	22	(5)
2.3 ภาษาต่างประเทศ	23	(10)
3. O – NET	01 – 05	35
3.1 ภาษาไทย	01	(10)
3.2 สังคมศึกษา	02	(10)
3.3 ภาษาอังกฤษ	03	(15)
4. A – NET		35
4.1 ภาษาไทย 2	11	(10)
4.2 ภาษาอังกฤษ 2	13	(10)
4.ฝรั่งเศส/ เยอรมัน /บาลี /อาหรับ/ จีน / ญี่ปุ่น (เลือก 1 วิชา)	31 - 36	(15)

ตาราง 23 มนุษยศาสตร์ / ศิลปศาสตร์ / อักษรศาสตร์ รูปแบบที่ 3

องค์ประกอบ	รหัส	ค่าร้อยละ
1. GPAX		10
2. GPA (กลุ่มสาระการเรียนรู้)		20
2.1 ภาษาไทย	21	(5)
2.2 สังคมศึกษา	22	(5)
2.3 ภาษาต่างประเทศ	23	(5)
3. O – NET	01 – 05	35
4. A – NET		35
4.1 ภาษาไทย 2	11	(10)
4.2 ภาษาอังกฤษ 2	13	(10)
4.คณิตศาสตร์ 2/ วิทยาศาสตร์ 2 (เลือก 1 วิชา)	14/15	(15)

ตาราง 24 มนุษยศาสตร์ / ศิลปศาสตร์ / อักษรศาสตร์ รูปแบบที่ 4

องค์ประกอบ	รหัส	ค่าร้อยละ
1. GPAX		10
2. GPA (กลุ่มสาระการเรียนรู้)		20
2.1 ภาษาไทย	21	(5)
2.2 สังคมศึกษา	22	(5)
2.3 ภาษาต่างประเทศ	23	(10)
3. O – NET	01 – 05	35
4. A – NET		35
4.1 ภาษาไทย 2	11	(10)
4.2 ภาษาอังกฤษ 2	13	(10)
4.ฝรั่งเศส/ เยอรมัน /บาลี /อาหรับ/ จีน / ญี่ปุ่น (เลือก 1 วิชา)	31 - 36	(15)

ตาราง 25 มนุษยศาสตร์ / ศิลปศาสตร์ / อักษรศาสตร์ รูปแบบที่ 5

องค์ประกอบ	รหัส	ค่าร้อยละ
1. GPAX		10
2. GPA (กลุ่มสาระการเรียนรู้)		20
2.1 ภาษาไทย	21	(5)
2.2 สังคมศึกษา	22	(5)
2.3 ภาษาต่างประเทศ	23	(10)
2.4 คณิตศาสตร์	24	(5)
3. O – NET	01 – 05	35
3.1 ภาษาไทย	01	(10)
3.2 สังคมศึกษา	02	(10)
3.3 ภาษาอังกฤษ	03	(15)
4. A – NET		35
4.1 ภาษาไทย 2	11	(10)
4.2 ภาษาอังกฤษ 2	13	(10)
4.3 ภาษาไทย 2/ สังคมศึกษา 2/ ภาษาอังกฤษ 2 /ฝรั่งเศส/ เยอรมัน /บาลี /อาหรับ/ จีน / ญี่ปุ่น (เลือก 1 วิชา)	11/ 12/ 13/ 31 - 36	(35)

ตาราง 26 มนุษยศาสตร์ / ศิลปศาสตร์ / อักษรศาสตร์ รูปแบบที่ 6

องค์ประกอบ	รหัส	ค่าร้อยละ
1. GPAX		10
2. GPA (กลุ่มสาระการเรียนรู้)		20
2.1 ภาษาไทย	21	(5)
2.2 สังคมศึกษา	22	(5)
2.3 ภาษาต่างประเทศ	23	(10)
2.4 คณิตศาสตร์	24	(5)
3. O – NET	01 – 05	70
3.1 ภาษาไทย	01	(23)
3.2 สังคมศึกษา	02	(23)
3.3 ภาษาอังกฤษ	03	(24)
4. A - NET		35

ตาราง 27 มนุษยศาสตร์ / ศิลปศาสตร์ / อักษรศาสตร์ รูปแบบที่ 7

องค์ประกอบ	รหัส	ค่าร้อยละ
1. GPAX		10
2. GPA (กลุ่มสาระการเรียนรู้)		20
2.1 ภาษาไทย	21	(5)
2.2 สังคมศึกษา	22	(5)
2.3 ภาษาต่างประเทศ	23	(10)
2.4 คณิตศาสตร์	24	(5)
3. O – NET	01 – 05	70

ตาราง 28 มนุษยศาสตร์ / ศิลปศาสตร์ / อักษรศาสตร์ รูปแบบที่ 8

องค์ประกอบ	รหัส	ค่าร้อยละ
1. GPAX		10
2. GPA (กลุ่มสาระการเรียนรู้)		20
2.1 ภาษาไทย	21	(5)
2.2 สังคมศึกษา	22	(5)
2.3 ภาษาต่างประเทศ	23	(10)
2.4 คณิตศาสตร์	24	(5)
3. O – NET	01 – 05	70
3.1 ภาษาไทย	01	(23)
3.2 สังคมศึกษา	02	(23)
3.3 ภาษาอังกฤษ	03	(24)

ตาราง 29 มนุษยศาสตร์ / ศิลปศาสตร์ / อักษรศาสตร์ รูปแบบที่ 9

องค์ประกอบ	รหัส	ค่าร้อยละ
1. GPAX		10
2. GPA (กลุ่มสาระการเรียนรู้)		20
2.1 ภาษาไทย	21	(5)
2.2 สังคมศึกษา	22	(5)
2.3 ภาษาต่างประเทศ	23	(10)
3. O – NET	01 – 05	70

3.6 การบริหารจัดการระบบกลางการรับนิสิตนักศึกษา (Central University Admissions System) สำนักทดสอบทางการศึกษา (สำนักทดสอบทางการศึกษา, 2549 : 20) กำหนดไว้ดังนี้

6.1 ผู้สมัครระบบกลางการรับนิสิตนักศึกษาจะต้องสมัครผ่านระบบอินเตอร์เน็ตทั้งหมด (www.cuas.or.th) พร้อมชำระเงินค่าสมัครผ่านระบบธนาคารตามที่กำหนด ยกเว้นกรณีผู้สมัครในบางพื้นที่ที่ไม่พร้อมใช้ระบบ อินเตอร์เน็ต ให้สถาบันอุดมศึกษาที่เป็นศูนย์รับสมัครเอ็นทรานซ์เดิมซึ่งอยู่ในพื้นที่อำนวยความสะดวกในการสมัครให้

6.2 ข้อมูลรายละเอียดต่างๆ ในระเบียบการรับสมัครจะเผยแพร่ในระบบอินเตอร์เน็ต แต่จะพิมพ์ จำหน่ายส่วนหนึ่งสำหรับผู้สมัครที่ต้องการศึกษาข้อมูลจากเล่มระเบียบการโดยตรง

6.3 สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา เป็นหน่วยงานกลางรับสมัครและประมวลผลการคัดเลือกนิสิตนักศึกษาในระบบกลางการรับนิสิตนักศึกษา ซึ่งจะดำเนินการในช่วงเดือนเมษายน โดยผู้สมัครจะสมัคร ได้ 4 อันดับผลการคัดเลือกจะประกาศเพียงอันดับเดียวเหมือนเอ็นทรานซ์ และในโอกาสต่อไปจะพัฒนาให้ ประกาศผลการคัดเลือกได้หลายอันดับ โดยจะแจ้งให้ผู้สมัครตัดสินใจว่าจะเลือกเรียนในสาขาใด

6.4 การสอบ O - NET และ A - NET จะเปิดโอกาสให้ผู้ที่เรียนในสายอาชีวศึกษาและหลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียนที่เทียบเท่า ม.6 มีสิทธิ์สมัครสอบได้ โดยสอบพร้อมกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

6.5 การดำเนินการประชาสัมพันธ์ให้อาจารย์ อาจารย์แนะแนวโรงเรียนมัธยมศึกษา ผู้ปกครอง และเขตพื้นที่การศึกษาให้ทราบเกี่ยวกับการรรับบุคคลเข้าศึกษาในระบบกลาง (Admissions) ทั่วทุกภูมิภาค 76 จังหวัด ทั่วประเทศ

นอกจากนี้มีการกำหนดรหัสกลุ่มสาระและชื่อวิชาสอบ ดังนี้

กลุ่มสาระ	วิชาเฉพาะ
O - NET	31 ภาษาฝรั่งเศส
01 ภาษาไทย	32 ภาษาเยอรมัน
02 สังคมศึกษา	33 ภาษาบาลี
03 ภาษาอังกฤษ	34 ภาษาอาหรับ
04 คณิตศาสตร์	35 ภาษาจีน
05 วิทยาศาสตร์	36 ภาษาญี่ปุ่น
A – NET	37 ความถนัดทางวิศวกรรม
11 ภาษาไทย 2	38 ความถนัดทางสถาปัตยกรรม
12 สังคมศึกษา 2	39 ความถนัดทางวิชาชีพครู
13 ภาษาอังกฤษ 2	40 ความรู้ความถนัดทางศิลป์
14 คณิตศาสตร์ 2	41 ทฤษฎีทัศนศิลป์
15 วิทยาศาสตร์ 2	42 ปฏิบัติทัศนศิลป์
GPA กลุ่มสาระ	43 ทฤษฎีนฤมิตศิลป์
21 ภาษาไทย	44 ปฏิบัตินฤมิตศิลป์
22 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	45 วาดเส้น
23 ภาษาต่างประเทศ	46 องค์ประกอบศิลป์
24 คณิตศาสตร์	47 ความถนัดทางนิเทศศิลป์
25 วิทยาศาสตร์	
26 สุขศึกษาและพลศึกษา	
27 ศิลปะ	
28 การงานอาชีพและเทคโนโลยี	

4. รายละเอียดการจัดการเรียนการสอนในคณะต่าง ๆ ทางด้านวิทยาศาสตร์สุขภาพ

ในการจัดการเรียนการสอนของคณะต่างๆในสังกัดของรัฐบาล ไม่มีความแตกต่างกันมากนัก โดยภาพรวมของแต่ละคณะ ก็จะเรียนคล้ายๆกันดังนี้

4.1 คณะแพทยศาสตร์

เป็นวิชาชีพที่กระทำต่อมนุษย์ เกี่ยวกับการตรวจโรค วินิจฉัยโรค การบำบัดโรคการป้องกันโรค การผดุงครรภ์ การปรับสายตาด้วยเลนส์สัมผัส การแทงเข็ม หรือการฝังเข็มเพื่อบำบัดโรค หรือเพื่อระงับความความรูสึก และหมายความรวมถึงการทำทางศัลยกรรม การใช้รังสี การฉีดยาหรือสาร การสอดใส่วัตถุใดๆ เข้าไปในร่างกาย การเสริมสวย หรือการบำรุงร่างกาย แพทย์ที่จบการศึกษาตามหลักสูตรแพทยศาสตรบัณฑิต จะเป็นแพทยที่มีความรู้ความสามารถที่จะปฏิบัติงานในทางการแพทย์และสาธารณสุข ที่มุ่งในประชาชนในชาติมีคุณภาพชีวิตที่ดีถ้วนหน้า สามารถวางแนวทางในการป้องกันและแก้ปัญหาสุขภาพของชุมชน ใช้เทคโนโลยีได้อย่างเหมาะสมตามความจำเป็นของผู้ป่วยและสังคม มีมนุษยสัมพันธ์ และทักษะในการสื่อสาร ตลอดจนมีคุณธรรมและความรับผิดชอบต่อหน้าที่

การศึกษาในหลักสูตรแพทยศาสตรบัณฑิต จะใช้เวลาในการศึกษาตามหลักสูตร 6 ปีโดย

ชั้นปีที่ 1 ศึกษาความรู้ทั่วไปทางด้านวิทยาศาสตร์ ภาษาอังกฤษ ศิลปะแห่งการเป็นมนุษย์ที่มีคุณค่า และความคิดพื้นฐานทางสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา

ชั้นปีที่ 2 และ 3 ศึกษาความรู้พื้นฐานวิทยาศาสตร์การแพทย์ โดยเรียนรู้โครงสร้าง หน้าที่ การปรับสภาพ การเปลี่ยนแปลงทางพยาธิสภาพ การเปลี่ยนแปลงตามวัย และพยาธิสรีระของโรคที่พบบ่อยในแต่ละระบบของร่างกาย แนวงทางการรักษา

ชั้นปีที่ 4 และ 5 การศึกษาเวชศาสตร์คลินิก ฝึกหัดการซักประวัติ ตรวจร่างกาย ตั้งประเด็นปัญหา สร้างสมมติฐาน ฝึกปฏิบัติทางห้องปฏิบัติการ การสั่งตรวจทางห้องปฏิบัติการเฉพาะ แนวทางการรักษา การป้องกัน ส่งเสริมและฟื้นฟูสุขภาพของภาวะ และโรคที่พบบ่อย การอ้างอิงหลักฐาน และการฝึกปฏิบัติทางจริยเวชศาสตร์

ชั้นปีที่ 6 การฝึกเวชปฏิบัติคลินิก การวินิจฉัย การดูแลรักษา ฟื้นฟูและส่งเสริมสุขภาพ โดยมีการฝึกปฏิบัติงานในโรงพยาบาล

4.2 คณะทันตแพทยศาสตร์

เป็นศาสตร์ที่ว่าด้วยการศึกษาเรื่องฟัน อวัยวะในช่องปาก และอวัยวะอื่นๆที่เกี่ยวข้อง ซึ่งทำหน้าที่ในการบดเคี้ยวอาหาร ช่วยออกเสียงและส่งเสริมบุคลิกภาพ อันเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับความสมบูรณ์ของชีวิตและสุขภาพของมนุษย์ ผู้ที่สำเร็จการศึกษาจะมีความสามารถในการตรวจวินิจฉัย วางแผน และบำบัดรักษาโรคในช่องปากและอวัยวะที่เกี่ยวข้อง ตลอดจน

บูรณะเพื่อฟื้นฟูสุขภาพ มีความสามารถป้องกันโรคฟันผุแก่ชุมชน เผยแพร่ความรู้ทางทันตสุขศึกษา และวิจัยทางด้านทันตแพทย์

หลักสูตรทันตแพทยศาสตรบัณฑิต จัดการเรียนการสอนเป็นลำดับขั้นดังนี้

ชั้นปีที่ 1 การศึกษาหาความรู้ขั้นพื้นฐานและการศึกษาทั่วไปทางทฤษฎีและปฏิบัติ

ชั้นปีที่ 2 และ 3 ศึกษาทางด้านพื้นฐานวิชาชีพ

ชั้นปีที่ 4 จนถึงปีที่ 6 ศึกษาด้านวิชาชีพ โดยเป็นการศึกษาภาคทฤษฎีและฝึกปฏิบัติกับผู้ป่วยในคลินิกโดยตรง

4.3 คณะเภสัชศาสตร์

เป็นการศึกษาศิลปะและวิทยาศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการปรุงผสม ผลิต และจ่ายยา การเลือกสรรจัดหายาสำเร็จรูป เวชภัณฑ์ต่างๆ ตลอดจนข้อมูลที่เกี่ยวข้องเพื่อให้บริการและให้คำปรึกษาแนะนำที่เหมาะสม ตรวจสอบทบทวนการใช้ยา พร้อมทั้งดูแลติดตามการใช้ยาของผู้ป่วย โดยภาพรวมคือ ระบบความรู้ที่ก่อให้เกิดความสามารถที่จะให้บริการด้านสุขภาพด้วยความเข้าใจในเรื่องยาและผลที่เกิดจากยา เพื่อให้การบำบัดรักษาได้ผลดีที่สุด โดยรับผิดชอบร่วมกับบุคลากรสุขภาพอื่นๆ ในอันที่จะทำให้ผู้ป่วยมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น นอกจากนี้ยังเกี่ยวข้องกับการค้นคว้าประดิษฐ์ ผลิตยาในรูปแบบต่างๆ เพื่อให้เหมาะสมและสะดวกต่อการนำมาใช้บำบัดรักษาโรคในผู้ป่วย ตลอดจนควบคุมคุณภาพให้ได้มาตรฐานตามกำหนด

ปัจจุบันหลักสูตรเภสัชศาสตร์ แบ่งการศึกษาออกเป็น 2 หลักสูตร คือ

1. หลักสูตรเภสัชศาสตรบัณฑิต (หลักสูตร 5 ปี)

เป็นหลักสูตรที่มุ่งผลิตบัณฑิตให้สอดคล้องกับความต้องการของประเทศ และให้โอกาสแก่ผู้เรียนที่จะเลือกเน้นเพื่อเพิ่มประสบการณ์ และความชำนาญในการปฏิบัติงานให้มากขึ้นในทางใดทางหนึ่ง โดยในชั้นปีที่ 1 ถึงปีที่ 4 นักศึกษาจะเรียนในรายวิชาพื้นฐานวิทยาศาสตร์พื้นฐานวิชาชีพและวิชาชีพ ซึ่งสามารถนำไปประกอบอาชีพเภสัชกรรมได้ทุกสาขา นอกจากนั้นในชั้นปีที่ 5 นักศึกษาสามารถเลือกเรียนในสาขาย่อยที่ตนเองสนใจ ได้อีก 4 สาขา คือ

- เภสัชกรรมคลินิกและเภสัชกรรมโรงพยาบาล (การปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับการใช้ยาในผู้ป่วย)
- เทคโนโลยีเภสัชกรรม (เทคนิคการผลิตยาเตรียมรูปแบบต่างๆ)
- เภสัชศาสตร์สังคม (การตลาดยาและการบริหารจัดการด้านเภสัชกรรม)
- วิจัยและพัฒนาเภสัชภัณฑ์ (การค้นหายาใหม่ การพัฒนายาด้วยการสังเคราะห์ การวิจัยเพื่อพัฒนายาจากสมุนไพร การควบคุมคุณภาพยาและเภสัชภัณฑ์) และเภสัชเทคโนโลยีชีวภาพ

4.4 คณะพยาบาลศาสตร์

เชื่อว่าวิชาชีพการพยาบาลมีความจำเป็นต่อสังคม ที่ให้บริการด้านสุขภาพแก่บุคคลทุกวัย ทั้งในภาวะปกติ เจ็บป่วยหรือใกล้ตาย แก่ครอบครัว กลุ่มคน และชุมชน โดยประยุกต์ใช้ความรู้จากศาสตร์ทางการพยาบาลและศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง อีกทั้งเชื่อว่าคนเป็นระบบเปิดที่มีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกที่มีความเป็นพลวัต มีศักยภาพในตนเอง มีสิทธิและมีส่วนร่วมในการดูแลสุขภาพของตนเอง เพื่อให้บรรลุสุขภาวะด้านร่างกาย จิตใจ สังคม และจิตวิญญาณ การพยาบาลเป็นการดูแลแบบองค์รวมและต่อเนื่อง โดยการใช้กระบวนการพยาบาลในการแก้ไขปัญหาและการพัฒนาสุขภาพ ให้การพยาบาลครอบคลุมทั้งด้านการสร้างเสริมสุขภาพ การป้องกันโรค การดูแลรักษาพยาบาล และการฟื้นฟูสภาพของผู้ใช้บริการที่สอดคล้องกับบริบททางสังคมและวัฒนธรรม

พยาบาลวิชาชีพ เป็นผู้มีความรู้ความสามารถในการปฏิบัติการพยาบาลได้อย่างมีคุณภาพ สามารถสอน แนะนำ ให้คำปรึกษา ตลอดจนตระหนักถึงความสำคัญของการวิจัยทางการพยาบาล และการปรับปรุงคุณภาพการพยาบาล เป็นผู้มีทัศนคติที่ดีต่อตนเอง ผู้ใช้บริการ ผู้ร่วมงาน และวิชาชีพ มีภาวะผู้นำ มีความคิดอย่างมีวิจารณญาณ สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ทุกระดับ มีทักษะในการติดต่อสื่อสาร การจัดการ การเปลี่ยนแปลงและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ มีการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง ยึดมั่นในจรรยาบรรณวิชาชีพ เป็นพลเมืองดี มีคุณธรรม จริยธรรม และดำเนินชีวิตอย่างมีคุณภาพ

การจัดการศึกษาในหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีการพัฒนาศักยภาพในด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย ในการปฏิบัติการพยาบาล ให้ผู้เรียนเป็นสำคัญ และมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน สนับสนุนและส่งเสริมการแสวงหาความรู้จากแหล่งต่างๆ อย่างเป็นระบบ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง

วัตถุประสงค์

การจัดการศึกษาหลักสูตรนี้ มุ่งผลิตบัณฑิตที่สามารถปฏิบัติงานได้ทั้งในสถานบริการสุขภาพและในชุมชน โดยมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

1. สามารถนำความรู้ในศาสตร์ทางการพยาบาลและศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับคน สิ่งแวดล้อม สุขภาพ มาประยุกต์ในการพยาบาลได้อย่างเหมาะสม

2. ปฏิบัติการพยาบาลอย่างมีคุณภาพในด้านการสร้างเสริมสุขภาพ ป้องกันโรค ดูแลรักษาพยาบาล รักษาโรคเบื้องต้นและฟื้นฟูสภาพแก่บุคคล ครอบครัว กลุ่มคนและชุมชน โดยใช้กระบวนการพยาบาลและผลการวิจัย ในการแก้ปัญหาและพัฒนาสุขภาพ ยึดหลักการดูแลแบบองค์รวมและต่อเนื่อง ที่สอดคล้องกับบริบททางสังคมและวัฒนธรรม อย่างมีจริยธรรมและจรรยาบรรณวิชาชีพตามมาตรฐาน กฎหมายวิชาชีพการพยาบาลและผดุงครรภ์ และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

3. ปฏิบัติการพยาบาลโดยคำนึงถึงสิทธิ การมีส่วนร่วมและศักยภาพของบุคคล ครอบครัว กลุ่มคน และชุมชน เพื่อให้สามารถดูแลตนเอง ตลอดจนแสวงหาความช่วยเหลือ ทั้งในภาวะปกติ ภาวะเสี่ยง และภาวะเจ็บป่วย

4. มีทักษะในการสอน ให้คำแนะนำ ให้คำปรึกษา และเสริมสร้างศักยภาพแก่บุคคล ครอบครัว กลุ่มคนและชุมชน ในการสร้างเสริมสุขภาพ การป้องกันโรค การดูแลรักษาพยาบาล และการฟื้นฟูสภาพ

5. มีทัศนคติที่ดีต่อตนเอง ต่อผู้ใช้บริการ ต่อผู้ร่วมงาน และต่อวิชาชีพ

6. สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่น ประสานงานได้ทุกระดับ มีทักษะในการติดต่อสื่อสาร และสร้างสัมพันธภาพกับบุคคล ครอบครัว กลุ่มคนและชุมชนได้อย่างเหมาะสม

7. มีภาวะผู้นำ มีทักษะในการตัดสินใจ การจัดการ และการเปลี่ยนแปลง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และมีความคิดอย่างมีวิจารณญาณ

8. ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการเรียนรู้ การปฏิบัติการพยาบาล การจัดการ และการพัฒนางานอื่นๆ

9. พัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง โดยศึกษาหาความรู้จากแหล่งต่างๆ และสามารถทำวิจัยเบื้องต้นได้

10. เป็นพลเมืองดี มีคุณธรรมและจริยธรรม เป็นสมาชิกที่ดีของวิชาชีพ และดำเนินชีวิตอย่างมีคุณภาพ

4.5 คณะเทคนิคการแพทย์

เป็นหลักสูตรที่รวมวิชาการทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ โดยประยุกต์ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีทางการแพทย์เข้าด้วยกัน เพื่อให้บัณฑิตที่สำเร็จออกไปมีความรู้ความสามารถในการตรวจวินิจฉัยโรคทางห้องปฏิบัติการ รวมทั้งการใช้และการดูแลรักษาอุปกรณ์ทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ ให้ได้ประโยชน์สูงสุด

1. สามารถทำการตรวจวิเคราะห์ทางห้องปฏิบัติการในสาขาต่างๆ ของวิชาชีพเทคนิคการแพทย์ เพื่อการวินิจฉัย การรักษา การป้องกันและควบคุมโรค
2. มีความรู้พื้นฐานเพียงพอที่จะสามารถศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นของวิชาชีพ หรือสาขาอื่นๆ ซึ่งสัมพันธ์กับวิชาชีพ เทคนิคการแพทย์
3. มีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับเครื่องมือและอุปกรณ์ทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ ในด้านการใช้ การบำรุงรักษา และ การประยุกต์เพื่องานตรวจวิเคราะห์โรค งานทางวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและงานวิจัยได้

4. มีความรู้ความสามารถในการบริหารจัดการงานทางห้องปฏิบัติการ และสามารถประสานงานกับหน่วยงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องได้อย่างมีประสิทธิภาพ
5. เป็นนักเทคนิคการแพทย์ที่มีคุณธรรมและจริยธรรมในการประกอบวิชาชีพและมีเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพ

การศึกษาตามหลักสูตรวิทยาศาสตร์บัณฑิต ใช้เวลาศึกษา 4 ปีการศึกษา คือ ปีที่ 1-2 ศึกษาวิชาศึกษาทั่วไปและวิชาพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ โดยศึกษาที่คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และ วิชาทางด้านวิทยาศาสตร์การแพทย์ ศึกษาที่คณะแพทยศาสตร์ปีที่ 3-4 ศึกษาวิชาทางด้านวิชาชีพ เทคนิคการแพทย์ ทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติ เมื่อสำเร็จการศึกษาตามหลักสูตร จะได้รับปริญญาวิทยาศาสตร์บัณฑิต (เทคนิคการแพทย์) และสอบขึ้นทะเบียนเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะ สาขาเทคนิคการแพทย์ ของกองการประกอบโรคศิลปะ กระทรวงสาธารณสุข

4.6 คณะสหเวชศาสตร์

เป็นคณะที่ประกอบด้วยหลักสูตรวิชาชีพทางด้านวิทยาศาสตร์สุขภาพหลายๆสาขา เช่น สาขาเทคนิคการแพทย์ สาขากายภาพบำบัด สาขารังสีเทคนิค ซึ่งเรียนต่างกันดังนี้

สาขาเทคนิคการแพทย์ เป็นวิชาชีพที่ใช้เทคโนโลยีทางห้องปฏิบัติการในการวิเคราะห์วิจัย สุ่มตัวอย่างจากร่างกายมนุษย์ เพื่อนำผลการตรวจไปใช้ในการประเมินสุขภาพ วินิจฉัยโรค ติดตามการดำเนินของโรค และผลที่รักษา และพิสูจน์ทางนิติเวชศาสตร์ได้ถูกต้องแม่นยำ และยังทำหน้าที่เป็นนักวิจัยทางด้านวิทยาศาสตร์สุขภาพ

สาขากายภาพบำบัด เป็นวิชาชีพทางการแพทย์สาขาหนึ่ง ผลิต นักกายภาพบำบัด ที่ให้บริการทางด้านการส่งเสริมสุขภาพ การป้องกัน การบริการรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ป่วย ผู้พิการ ตลอดจนประชาชนทั่วไป ด้วยวิธีการทางกายภาพบำบัด เช่น การออกกำลังกายเพื่อการรักษา การดัดดึงข้อต่อและกระดูกสันหลัง การนวดและกดจุด การรักษาด้วยคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าต่างๆ การรักษาด้วยกระแสไฟฟ้า การฝึกการเคลื่อนไหว สำหรับผู้ป่วยอัมพาต การฝึกการหายใจ ครอบคลุมไปถึงการตรวจประเมิน การวิเคราะห์ปัญหา และการวางแผนรักษา

สาขารังสีเทคนิค เป็นวิชาชีพที่รับผิดชอบโดยตรงต่อการให้บริการทางเทคนิค ในการตรวจวิเคราะห์ และรักษาด้วยเครื่องมือทางรังสี รวมทั้งการป้องกันอันตรายจากรังสีแก่ผู้ป่วยหรือผู้มารับบริการทางเทคนิค ในการตรวจวิเคราะห์ และรักษาด้วยเครื่องมือทางรังสี มีลักษณะงาน 3 อย่างคือ งานทางรังสีวินิจฉัย งานทางรังสีรักษา และงานทางเวชศาสตร์นิวเคลียร์

สาขากิจกรรมบำบัด มีหน้าที่ช่วยเหลือผู้ป่วยเพื่อส่งเสริมสุขภาพ ป้องกันความพิการ บำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพในผู้ที่มีความเสื่อม หรือความพิการทางด้านร่างกาย จิตสังคม พัฒนาการ การรับรู้ ด้วยวิธีการทางกิจกรรมบำบัด รวมทั้งการใช้เทคนิคพิเศษในการรักษาเฉพาะทาง มุ่งเน้นให้ผู้ป่วยได้ช่วยเหลือตนเองอย่างอิสระ นอกจากนี้ยังช่วยตรวจสอบค้นหาข้อบกพร่อง กระตุ้น ฟื้นฟูและส่งเสริมความสามารถ การเพิ่มกำลังกล้ามเนื้อ การดัดแปลงอุปกรณ์เสริม อุปกรณ์เทียมให้เหมาะสมกับสภาพของผู้ป่วย

5. รายละเอียดการจัดการเรียนการสอนในคณะต่าง ๆ ทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

5.1 คณะวิทยาศาสตร์

มีเป้าหมายที่จะผลิตวิทยาศาสตรบัณฑิตที่มีคุณภาพ มีความรู้ความสามารถ และความถนัดในสาขาวิชาชีพที่เรียนเป็นอย่างดี หลักสูตรเน้นสอนนักศึกษาให้คิดเป็น วิเคราะห์เป็น มีวิธีคิดวิเคราะห์อย่างมีเหตุมีผลและเป็นระบบ สามารถนำเนื้อหาที่เรียนไปประยุกต์ใช้งานและแก้ปัญหาได้ดี นักศึกษาจะได้รับการฝึกฝนอบรมทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติ ให้เป็นผู้ที่มีความรู้ความชำนาญด้านวิทยาการคอมพิวเตอร์ หรือเทคโนโลยีสารสนเทศ อีกทั้งยังส่งเสริมให้นักศึกษาได้ค้นคว้าด้วยตนเอง เพื่อพัฒนาศักยภาพของบัณฑิตให้เป็นผู้ที่รู้จริงและรู้รอบ

คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ได้พัฒนาหลักสูตรของคณะให้มีลักษณะยืดหยุ่น และมีพลวัต สามารถปรับเนื้อหาวิชาให้ทันกับยุคสมัย เป็นมาตรฐานสากล และสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน นักศึกษาได้รับการพัฒนาให้มีความรู้ความเชี่ยวชาญในหลายสาขา เช่น ระบบปฏิบัติการคอมพิวเตอร์ (Operating Systems) ระบบการจัดฐานข้อมูล (Database Management System) ปัญญาประดิษฐ์ (Artificial Intelligence) เครือข่ายสื่อสารคอมพิวเตอร์ (Data Communication Network) การเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ (Computer Programming) เทคโนโลยีมัลติมีเดีย (Multimedia Technolgy) เทคโนโลยีอินเตอร์เน็ต (Internet Technology) วิศวกรรมซอฟต์แวร์ (Software Engineering) เป็นต้น บัณฑิตของคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีจึงเป็นผู้มีความรู้ความสามารถได้รับการยอมรับจากองค์กรและสถาบันต่าง ๆ เป็นอย่างดี

5.2 คณะวิศวกรรมศาสตร์

มีความตั้งใจที่จะให้ความรู้และฝึกฝนนักศึกษาให้เป็นวิศวกรที่มีความสามารถ มีส่วนร่วมในการพัฒนาอุตสาหกรรมต่าง ๆ ของประเทศในอนาคต ด้วยหลักสูตรและวิธีการสอนที่ได้รับการพัฒนาอยู่เสมอ เพื่อความทันสมัยและเหมาะสมกับนักศึกษา ซึ่งจะเน้นในการสร้างพื้นฐานความเข้าใจทางด้านวงจรไฟฟ้า วงจรอิเล็กทรอนิกส์แบบอนาลอกและดิจิตอล ระบบไมโครโปรเซสเซอร์และคอมพิวเตอร์ การแปลงพลังงานกลและไฟฟ้าระบบควบคุมและการ

บริหารจัดการทางวิศวกรรมทั่วไป โดยคณะได้จัดเตรียมห้องปฏิบัติการต่าง ๆ พร้อมเครื่องมือและอุปกรณ์ทดลองในปริมาณที่มากเพียงพอจะให้นักศึกษาทุกคนได้เรียนรู้จากการทดลองอย่างเต็มที่ และด้วยต้องการให้นักศึกษามีความกระตือรือร้นและมีความใฝ่รู้ในการศึกษามากขึ้น คณะวิศวกรรมศาสตร์จึงได้จัดบรรยากาศการเรียนการสอนในคณะให้นักศึกษาและคณาจารย์เกิดความริเริ่มที่จะผลิตผลงานทางวิชาการทั้งภายในและระหว่างมหาวิทยาลัย เช่น การสร้างหุ่นยนต์ในการแข่งขัน การควบคุมด้วยระบบดิจิตอลที่ซับซ้อน การแปลงพลังงานจากแสงอาทิตย์และการวิจัยอุปกรณ์โฟตนิกส์ เป็นต้น นอกจากนี้คณะยังให้การสนับสนุนโครงการทางวิชาการด้วยทรัพยากรทางด้านวัสดุอุปกรณ์ ด้านบริการทางข้อมูลและห้องสมุด นักศึกษาของคณะทุกคนจึงได้ฝึกฝนศักยภาพของตนเองอยู่อย่างสม่ำเสมอและสามารถทำงานในตำแหน่งวิศวกรที่เกี่ยวกับการใช้และการควบคุมเกี่ยวกับการออกแบบและการพัฒนาสินค้าหรือระบบที่มีความซับซ้อน บัณฑิตของคณะวิศวกรรมศาสตร์ที่มาจากครอบครัวที่มีธุรกิจหลายอย่างสามารถที่จะนำความรู้ความสามารถไปสร้างตนเองให้เป็นผู้บริหารในธุรกิจดังกล่าวหรือในธุรกิจใหม่ที่พัฒนาขึ้น หรือหากผู้ใดที่มีความสนใจหาความรู้ต่อไปก็สามารถเข้าสู่โปรแกรมของบัณฑิตวิทยาลัยในสาขาที่สืบเนื่องได้ในมหาวิทยาลัยทั้งในและต่างประเทศ อนึ่ง นักศึกษาที่จบหลักสูตรของคณะวิศวกรรมศาสตร์ สามารถขอใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุม ตามพระราชบัญญัติวิศวกร พ.ศ. 2542 จากสภาวิศวกรอีกด้วย

5.3 คณะเกษตรศาสตร์

การเกษตรเป็นอาชีพที่เกี่ยวกับการนำเอาวิทยาศาสตร์ มาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ทำให้เกิดประโยชน์ทางการผลิตอาหารและเครื่องนุ่งห่ม เพื่อให้เพียงพอกับความต้องการของมวลมนุษย์ ด้วยเหตุที่เทคโนโลยีการเกษตรเป็นวิทยาการที่มีประโยชน์โดยตรงต่อมนุษย์และท้าทายความสามารถของผู้ศึกษาอยู่ตลอดเวลา

ดังนั้นบัณฑิตซึ่งจบการศึกษาจากคณะเทคโนโลยีการเกษตรจะเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถ ทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติ ตลอดจนเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติที่จะปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่นได้เป็นอย่างดี และสามารถประกอบอาชีพในหน่วยงานต่าง ๆ หรือประกอบอาชีพส่วนตัวได้ แหล่งงานที่รองรับบัณฑิตโปรแกรมวิชาเกษตรศาสตร์ มีทั้งภาครัฐบาลและเอกชน ด้านราชการสามารถเป็นนักวิชาการในกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ อาจารย์ในกระทรวงศึกษาธิการ พนักงานรัฐวิสาหกิจของรัฐบาล เช่น ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร เป็นต้น ในส่วนบัณฑิตสาขาการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ สามารถประกอบอาชีพราชการในกรมประมง และบริษัทเอกชนขนาดใหญ่ เช่น บริษัทเจริญโภคภัณฑ์ เป็นต้น สำหรับบัณฑิตสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร สามารถประกอบอาชีพรับราชการด้วยการเป็นนักวิทยาศาสตร์กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ประกอบอาชีพส่วนตัว และบริษัทอุตสาหกรรมอาหารแช่

แข็ง และอาหารกระป๋อง ในแถบจังหวัดชายทะเล เช่นสมุทรสาครสมุทรสงคราม เพชรบุรี ประจวบคีรีขันธ์ และกรุงเทพมหานคร เป็นต้น

คณะเกษตรมีจุดประสงค์เฉพาะ

1. ผลิตกำลังคน ในระดับสูงให้มีความรู้ ความสามารถที่จะทำงานในหน่วยงานของราชการ รัฐวิสาหกิจ ประกอบอาชีพส่วนตัวหรือบริษัทเอกชน

2. เพื่อให้มีการศึกษา ค้นคว้า และวิจัยทางด้านการเกษตร ให้เป็นไปอย่างกว้างขวาง และเอื้อต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ

คุณสมบัติเฉพาะสาขาวิชา (อย่างใดอย่างหนึ่งตามข้อต่อไปนี้)

1. สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพเกษตรกรรม

2. สำเร็จการศึกษาหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย แผนการเรียน วิชาชีพ กลุ่มวิชาเกษตรกรรม

3. สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายปรับปรุง พ.ศ. 2533 เรียนเน้นหนักทางวิทยาศาสตร์ หรือเรียนกลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์

5.4 คณะอุตสาหกรรม

คณะอุตสาหกรรมมุ่งเน้น เพื่อผลิตบัณฑิตที่มีความรู้และประสบการณ์ สามารถประกอบอาชีพด้านเทคโนโลยี อุตสาหกรรม ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีคุณสมบัติดังนี้

1. เพื่อให้ปฏิบัติงานด้านการควบคุมและการบริหารงานอุตสาหกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. เพื่อให้พัฒนาเทคนิคและวิธีการดำเนินงานด้านการผลิตงานอุตสาหกรรมได้เป็นอย่างดี

3. เพื่อให้ทำหน้าที่ประสานงานระหว่างผู้บังคับบัญชา วิศวกรและผู้ปฏิบัติงานอุตสาหกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4. เพื่อให้เกิดวิสัยทัศน์ในการเลือกและใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย และเหมาะสมกับงานด้านอุตสาหกรรม

5. เพื่อให้มีความสามารถในด้านการจัดการ และการดำเนินงานด้านเทคโนโลยีอุตสาหกรรมได้

6. เพื่อพัฒนาเจตคติ ความศรัทธา และมีคุณธรรมในอาชีพธุรกิจอุตสาหกรรม

คุณสมบัติเฉพาะสาขาวิชา

1. ต้องจบการศึกษาระดับอนุปริญญาหรือเทียบเท่าในแขนงวิชาใดแขนงวิชาหนึ่ง ที่มีพื้นฐาน

ทางช่างในระดับอนุปริญญาตรงกับแขนงวิชาที่เข้าศึกษา

2. เฉพาะแขนงวิชาเทคโนโลยีการจัดการอุตสาหกรรม ต้องมีพื้นฐานทางอุตสาหกรรมในระดับอนุปริญญา

5.5 คณะสัตวแพทย์

คณะสัตวแพทย์มีจุดประสงค์เฉพาะดังนี้

1. เพื่อผลิตนักวิชาการที่มีความสามารถในการวางแผนดำเนินการและการจัดการโดยมุ่งให้เกิดและรู้จักนำเทคโนโลยีใหม่ๆมาใช้ในการเนินการผลิตอย่างมีประสิทธิภาพ

2. เพื่อให้ผู้เรียนมีความคิดสร้างสรรค์ มีความรับผิดชอบต่อสังคมและนำความรู้ที่ได้รับไปประกอบอาชีพนี้ให้ก้าวหน้าเพื่อดำรงชีวิตเป็นพลเมืองดี

3. เพื่อให้เกิดเจตคติที่ดีต่ออาชีพการเกษตร และกระตือรือร้นที่จะพัฒนาอาชีพนี้ให้ก้าวหน้าเพื่อ ชีวิตเป็นพลเมืองดี

4. เพื่อผลิตกำลังคนระดับกลางให้มีความรู้ความสามารถกึ่งวิชาการและอาชีพชั้นสูงในด้านสัตวบาลเพื่อไปประกอบอาชีพได้

คุณสมบัติเฉพาะโปรแกรมวิชา

1. สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพเกษตรกรรม

2. สำเร็จการศึกษาหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย แผนการเรียนวิชาชีพ กลุ่มเกษตรกรรม

3. สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตร มัธยมศึกษาตอนปลายปรับปรุง พ.ศ. 2533 เรียนเน้นหนักทางวิทยาศาสตร์ หรือเรียนกลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์

5.6 คณะสถาปัตยกรรม

เป็นศาสตร์ที่ว่าด้วยการออกแบบกายภาพด้านต่างๆ เช่นการออกแบบอาคาร สิ่งก่อสร้าง ผลิตภัณฑ์ การออกแบบภายใน การปรุงแต่งสภาพแวดล้อมให้ได้ประโยชน์ใช้สอยที่ดีที่สุดแก่เจ้าของงาน และประชาชนที่เกี่ยวข้อง ในขณะเดียวกันเป็นการแสดงออกถึงคุณค่าแห่งศิลปะที่ได้สร้างสรรค์ขึ้นมาใหม่ นอกจากนี้ยังครอบคลุมถึงการวางแผนและเคหการอีกด้วย มีสาขาให้เลือกศึกษาดังนี้

1. สาขาสถาปัตยกรรม ศึกษาการออกแบบสถาปัตยกรรมโดยคำนึงถึงสภาวะแวดล้อม การใช้วัสดุ วิธีการก่อสร้าง และความรู้ทางสาขาวิศวกรรมที่เกี่ยวข้อง คำนึงถึงสภาพเศรษฐกิจ สังคม และศิลปวัฒนธรรม ตลอดจนความงามและความเป็นระเบียบเรียบร้อยและผลกระทบต่อส่วนรวม

2. สาขาสถาปัตยกรรมไทย ศึกษาการออกแบบสถาปัตยกรรมไทย และศึกษาแหล่งที่มา องค์ประกอบของสถาปัตยกรรมไทยศึกษา การฝึกหัดเขียนลายไทยชนิดต่างๆ ตั้งแต่ง่ายไปจนถึงการบรรจุลายลงบนส่วนของสถาปัตยกรรมให้ถูกต้องตามหน้าที่

3. สาขาสถาปัตยกรรมภายใน เป็นศาสตร์ที่ประสานกันระหว่างงานสถาปัตยกรรมและงานออกแบบภายใน เป็นวิชาชีพทางด้านการออกแบบที่เกี่ยวข้องกับงานสถาปัตยกรรม ซึ่งเป็นการจัดที่ว่างภายในอาคารเพื่อประโยชน์ใช้สอยและความงามโดยคำนึงถึงสภาพแวดล้อม วัสดุและเทคโนโลยีในการก่อสร้าง ความรู้ทางวิศวกรรมที่เกี่ยวข้อง การประหยัดพลังงานและทรัพยากร สภาพเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม

4. สาขาการออกแบบอุตสาหกรรม เน้นหนักการออกแบบ 5 สาขาคือ การออกแบบผลิตภัณฑ์ การออกแบบตกแต่งภายใน การออกแบบเลขะนิเทศ การออกแบบเครื่องเคลือบดินเผา และการออกแบบสิ่งทอ

5. สาขาภูมิสถาปัตยกรรม เน้นหนักด้านการปรุงแต่งสิ่งแวดล้อมของมนุษย์และธรรมชาติ ให้มีความสมดุลซึ่งกันและกัน ศึกษาด้านสุนทรียภาพและการใช้สอยของเมืองและที่อยู่อาศัยของมนุษย์

6. สาขาเทคโนโลยีสถาปัตยกรรม ศึกษาด้านเทคโนโลยีอาคาร การอนุรักษ์พลังงานในอาคาร และการจัดระบบอาคาร

ผู้ที่สำเร็จการศึกษาในสาขาต่างๆ สามารถออกไปประกอบอาชีพอิสระ รับราชการหรือทำงานตามบริษัทต่างๆได้อย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะด้านการพัฒนา เช่น การออกแบบการก่อสร้างอุตสาหกรรม การโฆษณา รวมทั้งการอนุรักษ์ต่างๆ เช่นการอนุรักษ์ธรรมชาติ โบราณสถาน และสถาปัตยกรรม

จากการวิเคราะห์มาทั้งหมดนี้จะเห็นได้ว่า ธรรมชาติของสถาบันในแต่ละสังกัดจะมีความเข้มข้นของการจัดการเรียนการสอนที่ต่างกัน จะมีจุดมุ่งหมายของการจัดการเรียนการสอนที่ต่างกัน และคณะที่เปิดรับนักเรียนจากแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ ก็มีคณะที่มีความแตกต่างกันออกไป ตามศักยภาพของแต่ละสังกัด

บทที่ 3
วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดแหล่งข้อมูล
2. การเก็บรวบรวมข้อมูล
3. การสร้างชุดข้อมูล
4. การจัดทำระบบข้อมูล

โดยมีรายละเอียดของแต่ละขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดแหล่งข้อมูล

แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นการรวบรวมข้อมูลจากแหล่งข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานปี 2542 และรายละเอียดคณะ และ/หรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับแผนการเรียนวิทยาศาสตร์- คณิตศาสตร์ โดยนำมาจาก

1.1 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.)

1.2 สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา (สกอ.)

1.3 สถาบันการศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษาที่จัดการเรียนการสอนที่รองรับนักเรียนที่จบจากแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์

1.4 สำนักทดสอบทางการศึกษา (สทศ.)

2. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ชุดข้อมูลสำหรับการเลือกศึกษาต่อในแผนการเรียนวิทยาศาสตร์- คณิตศาสตร์ ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ส่วนได้แก่

ส่วนที่ 1 เป็นข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดของแผนการเรียนวิทยาศาสตร์- คณิตศาสตร์

ส่วนที่ 2 เป็นข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดคณะ และ/หรือสาขาวิชาที่เข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา โดยผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจาก

2.1 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.)

2.2 สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา (สกอ.)

2.3 สถาบันการศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษาที่จัดการเรียนการสอนที่รองรับนักเรียนที่จบจากแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์

2.4 สำนักทดสอบทางการศึกษา (สทศ.)

3. วิธีการสร้างชุดข้อมูล

ผู้วิจัยมีขั้นตอนในการสร้างชุดข้อมูล ดังนี้

3.1 ศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2542

3.2 รวบรวมรายละเอียดในแต่ละรายวิชาของกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์

3.3 ศึกษาและรวบรวมรายละเอียดเกี่ยวกับรายละเอียดคณะ สาขาวิชาที่จะเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา

3.4 สังเคราะห์ข้อมูลที่ได้ นำมาเขียนเป็นชุดข้อมูลการศึกษาต่อของแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์

3.5 นำชุดข้อมูลที่เขียนขึ้นมา นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านหลักสูตรทั้งระดับมัธยมศึกษา และอุดมศึกษา ประกอบด้วย อาจารย์สุนันท์ บุญอ่ำ อาจารย์ 3 ระดับ 8 ครูแนะแนวจากโรงเรียนศรีอยุธยา อาจารย์บุญลักษณ์ อึ้งชัยพงษ์ ศึกษานิเทศ ระดับ 8 ผศ.อุมาพร วงศ์บูรณวาทย์ ภาควิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ตรวจสอบความถูกต้องทั้งทางด้านเนื้อหา

3.4 นำสิ่งที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบมาแก้ไขปรับปรุง เพื่อเป็นชุดข้อมูลสำหรับการเลือกศึกษาต่อในแผนการเรียนวิทยาศาสตร์- คณิตศาสตร์

ซึ่งการวิจัยครั้งนี้รวบรวมเฉพาะสถาบันอุดมศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษาในประเทศไทย ดังนี้

1. สถาบันอุดมศึกษาในสังกัดรัฐบาลประกอบด้วย

1. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
2. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
3. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
4. มหาวิทยาลัยมหิดล
5. มหาวิทยาลัยขอนแก่น
6. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
7. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
8. มหาวิทยาลัยนเรศวร
9. มหาวิทยาลัยบูรพา

10.มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
11.มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
12.มหาวิทยาลัยทักษิณ
13.มหาวิทยาลัยศิลปากร
14.มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี
15.มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์
16.มหาวิทยาลัยแม่โจ้
17.มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง
18.มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี
19.สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ
20.สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
21.สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี
22.วิทยาลัยแพทยศาสตร์พระมงกุฎเกล้า
23.วิทยาลัยแพทยศาสตร์กรุงเทพมหานคร

2. สถาบันอุดมศึกษาเอกชน ประกอบด้วย
1. มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
2. มหาวิทยาลัยศรีประทุม
3. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
4. มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย
5. มหาวิทยาลัยพายัพ
6. มหาวิทยาลัยสยาม
7. มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ
8. มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล
9. มหาวิทยาลัยเกริก
10.มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์
11.มหาวิทยาลัยรังสิต
12.มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร
13.มหาวิทยาลัยโยนก
14.มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
15.มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต
16.มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น
17.วิทยาลัยพิษณุโลก

18.วิทยาลัยเซนต์หลุยส์
19.มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
20.มหาวิทยาลัยราชธานี
21.มหาวิทยาลัยราชธานีอุดร
22.มหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเชีย
23.วิทยาลัยอินเตอร์เทคลำปาง
24.วิทยาลัยรัชต์ภาคย์
25.วิทยาลัยโสภณ
26.วิทยาลัยดุสิตธานี
27.วิทยาลัยทองสุข
28.วิทยาลัยมิชชัน
29.มหาวิทยาลัยเจ้าพระยา
30.มหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต
31.มหาวิทยาลัยธนบุรี
32.มหาวิทยาลัยนานาชาติแสตมฟอร์ด
33.วิทยาลัยโปลีเทคนิคฯ
34.มหาวิทยาลัยคริสเตียน
35.วิทยาลัยเชียงราย
36.วิทยาลัยตาปี
37.มหาวิทยาลัยนอร์ท – เชียงใหม่
38.วิทยาลัยสันตพล
39.วิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี
40.มหาวิทยาลัยปทุมธานี
41.มหาวิทยาลัยเอเชียน
42.วิทยาลัยเซาธ์อีสท์บางกอก
43.มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น
44.วิทยาลัยเซนต์เทเรซา – อินติ
45.มหาวิทยาลัยหาดใหญ่
46.มหาวิทยาลัยเว็บสเตอร์
47.วิทยาลัยเทคโนโลยีภาคใต้
48.วิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ
49.วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย
50.มหาวิทยาลัยภาคกลาง

51.มหาวิทยาลัยชินวัตร
52.มหาวิทยาลัยเวสเทิร์น
53.วิทยาลัยบัณฑิตบริหารธุรกิจ
54.สถาบันเทคโนโลยีปัญญาภิวัฒน์
55.วิทยาลัยเทคโนโลยีสยาม
56.วิทยาลัยนครราชสีมา
57.วิทยาลัยลุ่มน้ำปิง
58.วิทยาลัยเฉลิมกาญจนา

3. มหาวิทยาลัยราชภัฏ ประกอบด้วย
    1. มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์
    2. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
    3. มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี
    4. มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
    5. มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต
    6. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
    7. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
    8. มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง
    9. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์
    10.มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร
    11.มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์
    12.มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
    13.มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์
    14.มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
    15.มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย
    16.มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
    17.มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี
    18.มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา
    19.มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
    20.มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์
    21.มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
    22.มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์
    23.มหาวิทยาลัยราชภัฏนครพนม

24.มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ
25.มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ
26.มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด
27.มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์
28.มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
29.มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา
30.มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี
31.มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม
32.มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง
33.มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช
34.มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา
35.มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
36.มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
37.มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม
38.มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี
39.มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
40.มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
41.มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

4. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ประกอบด้วย
1. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ธัญบุรี
2. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล กรุงเทพ
3. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ตะวันออก
4. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล พระนคร
5. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ศรีวิชัย
6. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ล้านนา
7. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล สุวรรณภูมิ
8. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล รัตนโกสินทร์
9. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล อีสาน

4. การจัดทำระบบข้อมูล

4.1 ผู้วิจัยได้ทำการรวบรวมข้อมูลของสถาบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษาที่สังกัดรัฐบาล เอกชน และมหาวิทยาลัยราชภัฏทั้งหมดทั่วประเทศ ที่เปิดสาขาทางด้านวิทยาศาสตร์สุขภาพ และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

4.2 ผู้วิจัยจัดระบบข้อมูลโดยแยกเป็นสถาบันอุดมศึกษาในสังกัดรัฐบาล สถาบันอุดมศึกษาเอกชน มหาวิทยาลัยราชภัฏ และมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล

4.3 ผู้วิจัยวิเคราะห์แยกข้อมูลเป็นคณะต่างๆ ทางด้านวิทยาศาสตร์สุขภาพ และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

4.4 ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอเป็นตารางเป็นหมวดหมู่ตามคณะ และสถาบันการศึกษา

บทที่ 4
การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยชุดข้อมูลสำหรับการเลือกศึกษาต่อในแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์ เป็นการรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับ รายละเอียดของวิชาที่จะต้องศึกษาต่อในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายและระดับอุดมศึกษา ที่เกี่ยวข้องกับแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์

ในการรวบรวมข้อมูลนี้ผู้วิจัยได้นำเสนอมหาวิทยาลัยของรัฐ มหาวิทยาลัยเอกชน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล และมหาวิทยาลัยราชภัฏ ดังมีรายชื่อมหาวิทยาลัยดังต่อไปนี้

1. สถาบันอุดมศึกษาของรัฐ 23 แห่ง ประกอบด้วย

1. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
2. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
3. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
4. มหาวิทยาลัยมหิดล
5. มหาวิทยาลัยขอนแก่น
6. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
7. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
8. มหาวิทยาลัยนเรศวร
9. มหาวิทยาลัยบูรพา
10. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
11. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
12. มหาวิทยาลัยทักษิณ
13. มหาวิทยาลัยศิลปากร
14. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี
15. มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์
16. มหาวิทยาลัยแม่โจ้
17. มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง
18. มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี
19. สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ
20. สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

21.สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี
22.วิทยาลัยแพทยศาสตร์พระมงกุฎเกล้า
23.วิทยาลัยแพทยศาสตร์กรุงเทพมหานครฯ

2. สถาบันอุดมศึกษาเอกชน 58 แห่ง ประกอบด้วย
1. มหาวิทยาลัยกรุงเทพฯ
2. มหาวิทยาลัยศรีประทุม
3. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
4. มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย
5. มหาวิทยาลัยพายัพ
6. มหาวิทยาลัยสยาม
7. มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ
8. มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล
9. มหาวิทยาลัยเกริก
10.มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์
11.มหาวิทยาลัยรังสิต
12.มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร
13.มหาวิทยาลัยโยนก
14.มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
15.มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต
16.มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น
17.วิทยาลัยพิษณุโลก
18.วิทยาลัยเซนต์หลุยส์
19.มหาวิทยาลัยหัวเฉียวฯ
20.มหาวิทยาลัยราชธานี
21.มหาวิทยาลัยราชธานีอุดร
22.มหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเชีย
23.วิทยาลัยอินเตอร์เทคลำปาง
24.วิทยาลัยรัชต์ภาคย์
25.วิทยาลัยโสภณ
26.วิทยาลัยดุสิตธานี
27.วิทยาลัยทองสุข
28.วิทยาลัยมิชชัน

29.มหาวิทยาลัยเจ้าพระยา
30.มหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต
31.มหาวิทยาลัยธนบุรี
32.มหาวิทยาลัยนานาชาติแสตมฟอร์ด
33.วิทยาลัยโปลีเทคนิคฯ
34.มหาวิทยาลัยคริสเตียน
35.วิทยาลัยเชียงราย
36.วิทยาลัยตาปี
37.มหาวิทยาลัยนอร์ท – เชียงใหม่
38.วิทยาลัยสันตพล
39.วิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี
40.มหาวิทยาลัยปทุมธานี
41.มหาวิทยาลัยเอเชียน
42.วิทยาลัยเซาธ์อีสท์บางกอก
43.มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น
44.วิทยาลัยเซนต์เทเรซา – อินติ
45.มหาวิทยาลัยหาดใหญ่
46.มหาวิทยาลัยเว็บสเตอร์
47.วิทยาลัยเทคโนโลยีภาคใต้
48.วิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ
49.วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย
50.มหาวิทยาลัยภาคกลาง
51.มหาวิทยาลัยชินวัตร
52.มหาวิทยาลัยเวสเทิร์น
53.วิทยาลัยบัณฑิตบริหารธุรกิจ
54.สถาบันเทคโนโลยีปัญญาภิวัฒน์
55.วิทยาลัยเทคโนโลยีสยาม
56.วิทยาลัยนครราชสีมา
57.วิทยาลัยลุ่มน้ำปิง
58.วิทยาลัยเฉลิมกาญจนา

3. มหาวิทยาลัยราชภัฏ 41 แห่ง ประกอบด้วย
    1. มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์
    2. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
    3. มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี
    4. มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
    5. มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต
    6. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
    7. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
    8. มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง
    9. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์
    10.มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร
    11.มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์
    12.มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
    13.มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์
    14.มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
    15.มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย
    16.มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
    17.มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี
    18.มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา
    19.มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
    20.มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์
    21.มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
    22.มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์
    23.มหาวิทยาลัยราชภัฏนครพนม
    24.มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ
    25.มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ
    26.มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด
    27.มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์
    28.มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
    29.มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา
    30.มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี
    31.มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม
    32.มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง

33.มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช
34.มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา
35.มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
36.มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
37.มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม
38.มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี
39.มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
40.มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
41.มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

4. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ประกอบด้วย
   1. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ธัญบุรี
   2. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล กรุงเทพ
   3. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ตะวันออก
   4. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล พระนคร
   5. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ศรีวิชัย
   6. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ล้านนา
   7. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล สุวรรณภูมิ
   8. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล รัตนโกสินทร์
   9. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล อีสาน

โดยในแต่ละมหาวิทยาลัยนั้นมีรายละเอียดของข้อมูลด้านการเรียน ดังนี้ คือ

1. ชื่อสถาบันการศึกษา
2. คณะที่นำมาศึกษา
3. จำนวนหน่วยกิตที่นำมาเปรียบเทียบ
4. สถาบันที่เปิดสอน
5. ค่าน้ำหนักคะแนน GPAX, GPA, O – NET, A - NET

ดังมีรายละเอียดเสนอ ดังนี้

1. กลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพ คณะแพทยศาสตร์

คณะแพทยศาสตร์ เป็นวิชาชีพที่กระทำต่อมนุษย์ เกี่ยวกับการตรวจโรค วินิจฉัยโรค การบำบัดโรคการป้องกันโรค การผดุงครรภ์ การปรับสายตาด้วยเลนส์สัมผัส การแทงเข็ม หรือการฝังเข็มเพื่อบำบัดโรค หรือเพื่อระงับความความรูสึก และหมายความรวมถึงการทำทางศัลยกรรม การใช้รังสี การฉีดยาหรือสาร การสอดใส่วัตถุใดๆ เข้าไปในร่างกาย การเสริมสวยหรือการบำรุงร่างกาย

คณะแพทยศาสตร์มีมหาวิทยาลัยที่เปิดรับจำนวน 12 มหาวิทยาลัย และไม่เปิดรับจำนวน 119 มหาวิทยาลัย ได้แก่ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาวิทยาลัยทักษิณ มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี มหาวิทยาลัยกรุงเทพ มหาวิทยาลัยศรีประทุม มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย มหาวิทยาลัยพายัพ มหาวิทยาลัยสยาม มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล มหาวิทยาลัยเกริก มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร มหาวิทยาลัยโยนก มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น วิทยาลัยพิษณุโลก วิทยาลัยเซนต์หลุยส์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวฯ มหาวิทยาลัยราชธานี มหาวิทยาลัยราชธานีอุดร มหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเชีย วิทยาลัยอินเตอร์เทคลำปาง วิทยาลัยรัชต์ภาคย์ วิทยาลัยโสภณ วิทยาลัยดุสิตธานี วิทยาลัยทองสุข วิทยาลัยมิชชัน มหาวิทยาลัยเจ้าพระยา มหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต มหาวิทยาลัยธนบุรี มหาวิทยาลัยนานาชาติแสตมฟอร์ด วิทยาลัยโปลีเทคนิคฯ มหาวิทยาลัยคริสเตียน วิทยาลัยเชียงราย วิทยาลัยตาปี มหาวิทยาลัยนอร์ท – เชียงใหม่ วิทยาลัยสันตพล วิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี มหาวิทยาลัยปทุมธานี มหาวิทยาลัยเอเชียน วิทยาลัยเซาธ์อีสท์บางกอก มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น วิทยาลัยเซนต์เทเรซา – อินติ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ มหาวิทยาลัยเว็บสเตอร์ วิทยาลัยเทคโนโลยีภาคใต้ วิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย มหาวิทยาลัยภาคกลาง มหาวิทยาลัยชินวัตร มหาวิทยาลัยเวสเทิร์น วิทยาลัยบัณฑิตบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีปัญญาภิวัฒน์ วิทยาลัยเทคโนโลยีสยาม วิทยาลัยนครราชสีมา วิทยาลัยลุ่มน้ำปิง วิทยาลัยเฉลิมกาญจนา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ มหาวิทยาลัย

ราชภัฏมหาสารคาม มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครพนม มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ธัญบุรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล กรุงเทพ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ตะวันออก มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล พระนคร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ศรีวิชัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ล้านนา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล สุวรรณภูมิ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล รัตนโกสินทร์ และมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล อีสาน

ส่วนมหาวิทยาลัยที่เปิดรับจะคิดค่าน้ำหนักคะแนน คิดเป็นร้อยละ GPAX ร้อยละ 10 GPA ร้อยละ 20 O – NET ร้อยละ 35 และ A – Net ร้อยละ 35 ดังรายละเอียดของมหาวิทยาลัยที่เปิดรับกับจำนวนหน่วยกิตที่ต้องศึกษา ดังต่อไปนี้

ตาราง 30 คณะแพทยศาสตร์

มหาวิทยาลัย	จำนวน หน่วยกิต
1. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	263
2. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	225
3. มหาวิทยาลัยสงขลา	254
4. มหาวิทยาลัยมหิดล	263
5. มหาวิทยาลัยขอนแก่น	259
6. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	255
7. มหาวิทยาลัยนเรศวร	261
8. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	245
9. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี	257
10. วิทยาลัยแพทยศาสตร์พระมงกุฎเกล้า	258

ตาราง 30 (ต่อ)

มหาวิทยาลัย	จำนวน หน่วยกิต
11. วิทยาลัยแพทยศาสตร์กรุงเทพมหานครฯ	246
12. มหาวิทยาลัยรังสิต	254

ในคณะแพทยศาสตร์ มีสถาบันอุดมศึกษาของรัฐและเอกชนที่เปิดสอนคณะแพทย์มี 12 แห่งด้วยกันคือ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยสงขลา มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยขอนแก่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี วิทยาลัยแพทยศาสตร์พระมงกุฎเกล้า วิทยาลัยแพทยศาสตร์กรุงเทพมหานคร และมหาวิทยาลัยรังสิต โดยมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยมหิดล มีการเรียนจำนวนหน่วยกิตมากที่สุดเท่ากัน คือ 263 หน่วยกิต รองลงไป คือ มหาวิทยาลัยนเรศวร เรียน 261 หน่วยกิต ตามด้วย มหาวิทยาลัยขอนแก่น วิทยาลัยแพทยศาสตร์พระมงกุฎ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ตามลำดับ และมหาวิทยาลัยรังสิต เรียน 254 หน่วยกิตส่วนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มีการเรียนจำนวนหน่วยกิตน้อยที่สุด คือ 225 หน่วยกิต

2. กลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพ คณะทันตแพทยศาสตร์

คณะทันตแพทยศาสตร์ เป็นศาสตร์ที่ว่าด้วยการศึกษาเรื่องฟัน อวัยวะในช่องปาก และอวัยวะอื่นๆที่เกี่ยวข้อง ซึ่งทำหน้าที่ในการบดเคี้ยวอาหาร ช่วยออกเสียงและส่งเสริมบุคลิกภาพ อันเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับความสมบูรณ์ของชีวิตและสุขภาพของมนุษย์ ผู้ที่สำเร็จการศึกษาจะมีความสามารถในการตรวจวินิจฉัย วางแผน และบำบัดรักษาโรคในช่องปากและอวัยวะที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนบูรณะเพื่อฟื้นฟูสุขภาพ มีความสามารถป้องกันโรคฟันผุแก่ชุมชน เผยแพร่ความรู้ทางทันตสุขศึกษา และวิจัยทางด้านทันตแพทย์

คณะทันตแพทยศาสตร์มีมหาวิทยาลันที่เปิดรับจำนวน 9 มหาวิทยาลัย และไม่เปิดรับจำนวน 122 มหาวิทยาลัย ได้แก่ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี วิทยาลัยแพทยศาสตร์พระมงกุฎเกล้า วิทยาลัยแพทยศาสตร์กรุงเทพมหานคร มหาวิทยาลัยกรุงเทพ มหาวิทยาลัยศรีประทุม มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย มหาวิทยาลัยพายัพ มหาวิทยาลัยสยาม มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล มหาวิทยาลัยเกริก มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร มหาวิทยาลัยโยนก มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น วิทยาลัยพิษณุโลก วิทยาลัยเซนต์หลุยส์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ มหาวิทยาลัยราชธานี มหาวิทยาลัยราชธานีอุดร มหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเชีย วิทยาลัยอินเตอร์เทคลำปาง วิทยาลัยรัชต์ภาคย์ วิทยาลัยโสภณ วิทยาลัยดุสิตธานี วิทยาลัยทองสุข วิทยาลัยมิชชัน มหาวิทยาลัยเจ้าพระยา มหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต มหาวิทยาลัยธนบุรี มหาวิทยาลัยนานาชาติแสตมฟอร์ด วิทยาลัยโปลีเทคนิคฯ มหาวิทยาลัยคริสเตียน วิทยาลัยเชียงราย วิทยาลัยตาปี มหาวิทยาลัยนอร์ท – เชียงใหม่ วิทยาลัยสันตพล วิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี มหาวิทยาลัยปทุมธานี มหาวิทยาลัยเอเชียน วิทยาลัยเซาธ์อีสท์บางกอก มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น วิทยาลัยเซนต์เทเรซา – อินติ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ มหาวิทยาลัยเว็บสเตอร์ วิทยาลัยเทคโนโลยีภาคใต้ วิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย มหาวิทยาลัยภาคกลาง มหาวิทยาลัยชินวัตร มหาวิทยาลัยเวสเทิร์น วิทยาลัยบัณฑิตบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีปัญญาภิวัฒน์ วิทยาลัยเทคโนโลยีสยาม วิทยาลัยนครราชสีมา วิทยาลัยลุ่มน้ำปิง วิทยาลัยเฉลิมกาญจนา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครพนม มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ธัญบุรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ตะวันออก มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ศรีวิชัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ล้านนา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล สุวรรณภูมิ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล รัตนโกสินทร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล อีสาน

ส่วนมหาวิทยาลัยที่เปิดรับจะคิดค่าน้ำหนักคะแนน คิดเป็นร้อยละ GPAX ร้อยละ 10 GPA ร้อยละ 20 O – NET ร้อยละ 35 และ A – Net ร้อยละ 35 ดังรายละเอียดของมหาวิทยาลัยที่เปิดรับกับจำนวนหน่วยกิตที่ต้องศึกษา ดังต่อไปนี้

ตาราง 31 คณะทันตแพทยศาสตร์

มหาวิทยาลัย	จำนวน หน่วยกิต
1. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	242
2. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	222
3. มหาวิทยาลัยสงขลา	237
4. มหาวิทยาลัยมหิดล	241
5. มหาวิทยาลัยขอนแก่น	222
6. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	241
7. มหาวิทยาลัยนเรศวร	228

ตาราง 31 (ต่อ)

มหาวิทยาลัย	จำนวน หน่วยกิต
8. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	222
9. มหาวิทยาลัยรังสิต	241

ในคณะทันตแพทยศาสตร์มีสถาบันอุดมศึกษาทั้งของรัฐและเอกชนที่เปิดสอน 9 สถาบัน คือ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยสงขลา มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยขอนแก่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีการเรียนในจำนวนหน่วยกิตมากที่สุด คือ 242 หน่วยกิต รองลงมา มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยรังสิต และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีเรียนจำนวน 241 หน่วยกิต มหาวิทยาลัยสงขลา มีเรียนจำนวน 237 หน่วยกิต ส่วนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และมหาวิทยาลัยขอนแก่นมีเรียนจำนวนหน่วยกิตน้อยที่สุดและเท่ากัน คือ 222 หน่วยกิต ตามลำดับ

3. กลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพ คณะเภสัชศาสตร์

คณะเภสัชศาสตร์ เป็นการศึกษาศิลปะและวิทยาศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการปรุงผสม ผลิต และจ่ายยา การเลือกสรรจัดหายาสำเร็จรูป เวชภัณฑ์ต่างๆ ตลอดจนข้อมูลที่เกี่ยวข้องเพื่อให้บริการและให้คำปรึกษาแนะนำที่เหมาะสม ตรวจสอบทบทวนการใช้ยา พร้อมทั้งดูแลติดตามการใช้ยาของผู้ป่วย โดยภาพรวมคือ ระบบความรู้ที่ก่อให้เกิดความสามารถที่จะให้บริการด้านสุขภาพด้วยความเข้าใจในเรื่องยาและผลที่เกิดจากยา เพื่อให้การบำบัดรักษาได้ผลดีที่สุด โดยรับผิดชอบร่วมกับบุคลากรสุขภาพอื่นๆ ในอันที่จะทำให้ผู้ป่วยมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น นอกจากนี้ยังเกี่ยวข้องกับการค้นคว้าประดิษฐ์ ผลิตยาในรูปแบบต่างๆ เพื่อให้เหมาะสมและสะดวกต่อการนำมาใช้บำบัดรักษาโรคในผู้ป่วย ตลอดจนควบคุมคุณภาพให้ได้มาตรฐานตามกำหนด

คณะเภสัชศาสตร์มีมหาวิทยาลัยที่เปิดรับจำนวน 11 มหาวิทยาลัย และไม่เปิดรับจำนวน 120 มหาวิทยาลัย ได้แก่ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี มหาวิทยาลัยแม่โจ้ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี วิทยาลัยแพทยศาสตร์พระมงกุฎเกล้า วิทยาลัยแพทยศาสตร์กรุงเทพมหานคร มหาวิทยาลัยกรุงเทพ มหาวิทยาลัยศรีประทุม มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย มหาวิทยาลัยพายัพ มหาวิทยาลัยสยาม มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล มหาวิทยาลัยเกริก มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร มหาวิทยาลัยโยนก มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น วิทยาลัยพิษณุโลก วิทยาลัยเซนต์หลุยส์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ มหาวิทยาลัยราชธานี มหาวิทยาลัยราชธานีอุดร มหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเชีย วิทยาลัยอินเตอร์เทคลำปาง วิทยาลัยรัชต์ภาคย์ วิทยาลัยโสภณ วิทยาลัยดุสิตธานี วิทยาลัยทองสุข วิทยาลัยมิชชัน มหาวิทยาลัยเจ้าพระยา มหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต มหาวิทยาลัยธนบุรี มหาวิทยาลัยนานาชาติแสตมฟอร์ด วิทยาลัยโปลีเทคนิคฯ มหาวิทยาลัยคริสเตียน วิทยาลัยเชียงราย วิทยาลัยตาปี มหาวิทยาลัยนอร์ท – เชียงใหม่ วิทยาลัยสันตพล วิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี มหาวิทยาลัยปทุมธานี มหาวิทยาลัยเอเชียน วิทยาลัยเซาธ์อีสท์บางกอก มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น วิทยาลัยเซนต์เทเรซา – อินติ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ มหาวิทยาลัยเว็บสเตอร์ วิทยาลัยเทคโนโลยีภาคใต้ วิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย มหาวิทยาลัยภาคกลาง มหาวิทยาลัยชินวัตร มหาวิทยาลัยเวสเทิร์น วิทยาลัยบัณฑิตบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีปัญญาภิวัฒน์ วิทยาลัยเทคโนโลยีสยาม วิทยาลัยนครราชสีมา วิทยาลัยลุ่มน้ำปิง วิทยาลัยเฉลิมกาญจนา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครพนม มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ธัญบุรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ตะวันออก มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล พระนคร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ศรีวิชัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ล้านนา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล สุวรรณภูมิ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล รัตนโกสินทร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล อีสาน

ส่วนมหาวิทยาลัยที่เปิดรับจะคิดค่าน้ำหนักคะแนน คิดเป็นร้อยละ GPAX ร้อยละ 10 GPA ร้อยละ 20 O – NET ร้อยละ 35 และ A – Net ร้อยละ 35 ดังรายละเอียดของมหาวิทยาลัยที่เปิดรับกับจำนวนหน่วยกิตที่ต้องศึกษา ดังต่อไปนี้

ตาราง 32 คณะเภสัชศาสตร์

มหาวิทยาลัย	จำนวนหน่วยกิต
1. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	170
2. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	185
3. มหาวิทยาลัยสงขลา	190
4. มหาวิทยาลัยมหิดล	180
5. มหาวิทยาลัยขอนแก่น	186
6. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	180
7. มหาวิทยาลัยนเรศวร	182

ตาราง 32 (ต่อ)

มหาวิทยาลัย	จำนวนหน่วยกิต
8. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	185
9. มหาวิทยาลัยศิลปากร	182
10. มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์	185
11. มหาวิทยาลัยรังสิต	185

ในคณะเภสัชศาสตร์ พบว่ามีสถาบันอุดมศึกษาทั้งของรัฐบาลและเอกชน ที่เปิดสอนคณะเภสัชศาสตร์ 13 แห่ง ด้วยกัน คือ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยสงขลา มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยขอนแก่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยรังสิต และมหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ โดย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์มีการเรียนจำนวนหน่วยกิตมากที่สุด คือ 190 หน่วยกิต รองลงมา คือ มหาวิทยาลัยขอนแก่น และมหาวิทยาลัยศิลปากร มีเรียนจำนวน 186 หน่วยกิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยรังสิต และมหาวิทยาลัยมหาสารคาม มีเรียนจำนวน 185 หน่วยกิต มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีเรียนจำนวน 180 หน่วยกิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีเรียน 178 หน่วยกิต ส่วนมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์มีเรียนจำนวนหน่วยกิตน้อยที่สุด คือ 170 หน่วยกิต ตามลำดับ

4. กลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพ คณะสัตวแพทย์

คณะสัตวแพทย์มีจุดประสงค์เฉพาะดังนี้

1. เพื่อผลิตนักวิชาการที่มีความสามารถในการวางแผนดำเนินการและการจัดการโดยมุ่งให้เกิดและรู้จักนำเทคโนโลยีใหม่ๆมาใช้ในการเนินการผลิตอย่างมีประสิทธิภาพ
2. เพื่อให้ผู้เรียนมีความคิดสร้างสรรค์ มีความรับผิดชอบต่อสังคมและนำความรู้ที่ได้รับไปประกอบอาชีพนี้ให้ก้าวหน้าเพื่อดำรงชีวิตเป็นพลเมืองดี
3. เพื่อให้เกิดเจตคติที่ดีต่ออาชีพการเกษตร และกระตือรือร้นที่จะพัฒนาอาชีพนี้ให้ก้าวหน้าเพื่อชีวิตเป็นพลเมืองดี
4. เพื่อผลิตกำลังคนระดับกลางให้มีความรู้ความสามารถกึ่งวิชาการและอาชีพชั้นสูงในด้านสัตวบาลเพื่อไปประกอบอาชีพได้

คณะสัตวแพทย์มีมหาวิทยาลัยที่เปิดรับจำนวน 46 มหาวิทยาลัย และไม่เปิดรับจำนวน 85 มหาวิทยาลัย ได้แก่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี วิทยาลัยแพทยศาสตร์พระมงกุฎเกล้า วิทยาลัยแพทยศาสตร์กรุงเทพมหานคร มหาวิทยาลัยกรุงเทพ มหาวิทยาลัยศรีประทุม มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย มหาวิทยาลัยพายัพ มหาวิทยาลัยสยาม มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล มหาวิทยาลัยเกริก มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ มหาวิทยาลัยรังสิต มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร มหาวิทยาลัยโยนก มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น วิทยาลัยพิษณุโลก วิทยาลัยเซนต์หลุยส์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ มหาวิทยาลัยราชธานี มหาวิทยาลัยราชธานีอุดร มหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเชียวิทยาลัยอินเตอร์เทคลำปาง วิทยาลัยรัชต์ภาคย์ วิทยาลัยโสภณ วิทยาลัยดุสิตธานี วิทยาลัยทองสุข วิทยาลัยมิชชัน มหาวิทยาลัยเจ้าพระยา มหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต มหาวิทยาลัยธนบุรี มหาวิทยาลัยนานาชาติแสตมฟอร์ด วิทยาลัยโปลีเทคนิคฯ มหาวิทยาลัยคริสเตียน วิทยาลัยเชียงราย วิทยาลัยตาปี มหาวิทยาลัยนอร์ท – เชียงใหม่ วิทยาลัยสันตพล วิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี มหาวิทยาลัยปทุมธานี มหาวิทยาลัยเอเชียน วิทยาลัยเซาธ์อีสท์บางกอก มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น วิทยาลัยเซนต์เทเรซา – อินติ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ มหาวิทยาลัยเว็บสเตอร์ วิทยาลัยเทคโนโลยีภาคใต้ วิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย มหาวิทยาลัยภาคกลาง มหาวิทยาลัยชินวัตร มหาวิทยาลัยเวสเทิร์น วิทยาลัยบัณฑิตบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีปัญญาภิวัฒน์ วิทยาลัยเทคโนโลยีสยาม วิทยาลัยนครราชสีมา วิทยาลัยลุ่มน้ำปิง

วิทยาลัยเฉลิมกาญจนา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ธัญบุรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล กรุงเทพ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ตะวันออก มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล พระนคร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ศรีวิชัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ล้านนา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล สุวรรณภูมิ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล รัตนโกสินทร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล อีสาน

ส่วนมหาวิทยาลัยที่เปิดรับจะคิดค่าน้ำหนักคะแนน คิดเป็นร้อยละ GPAX ร้อยละ 10 GPA ร้อยละ 20 O – NET ร้อยละ 35 และ A – Net ร้อยละ 35 ดังรายละเอียดของมหาวิทยาลัยที่เปิดรับกับจำนวนหน่วยกิตที่ต้องศึกษา ดังต่อไปนี้

ตาราง 33 คณะสัตวแพทย์

มหาวิทยาลัย	จำนวนหน่วยกิต
1. มหาวิทยาลัยสงขลา	243
2. มหาวิทยาลัยขอนแก่น	247
3. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	249
4. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	243
5. มหาวิทยาลัยแม่โจ้	249
6. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร	130
7. มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี	130
8. มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี	130
9. มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต	130
10. มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์	130
11. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย	130
12. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่	130
13. มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง	130
14. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์	130
15. มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร	130
16. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์	130
17. มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม	130
18. มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์	130
19. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม	130

ตาราง 33 (ต่อ)

มหาวิทยาลัย	จำนวนหน่วยกิต
20. มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย	130
21. มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร	130
22. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี	130
23. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา	130
24. มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์	130
25. มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์	130
26. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี	130
27. มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์	130
28. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครพนม	130
29. มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ	130
30. มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ	130
31. มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด	130
32. มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์	130
33. มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี	130
34. มหาวิทยาลัยราชภัฏอยุธยา	130
35. มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี	130
36. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม	130
37. มหาวิทยาลัยราชภัฏจอมบึง	130
38. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช	130
39. มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา	130
40. มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา	130
41. มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี	130
42. มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทร์เกษม	130
43. มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี	130
44. มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา	130
45. มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต	130
46. มหาวิทยาลัยราชภัฏสุนันทา	130

ในคณะสัตวแพทย์ มีสถาบันอุดมศึกษาของรัฐเปิดสอนคณะสัตวแพทย์ 5 แห่งคือ มหาวิทยาลัยสงขลา มหาวิทยาลัยขอนแก่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตร และมหาวิทยาลัยแม่โจ้ โดยจุฬาลงกรณ์และมหาวิทยาลัยแม่โจ้เรียนเท่ากันคือ 249 หน่วยกิต รองลงมาคือมหาวิทยาลัยขอนแก่น 247 หน่วยกิต ส่วนมหาวิทยาลัยสงขลา และมหาวิทยาลัยเกษตรเรียนเท่ากันคือ 243 หน่วยกิต

ส่วนมหาวิทยาลัยราชภัฏ ใช้คำว่าคณะสัตวบาล เรียนเท่ากัน 130 หน่วยกิต

5. กลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพ คณะเทคนิคการแพทย์

เป็นหลักสูตรที่รวมวิชาการทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ โดยประยุกต์ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีทางการแพทย์เข้าด้วยกัน เพื่อให้บัณฑิตที่สำเร็จออกไปมีความรู้ความสามารถในการตรวจวินิจฉัยโรคทางห้องปฏิบัติการ รวมทั้งการใช้และการดูแลรักษาอุปกรณ์ทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ ให้ได้ประโยชน์สูงสุด

คณะเทคนิคการแพทย์มีมหาวิทยาลัยที่เปิดรับจำนวน 4 มหาวิทยาลัย และไม่เปิดรับจำนวน 127 มหาวิทยาลัย ได้แก่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยทักษิณ มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี วิทยาลัยแพทยศาสตร์พระมงกุฎเกล้า วิทยาลัยแพทยศาสตร์กรุงเทพมหานคร มหาวิทยาลัยกรุงเทพ มหาวิทยาลัยศรีประทุม มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย มหาวิทยาลัยพายัพ มหาวิทยาลัยสยาม มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล มหาวิทยาลัยเกริก มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ มหาวิทยาลัยรังสิต มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร มหาวิทยาลัยโยนก มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น วิทยาลัยพิษณุโลก วิทยาลัยเซนต์หลุยส์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ มหาวิทยาลัยราชธานี มหาวิทยาลัยราชธานีอุดร มหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเชีย วิทยาลัยอินเตอร์เทคลำปาง วิทยาลัยรัชต์ภาคย์ วิทยาลัยโสภณ วิทยาลัยดุสิตธานี วิทยาลัยทองสุข วิทยาลัยมิชชัน มหาวิทยาลัยเจ้าพระยา มหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต มหาวิทยาลัยธนบุรี มหาวิทยาลัยนานาชาติแสตมฟอร์ด วิทยาลัยโปลีเทคนิคฯ มหาวิทยาลัยคริสเตียน วิทยาลัยเชียงราย วิทยาลัยตาปี มหาวิทยาลัยนอร์ท – เชียงใหม่ วิทยาลัยสันตพล วิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี มหาวิทยาลัยปทุมธานี มหาวิทยาลัยเอเชียน วิทยาลัยเซาธ์อีสท์บางกอก มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น วิทยาลัยเซนต์เทเรซา – อินติ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ มหาวิทยาลัยเว็บสเตอร์ วิทยาลัยเทคโนโลยีภาคใต้ วิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย มหาวิทยาลัยภาคกลาง มหาวิทยาลัยชินวัตร มหาวิทยาลัยเวสเทิร์น วิทยาลัยบัณฑิตบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีปัญญาภิวัฒน์ วิทยาลัยเทคโนโลยีสยาม วิทยาลัยนครราชสีมา วิทยาลัยลุ่มน้ำปิง วิทยาลัยเฉลิมกาญจนา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครพนม มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ธัญบุรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล กรุงเทพ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ตะวันออก มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล พระนคร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ศรีวิชัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ล้านนา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล สุวรรณภูมิ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล รัตนโกสินทร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล อีสาน

ส่วนมหาวิทยาลัยที่เปิดรับจะคิดค่าน้ำหนักคะแนน คิดเป็นร้อยละ GPAX ร้อยละ 10 GPA ร้อยละ 20 O – NET ร้อยละ 35 และ A – Net ร้อยละ 35 ดังรายละเอียดของมหาวิทยาลัยที่เปิดรับกับจำนวนหน่วยกิตที่ต้องศึกษา ดังต่อไปนี้

ตาราง 34 คณะเทคนิคการแพทย์

มหาวิทยาลัย	จำนวนหน่วยกิต
1. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	140
2. มหาวิทยาลัยสงขลา	140
3. มหาวิทยาลัยมหิดล	145
4. มหาวิทยาลัยขอนแก่น	147

ในคณะเทคนิคการแพทย์มีสถาบันอุดมศึกษาที่เปิดสอน 4 แห่งด้วยกันคือ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยสงขลา มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยขอนแก่น โดยมหาวิทยาลัยขอนแก่นมีการเรียนจำนวนหน่วย กิตมากที่สุด คือ 14 หน่วยกิต รองลงมา คือ มหาวิทยาลัยขอนแก่นมหิดล เรียนจำนวน 145 หน่วยกิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และ มหาวิทยาลัยสงขลา เรียนเท่ากันคือ 140 หน่วยกิต

6. กลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพ คณะพยาบาลศาสตร์

การจัดการศึกษาในหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีการพัฒนาศักยภาพในด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย ในการปฏิบัติการพยาบาล ให้ผู้เรียนเป็นสำคัญ และมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน สนับสนุนและส่งเสริมการแสวงหาความรู้จากแหล่งต่างๆ อย่างเป็นระบบ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง วิชาชีพการพยาบาลมีความจำเป็นต่อสังคม ที่ให้บริการด้านสุขภาพแก่บุคคลทุกวัย ทั้งในภาวะปกติ เจ็บป่วยหรือใกล้ตาย แก่ครอบครัว กลุ่มคน และชุมชน โดยประยุกต์ใช้ความรู้จากศาสตร์ทางการพยาบาลและศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง อีกทั้งเชื่อว่าคนเป็นระบบเปิดที่มีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกที่มีความเป็นพลวัต มีศักยภาพในตนเอง มีสิทธิและมีส่วนร่วมในการดูแลสุขภาพของตนเอง เพื่อให้บรรลุสุขภาวะด้านร่างกาย จิตใจ สังคม และจิตวิญญาณ การพยาบาลเป็นการดูแลแบบองค์รวมและต่อเนื่อง โดยการใช้กระบวนการพยาบาลในการแก้ไขปัญหาและการพัฒนาสุขภาพ ให้การพยาบาลครอบคลุมทั้งด้านการสร้างเสริมสุขภาพ การป้องกันโรค การดูแลรักษาพยาบาล และการฟื้นฟูสภาพของผู้ใช้บริการที่สอดคล้องกับบริบททางสังคมและวัฒนธรรม

คณะพยาบาลศาสตร์มีมหาวิทยาลัยที่เปิดรับจำนวน 13 มหาวิทยาลัย และไม่เปิดรับจำนวน 118 มหาวิทยาลัย ได้แก่ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี มหาวิทยาลัยแม่โจ้ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี วิทยาลัยแพทยศาสตร์พระมงกุฎเกล้า วิทยาลัยแพทยศาสตร์กรุงเทพมหานคร มหาวิทยาลัยกรุงเทพ มหาวิทยาลัยศรีประทุม มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย มหาวิทยาลัยพายัพ มหาวิทยาลัยสยาม มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญมหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล มหาวิทยาลัยเกริก มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ มหาวิทยาลัยรังสิต มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร มหาวิทยาลัยโยนก มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น วิทยาลัยพิษณุโลก วิทยาลัยเซนต์หลุยส์ มหาวิทยาลัยราชธานี มหาวิทยาลัยราชธานีอุดร มหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเชียวิทยาลัยอินเตอร์เทคลำปาง วิทยาลัยรัชต์ภาคย์ วิทยาลัยโสภณ วิทยาลัยดุสิตธานี วิทยาลัยทองสุข วิทยาลัยมิชชัน มหาวิทยาลัยเจ้าพระยา มหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต มหาวิทยาลัยธนบุรี มหาวิทยาลัยนานาชาติแสตมฟอร์ด วิทยาลัยโปลีเทคนิคฯ มหาวิทยาลัยคริสเตียน วิทยาลัยเชียงราย วิทยาลัยตาปี มหาวิทยาลัยนอร์ท – เชียงใหม่ วิทยาลัยสันตพล วิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี มหาวิทยาลัยปทุมธานี มหาวิทยาลัยเอเชียน วิทยาลัยเซาธ์อีสท์บางกอก มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น วิทยาลัยเซนต์เทเรซา – อินติ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ มหาวิทยาลัยเว็บสเตอร์ วิทยาลัยเทคโนโลยีภาคใต้ วิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย มหาวิทยาลัยภาคกลาง มหาวิทยาลัยชินวัตร

มหาวิทยาลัยเวสเทิร์น วิทยาลัยบัณฑิตบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีปัญญาภิวัฒน์ วิทยาลัยเทคโนโลยีสยาม วิทยาลัยนครราชสีมา วิทยาลัยลุ่มน้ำปิง วิทยาลัยเฉลิมกาญจนา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครพนม มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ธัญบุรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล กรุงเทพ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ตะวันออก มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล พระนคร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ศรีวิชัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ล้านนา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล สุวรรณภูมิ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล รัตนโกสินทร์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล อีสาน

ส่วนมหาวิทยาลัยที่เปิดรับจะคิดค่าน้ำหนักคะแนน คิดเป็นร้อยละ GPAX ร้อยละ 10 GPA ร้อยละ 20 O – NET ร้อยละ 35 และ A – Net ร้อยละ 35 ดังรายละเอียดของมหาวิทยาลัยที่เปิดรับกับจำนวนหน่วยกิตที่ต้องศึกษา ดังต่อไปนี้

ตาราง 35 คณะพยาบาลศาสตร์

มหาวิทยาลัย	จำนวนหน่วยกิต
1. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	144
2. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	141
3. มหาวิทยาลัยสงขลา	140
4. มหาวิทยาลัยมหิดล	143
5. มหาวิทยาลัยขอนแก่น	144
6. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	140
7. มหาวิทยาลัยนเรศวร	140
8. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	142
9. มหาวิทยาลัยบูรพา	144
10. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	140
11. มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์	140
12. มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง	142
13. มหาวิทยาลัยหัวเฉียวฯ	140

ในคณะพยาบาลศาสตร์ มีสถาบันอุดมศึกษาทั้งของรัฐบาล และเอกชนที่เปิดสอนคณะพยาบาลศาสตร์ 13 แห่งด้วยกันคือ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยสงขลา มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียว และมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง โดยมหาวิทยาลัยขอนแก่นและมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์มีการเรียนจำนวนหน่วยกิตมากที่สุด คือ 144 หน่วยกิต รองลงมา คือ มหาวิทยาลัยมหิดลมีเรียนจำนวน 143 หน่วยกิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาวิทยาลัยหัวเฉียว และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีเรียน 142 หน่วยกิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่มีเรียนจำนวน 141 หน่วยกิต มหาวิทยาลัยสงขลา มหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ และมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง มีเรียนจำนวน 140 หน่วยกิต ตามลำดับ

7. กลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพ คณะสหเวชศาสตร์

คณะสหเวชศาสตร์เป็นคณะที่ประกอบด้วยหลักสูตรวิชาชีพทางด้านวิทยาศาสตร์สุขภาพหลายๆสาขา เช่น สาขาเทคนิคการแพทย์ สาขากายภาพบำบัด สาขารังสีเทคนิค

คณะสหเวชศาสตร์มีมหาวิทยาลัยที่เปิดรับจำนวน 10 มหาวิทยาลัย และไม่เปิดรับจำนวน 121 มหาวิทยาลัย ได้แก่ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี มหาวิทยาลัยแม่โจ้ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี วิทยาลัยแพทยศาสตร์พระมงกุฎเกล้า วิทยาลัยแพทยศาสตร์กรุงเทพมหานคร มหาวิทยาลัยกรุงเทพ มหาวิทยาลัยศรีประทุม มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย มหาวิทยาลัยพายัพ มหาวิทยาลัยสยาม มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล มหาวิทยาลัยเกริก มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร มหาวิทยาลัยโยนก มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น วิทยาลัยพิษณุโลก วิทยาลัยเซนต์หลุยส์ มหาวิทยาลัยราชธานี มหาวิทยาลัยราชธานีอุดร มหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเชียวิทยาลัยอินเตอร์เทคลำปาง วิทยาลัยรัชต์ภาคย์ วิทยาลัยโสภณ วิทยาลัยดุสิตธานี วิทยาลัยทองสุข วิทยาลัยมิชชัน มหาวิทยาลัยเจ้าพระยา มหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต มหาวิทยาลัยธนบุรี มหาวิทยาลัยนานาชาติแสตมฟอร์ด วิทยาลัยโปลีเทคนิคฯ มหาวิทยาลัยคริสเตียน วิทยาลัยเชียงราย วิทยาลัยตาปี มหาวิทยาลัยนอร์ท – เชียงใหม่ วิทยาลัยสันตพล วิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี มหาวิทยาลัยปทุมธานี มหาวิทยาลัยเอเชียน วิทยาลัยเซาธ์อีสท์บางกอก มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น วิทยาลัยเซนต์เทเรซา – อินติ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ มหาวิทยาลัยเว็บสเตอร์ วิทยาลัยเทคโนโลยีภาคใต้ วิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย มหาวิทยาลัยภาคกลาง มหาวิทยาลัยชินวัตร มหาวิทยาลัยเวสเทิร์น วิทยาลัยบัณฑิตบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีปัญญาภิวัฒน์ วิทยาลัยเทคโนโลยีสยาม วิทยาลัยนครราชสีมา วิทยาลัยลุ่มน้ำปิง วิทยาลัยเฉลิมกาญจนา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ

นครพนม มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ธัญบุรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล กรุงเทพ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ตะวันออก มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล พระนคร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ศรีวิชัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ล้านนา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล สุวรรณภูมิ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล รัตนโกสินทร์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล อีสาน

ส่วนมหาวิทยาลัยที่เปิดรับจะคิดค่าน้ำหนักคะแนน คิดเป็นร้อยละ GPAX ร้อยละ 10 GPA ร้อยละ 20 O – NET ร้อยละ 35 และ A – Net ร้อยละ 35 ดังรายละเอียดของมหาวิทยาลัยที่เปิดรับกับจำนวนหน่วยกิตที่ต้องศึกษา ดังต่อไปนี้

ตาราง 36 คณะสหเวชศาสตร์

มหาวิทยาลัย	จำนวนหน่วยกิต
1. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	133
2. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	133
3. มหาวิทยาลัยมหิดล	135
4. มหาวิทยาลัยขอนแก่น	133
5. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	133
6. มหาวิทยาลัยนเรศวร	133
7. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	135
8. มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์	135
9. มหาวิทยาลัยรังสิต	133
10. มหาวิทยาลัยหัวเฉียวฯ	133

ในคณะสหเวชศาสตร์ มีสถาบันอุดมศึกษาที่เปิดสอนคณะสหเวชศาสตร์ 10 แห่ง ด้วยกันคือ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยขอนแก่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ มหาวิทยาลัยรังสิต และมหาวิทยาลัยหัวเฉียว โดยมหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยขอนแก่น และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมีการเรียนจำนวนหน่วยกิตมากที่สุด คือ 135หน่วยกิต ที่เหลือเรียนเท่ากัน 133 หน่วยกิต คือ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยขอนแก่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยรังสิต และมหาวิทยาลัยหัวเฉียว

ส่วนมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล และมหาวิทยาลัยราชภัฏไม่มีการเปิดสอนในคณะสหเวชศาสตร์

8. กลุ่มวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะวิศวกรรมศาสตร์

คณะวิศวกรรมศาสตร์เป็นคณะที่ให้ความรู้และฝึกฝนนักศึกษาให้เป็นวิศวกรที่มีความสามารถ มีส่วนร่วมในการพัฒนาอุตสาหกรรมต่าง ๆ ของประเทศในอนาคต ด้วยหลักสูตรและวิธีการสอนที่ได้รับการพัฒนาอยู่เสมอ เพื่อความทันสมัยและเหมาะสมกับนักศึกษา ซึ่งจะเน้นในการสร้างพื้นฐานความเข้าใจทางด้านวงจรไฟฟ้า วงจรอิเล็กทรอนิกส์แบบอนาลอกและดิจิตอล ระบบไมโครโปรเซสเซอร์และคอมพิวเตอร์ การแปลงพลังงานกลและไฟฟ้าระบบควบคุมและการบริหารจัดการทางวิศวกรรมทั่วไป

คณะวิศวกรรมศาสตร์มีมหาวิทยาลัยที่เปิดรับจำนวน 45 มหาวิทยาลัย และไม่เปิดรับจำนวน 86 มหาวิทยาลัย ได้แก่ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี วิทยาลัยแพทยศาสตร์พระมงกุฎเกล้า วิทยาลัยแพทยศาสตร์กรุงเทพมหานคร มหาวิทยาลัยพายัพ มหาวิทยาลัยเกริก มหาวิทยาลัยโยนก วิทยาลัยพิษณุโลก วิทยาลัยเซนต์หลุยส์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ มหาวิทยาลัยราชธานีอุดร วิทยาลัยอินเตอร์เทคลำปาง วิทยาลัยโสภณ วิทยาลัยดุสิตธานี วิทยาลัยทองสุข วิทยาลัยมิชชัน มหาวิทยาลัยเจ้าพระยา มหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต มหาวิทยาลัยนานาชาติแสตมฟอร์ด วิทยาลัยโปลีเทคนิคฯ มหาวิทยาลัยคริสเตียน วิทยาลัยตาปี วิทยาลัยสันตพล วิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี วิทยาลัยเซาธ์อีสท์บางกอก มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ มหาวิทยาลัยเว็บสเตอร์ วิทยาลัยเทคโนโลยีภาคใต้ วิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย มหาวิทยาลัยภาคกลาง มหาวิทยาลัยเวสเทิร์น วิทยาลัยบัณฑิตบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีปัญญาภิวัฒน์ วิทยาลัยเทคโนโลยีสยาม วิทยาลัยนครราชสีมา วิทยาลัยลุ่มน้ำปิง วิทยาลัยเฉลิมกาญจนา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครพนม มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล พระนคร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ศรีวิชัย

ส่วนมหาวิทยาลัยที่เปิดรับจะคิดค่าน้ำหนักคะแนน คิดเป็นร้อยละ GPAX ร้อยละ 10 GPA ร้อยละ 20 O – NET ร้อยละ 35 และ A – Net ร้อยละ 35 ดังรายละเอียดของมหาวิทยาลัยที่เปิดรับกับจำนวนหน่วยกิตที่ต้องศึกษา ดังต่อไปนี้

ตาราง 37 คณะวิศวกรรมศาสตร์

มหาวิทยาลัย	จำนวนหน่วยกิต
1. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	148
2. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	146
3. มหาวิทยาลัยสงขลา	145
4. มหาวิทยาลัยมหิดล	141
5. มหาวิทยาลัยขอนแก่น	145
6. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	145
7. มหาวิทยาลัยนเรศวร	141
8. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	145
9. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี	148
10. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	145
11. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	141
12. มหาวิทยาลัยศิลปากร	141
13. มหาวิทยาลัยแม่โจ้	141
14. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ	145
15. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี	145
16. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง	145
17. มหาวิทยาลัยกรุงเทพฯ	148
18. มหาวิทยาลัยศรีปทุม	146

ตาราง 37 (ต่อ)

มหาวิทยาลัย	จำนวนหน่วยกิต
19. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์	145
20. มหาวิทยาลัยหอการค้า	141
21. มหาวิทยาลัยสยาม	146
22. มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ	146
23. มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล	146
24. มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์	145
25. มหาวิทยาลัยรังสิต	146
26. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร	145
27. มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	145
28. มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต	145
29. มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น	146
30. มหาวิทยาลัยราชธานี	146
31. มหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเชีย	146
32. วิทยาลัยรัชต์ภาคย์	145
33. มหาวิทยาลัยธนบุรี	146
34. วิทยาลัยเชียงราย	145
35. มหาวิทยาลัยนอร์ท – เชียงใหม่	146
36. มหาวิทยาลัยปทุมธานี	146
37. วิทยาลัยเซนต์เทเรซา – อินติ	145
38. มหาวิทยาลัยเอเชียน	145
39. มหาวิทยาลัยชินวัตร	145
40. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ธัญบุรี	145
41. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล กรุงเทพ	145
42. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ตะวันออก	145
43. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ล้านนา	145
44. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล สุวรรณภูมิ	145
45. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล รัตนโกสินทร์	145

ในคณะวิศวกรรมศาสตร์ สถาบันอุดมศึกษาของรัฐที่เปิดสอนคณะวิศวกรรมศาสตร์มีทั้งหมด 22 แห่งด้วยกันคือ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยสงขลา มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยขอนแก่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยแม่โจ้ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี พระนครเหนือ และลาดกระบัง โดยมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารีเรียนเท่ากัน 148 หน่วยกิต รองลงมาคือมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 146 หน่วยกิต ส่วนมหาวิทยาลัยสงขลา มหาวิทยาลัยขอนแก่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยเกษตร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี พระนครเหนือ และลาดกระบัง เรียนเท่ากัน 145 หน่วยกิต มหาวิทยาลัยแม่โจ้ มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาวิทยาลัยนเรศวร และมหาวิทยาลัยมหิดล เรียนเท่ากัน 141 หน่วยกิต

ส่วนสถาบันอุดมศึกษาเอกชนที่เปิดสอนคณะวิศวกรรมศาสตร์มีทั้งหมด 23 แห่ง โดยมหาวิทยาลัยกรุงเทพฯมีเรียนจำนวนหน่วยกิตมากที่สุด คือ 148 หน่วยกิต รองลงมา คือ มหาวิทยาลัยศรีประทุม มหาวิทยาลัยสยาม มหาวิทยาลัยวงษ์เชาวลิตกุล มหาวิทยาลัยรังสิต มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น มหาวิทยาลัยราชธานี มหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเชีย มหาวิทยาลัยธนบุรี มหาวิทยาลัยนอร์ทเชียงใหม่ และมหาวิทยาลัยปทุมธานี มีเรียนเท่ากันจำนวน 146 หน่วยกิต มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต มหาวิทยาลัยรัชต์ภาคย์ มหาวิทยาลัยเชียงราย มหาวิทยาลัยเอเชียน วิทยาลัยเซนเทเรซ่า และมหาวิทยาลัยชินวัตร มีเรียนจำนวน 145 หน่วยกิต และมหาวิทยาลัยหอการค้ามีเรียนจำนวนหน่วยกิตน้อยที่สุด คือ 141 หน่วยกิต ตามลำดับ

9. กลุ่มวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

คณะสถาปัตยกรรมศษสตร์ เป็นศาสตร์ที่ว่าด้วยการออกแบบกายภาพด้านต่างๆ เช่น การออกแบบอาคารสิ่งก่อสร้าง ผลิตภัณฑ์ การออกแบบภายใน การปรุงแต่งสภาพแวดล้อม ให้ได้ประโยชน์ใช้สอยที่ดีที่สุดแก่เจ้าของงาน และประชาชนที่เกี่ยวข้อง ในขณะเดียวกันเป็น การแสดงออกถึงคุณค่าแห่งศิลปะที่ได้สร้างสรรค์ขึ้นมาใหม่ นอกจากนี้ยังครอบคลุมถึงการ วางแผนและเคหการอีกด้วย

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์มีมหาวิทยาลัยที่เปิดรับจำนวน 13 มหาวิทยาลัย และไม่ เปิดรับจำนวน 118 มหาวิทยาลัย ได้แก่ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยทักษิณ มหาวิทยาลัย เทคโนโลยีสุรนารี มหาวิทยาลัยแม่โจ้ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ วิทยาลัยแพทยศาสตร์พระมงกุฎเกล้า วิทยาลัยแพทยศาสตร์กรุงเทพมหานคร มหาวิทยาลัยกรุงเทพ มหาวิทยาลัยศรีประทุม มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย มหาวิทยาลัยพายัพ มหาวิทยาลัย สยาม มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล มหาวิทยาลัยเกริก มหาวิทยาลัย เอเชียอาคเนย์ มหาวิทยาลัยรังสิต มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร มหาวิทยาลัยโยนก มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น วิทยาลัยพิษณุโลก วิทยาลัยเซนต์หลุยส์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ มหาวิทยาลัย ราชธานี มหาวิทยาลัยราชธานีอุดร มหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเชียวิทยาลัยอินเตอร์เทคลำปาง วิทยาลัยรัชต์ภาคย์ วิทยาลัยโสภณ วิทยาลัยดุสิตธานี วิทยาลัยทองสุข วิทยาลัยมิชชัน มหาวิทยาลัยเจ้าพระยา มหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต มหาวิทยาลัยธนบุรี มหาวิทยาลัยนานาชาติ แสตมฟอร์ด วิทยาลัยโปลีเทคนิคฯ มหาวิทยาลัยคริสเตียน วิทยาลัยเชียงราย วิทยาลัยตาปี มหาวิทยาลัยนอร์ท – เชียงใหม่ วิทยาลัยสันตพล วิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี มหาวิทยาลัย ปทุมธานี มหาวิทยาลัยเอเชียน วิทยาลัยเซาธ์อีสท์บางกอก มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น วิทยาลัยเซนต์เทเรซา – อินติ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ มหาวิทยาลัยเว็บสเตอร์ วิทยาลัย เทคโนโลยีภาคใต้ วิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย มหาวิทยาลัยภาค กลาง มหาวิทยาลัยชินวัตร มหาวิทยาลัยเวสเทิร์น วิทยาลัยบัณฑิตบริหารธุรกิจ สถาบัน เทคโนโลยีปัญญาภิวัฒน์ วิทยาลัยเทคโนโลยีสยาม วิทยาลัยนครราชสีมา วิทยาลัยลุ่มน้ำปิง วิทยาลัยเฉลิมกาญจนา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม มหาวิทยาลัยราชภัฏ

เพชรบูรณ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครพนม มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ธัญบุรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล กรุงเทพ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ตะวันออก มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ศรีวิชัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ล้านนา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล สุวรรณภูมิ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล อีสาน

ส่วนมหาวิทยาลัยที่เปิดรับจะคิดค่าน้ำหนักคะแนน คิดเป็นร้อยละ GPAX ร้อยละ 10 GPA ร้อยละ 20 O – NET ร้อยละ 35 และ A – Net ร้อยละ 35 ดังรายละเอียดของมหาวิทยาลัยที่เปิดรับกับจำนวนหน่วยกิตที่ต้องศึกษา ดังต่อไปนี้

ตาราง 38 คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

มหาวิทยาลัย	จำนวนหน่วยกิต
1. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	167
2. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	145
3. มหาวิทยาลัยขอนแก่น	167
4. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	177
5. มหาวิทยาลัยนเรศวร	145
6. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	145
7. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	145
8. มหาวิทยาลัยศิลปากร	167
9. มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์	167

ตาราง 38 (ต่อ)

มหาวิทยาลัย	จำนวนหน่วยกิต
10. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี	145
11. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง	145
12. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล พระนคร	145
13. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล รัตนโกสินทร์	145

ในคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มีสถาบันอุดมศึกษาเปิดสอน 13 แห่ง ด้วยกันคือ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยขอนแก่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ลาดกระบัง มหาวิทยลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร และรัตนโกสินทร์

โดย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเรียนมากที่สุด 177 หน่วยกิต รองลงมาเป็น มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยศิลปากร และมหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ เรียน 167 หน่วยกิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เรียน 165 หน่วยกิต ที่เหลือเรียนเท่ากันคือ 145 หน่วยกิต

10. กลุ่มวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะวิทยาศาสตร์

คณะวิทยาศาสตร์ มีเป้าหมายที่จะผลิตวิทยาศาสตรบัณฑิตที่มีคุณภาพ มีความรู้ความสามารถ และความถนัดในสาขาวิชาชีพที่เรียนเป็นอย่างดี หลักสูตรเน้นสอนนักศึกษาให้คิดเป็น วิเคราะห์เป็น มีวิธีคิดวิเคราะห์อย่างมีเหตุมีผลและเป็นระบบ สามารถนำเนื้อหาที่เรียนไปประยุกต์ใช้งานและแก้ปัญหาได้ดี นักศึกษาจะได้รับการฝึกฝนอบรมทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติให้เป็นผู้ที่มีความรู้ความชำนาญด้านวิทยาการคอมพิวเตอร์ หรือเทคโนโลยีสารสนเทศ อีกทั้งยังส่งเสริมให้นักศึกษาได้ค้นคว้าด้วยตนเอง เพื่อพัฒนาศักยภาพของบัณฑิตให้เป็นผู้ที่รู้จริงและรู้รอบ

คณะวิทยาศาสตร์มีมหาวิทยาลัยที่เปิดรับจำนวน 68 มหาวิทยาลัย และไม่เปิดรับจำนวน 63 มหาวิทยาลัย ได้แก่ วิทยาลัยแพทยศาสตร์พระมงกุฎเกล้า วิทยาลัยแพทยศาสตร์กรุงเทพมหานคร มหาวิทยาลัยกรุงเทพ มหาวิทยาลัยศรีประทุม มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย มหาวิทยาลัยพายัพ มหาวิทยาลัยสยาม มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ

มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล มหาวิทยาลัยเกริก มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ มหาวิทยาลัยรังสิต มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร มหาวิทยาลัยโยนก มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น วิทยาลัยพิษณุโลก วิทยาลัยเซนต์หลุยส์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ มหาวิทยาลัยราชธานี มหาวิทยาลัยราชธานีอุดร มหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเชียวิทยาลัยอินเตอร์เทคลำปาง วิทยาลัยรัชต์ภาคย์ วิทยาลัยโสภณ วิทยาลัยดุสิตธานี วิทยาลัยทองสุข วิทยาลัยมิชชัน มหาวิทยาลัยเจ้าพระยา มหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต มหาวิทยาลัยธนบุรี มหาวิทยาลัยนานาชาติแสตมฟอร์ด วิทยาลัยโปลีเทคนิคฯ มหาวิทยาลัยคริสเตียน วิทยาลัยเชียงราย วิทยาลัยตาปี มหาวิทยาลัยนอร์ท – เชียงใหม่ วิทยาลัยสันตพล วิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี มหาวิทยาลัยปทุมธานี มหาวิทยาลัยเอเชียน วิทยาลัยเซาธ์อีสท์บางกอก มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น วิทยาลัยเซนต์เทเรซา – อินติ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ มหาวิทยาลัยเว็บสเตอร์ วิทยาลัยเทคโนโลยีภาคใต้ วิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย มหาวิทยาลัยภาคกลาง มหาวิทยาลัยชินวัตร มหาวิทยาลัยเวสเทิร์น วิทยาลัยบัณฑิตบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีปัญญาภิวัฒน์ วิทยาลัยเทคโนโลยีสยาม วิทยาลัยนครราชสีมา วิทยาลัยลุ่มน้ำปิง วิทยาลัยเฉลิมกาญจนา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล รัตนโกสินทร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล อีสาน

ส่วนมหาวิทยาลัยที่เปิดรับจะคิดค่าน้ำหนักคะแนน คิดเป็นร้อยละ GPAX ร้อยละ 10 GPA ร้อยละ 20 O – NET ร้อยละ 35 และ A – Net ร้อยละ 35 ดังรายละเอียดของมหาวิทยาลัยที่เปิดรับกับจำนวนหน่วยกิตที่ต้องศึกษา ดังต่อไปนี้

ตาราง 39 คณะวิทยาศาสตร์

มหาวิทยาลัย	จำนวนหน่วยกิต
1. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	140
2. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	132
3. มหาวิทยาลัยสงขลา	135
4. มหาวิทยาลัยมหิดล	140
5. มหาวิทยาลัยขอนแก่น	140
6. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	140
7. มหาวิทยาลัยนเรศวร	132
8. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	132
9. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี	135
10. มหาวิทยาลัยบูรพา	135
11. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	135
12. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	135
13. มหาวิทยาลัยทักษิณ	135
14. มหาวิทยาลัยศิลปากร	135
15. มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์	135
16. มหาวิทยาลัยแม่โจ้	135
17. มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง	135
18. มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี	135
19. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ	135
20. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี	135
21. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง	135
22. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร	132
23. มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี	132
24. มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี	132
25. มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต	132
26. มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์	132
27. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย	132

ตาราง 39 (ต่อ)

มหาวิทยาลัย	จำนวนหน่วยกิต
28. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่	132
29. มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง	132
30. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์	132
31. มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร	132
32. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์	132
33. มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม	132
34. มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์	132
35. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม	132
36. มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย	132
37. มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร	132
38. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี	132
39. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา	132
40. มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์	132
41. มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์	132
42. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี	132
43. มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์	132
44. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครพนม	132
45. มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ	132
46. มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ	132
47. มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด	132
48. มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์	132
49. มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี	132
50. มหาวิทยาลัยราชภัฏอยุธยา	132
51. มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี	132
52. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม	132
53. มหาวิทยาลัยราชภัฏจอมบึง	132
54. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช	132
55. มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา	132

ตาราง 39 (ต่อ)

มหาวิทยาลัย	จำนวนหน่วยกิต
56. มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา	132
57. มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี	132
58. มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทร์เกษม	132
59. มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี	132
60. มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา	132
61. มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต	132
62. มหาวิทยาลัยราชภัฏสุนันทา	132
63. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ธัญบุรี	132
64. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล กรุงเทพ	132
65. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ตะวันออก	132
66. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ศรีวิชัย	132
67. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ล้านนา	132
68. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล สุวรรณภูมิ	132

คณะวิทยาศาสตร์ มีสถาบันอุดมศึกษาเปิดสอน 68 แห่ง คือ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยขอนแก่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัย มหาสารคาม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยทักษิณ มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าฯ ลาดกระบัง สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี

โดยมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยขอนแก่น และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเรียนเท่ากันคือ 140 หน่วยกิต มหาวิทยาลัยสงขลา มหาวิทยาลัยสุรนารี มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยเกษตร มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาวิทยาลัยทักษิณ มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ เรียนเท่ากันคือ 135 หน่วยกิต ส่วนที่เหลือเรียนเท่ากัน 132 หน่วยกิต

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลเรียนเท่ากัน 132 หน่วยกิต โดยเปิดเรียนที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมลคล กรุงเทพ ภาคตะวันออก ศรีวิชัย ล้านนา และสุวรรณภูมิ

ส่วนมหาวิทยาลัยราชภัฏ เปิดเรียนทุกที่ และเรียนเท่ากันคือ 132 หน่วยกิต

11. กลุ่มวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะเกษตรศาสตร์

คณะเกษตร เป็นคณะที่เรียนเกี่ยวกับการนำเอาวิทยาศาสตร์ มาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ทำให้เกิดประโยชน์ทางการผลิตอาหารและเครื่องนุ่งห่ม เพื่อให้เพียงพอกับความต้องการของมวลมนุษย์ ด้วยเหตุที่เทคโนโลยีการเกษตรเป็นวิทยาการที่มีประโยชน์โดยตรงต่อมนุษย์และท้าทายความสามารถของผู้ศึกษาอยู่ตลอดเวลา

คณะเกษตรศาสตร์มีมหาวิทยาลัยที่เปิดรับจำนวน 53 มหาวิทยาลัย และไม่เปิดรับจำนวน 78 มหาวิทยาลัย ได้แก่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยทักษิณ มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี วิทยาลัยแพทยศาสตร์พระมงกุฎเกล้า วิทยาลัยแพทยศาสตร์กรุงเทพมหานคร มหาวิทยาลัยกรุงเทพ มหาวิทยาลัยศรีประทุม มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย มหาวิทยาลัยพายัพ มหาวิทยาลัยสยาม มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล มหาวิทยาลัยเกริก มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ มหาวิทยาลัยรังสิต มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร มหาวิทยาลัยโยนก มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น วิทยาลัยพิษณุโลก วิทยาลัยเซนต์หลุยส์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ มหาวิทยาลัยราชธานี มหาวิทยาลัยราชธานีอุดร มหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเชีย วิทยาลัยอินเตอร์เทคลำปาง วิทยาลัยรัชต์ภาคย์ วิทยาลัยโสภณ วิทยาลัยดุสิตธานี วิทยาลัยทองสุข วิทยาลัยมิชชัน มหาวิทยาลัยเจ้าพระยา มหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต มหาวิทยาลัยธนบุรี มหาวิทยาลัยนานาชาติแสตมฟอร์ด วิทยาลัยโปลีเทคนิคฯ มหาวิทยาลัยคริสเตียน วิทยาลัยเชียงราย วิทยาลัยตาปี มหาวิทยาลัยนอร์ท – เชียงใหม่ วิทยาลัยสันตพล วิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี มหาวิทยาลัยปทุมธานี มหาวิทยาลัยเอเชียน วิทยาลัยเซาธ์อีสท์บางกอก มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น วิทยาลัยเซนต์เทเรซา – อินติ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ มหาวิทยาลัยเว็บสเตอร์ วิทยาลัยเทคโนโลยีภาคใต้ วิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย มหาวิทยาลัยภาคกลาง มหาวิทยาลัยชินวัตร มหาวิทยาลัยเวสเทิร์น วิทยาลัยบัณฑิตบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีปัญญาภิวัฒน์ วิทยาลัยเทคโนโลยีสยาม วิทยาลัยนครราชสีมา วิทยาลัยลุ่มน้ำปิง วิทยาลัยเฉลิมกาญจนา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล

กรุงเทพ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล พระนคร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล อีสาน

ส่วนมหาวิทยาลัยที่เปิดรับจะคิดค่าน้ำหนักคะแนน คิดเป็นร้อยละ GPAX ร้อยละ 10 GPA ร้อยละ 20 O – NET ร้อยละ 35 และ A – Net ร้อยละ 35 ดังรายละเอียดของมหาวิทยาลัยที่เปิดรับกับจำนวนหน่วยกิตที่ต้องศึกษา ดังต่อไปนี้

ตาราง 40 คณะเกษตรศาสตร์

มหาวิทยาลัย	จำนวนหน่วยกิต
1. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	140
2. มหาวิทยาลัยสงขลา	140
3. มหาวิทยาลัยขอนแก่น	140
4. มหาวิทยาลัยนเรศวร	135
5. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	137
6. มหาวิทยาลัยแม่โจ้	140
7. มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี	137
8. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร	135
9. มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี	135
10. มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี	135
11. มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต	135
12. มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์	135
13. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย	135
14. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่	135
15. มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง	135
16. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์	135
17. มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร	135
18. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์	135
19. มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม	135
20. มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์	135
21. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม	135
22. มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย	135

ตาราง 40 (ต่อ)

มหาวิทยาลัย	จำนวนหน่วยกิต
23. มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร	135
24. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี	135
25. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา	135
26. มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์	135
27. มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์	135
28. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี	135
29. มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์	135
30. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครพนม	135
31. มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ	135
32. มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ	135
33. มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด	135
34. มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์	135
35. มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี	135
36. มหาวิทยาลัยราชภัฏอยุธยา	135
37. มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี	135
38. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม	135
39. มหาวิทยาลัยราชภัฏจอมบึง	135
40. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช	135
41. มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา	135
42. มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา	135
43. มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี	135
44. มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทร์เกษม	135
45. มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี	135
46. มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา	135
47. มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต	135
48. มหาวิทยาลัยราชภัฏสุนันทา	135
49. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ธัญบุรี	135
50. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ตะวันออก	135

ตาราง 40 (ต่อ)

มหาวิทยาลัย	จำนวนหน่วยกิต
51. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ศรีวิชัย	135
52. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ล้านนา	135
53. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล สุวรรณภูมิ	135

คณะเกษตรศาสตร์ มีสถาบันอุดมศึกษาเปิดสอน 53 แห่ง คือมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยสงขลา มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และมหาวิทยาลัยแม่โจ้ โดยมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ มหาวิทยาลัยขอนแก่น และมหาวิทยาลัยสงขลาเรียนเท่ากันคือ 140 หน่วยกิต รองลงมาเป็นมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เรียน 137 หน่วยกิต ส่วนมหาวิทยาลัยนเรศวรเรียน 135 หน่วยกิต

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลเรียนเท่ากัน 135 หน่วยกิต โดยเปิดเรียนที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ภาคตะวันออก ศรีวิชัย ล้านนา และสุวรรณภูมิ

ส่วนมหาวิทยาลัยราชภัฏเรียนเท่ากันทุกแห่งคือ 135 หน่วยกิต

12. กลุ่มวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะอุตสาหกรรม

คณะอุตสาหกรรมมุ่งเน้น เพื่อผลิตบัณฑิตที่มีความรู้และประสบการณ์ สามารถประกอบอาชีพด้านเทคโนโลยี อุตสาหกรรม ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

คณะอุตสาหกรรมมีมหาวิทยาลัยที่เปิดรับจำนวน 50 มหาวิทยาลัย และไม่เปิดรับจำนวน 78 มหาวิทยาลัย ได้แก่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยขอนแก่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยทักษิณ มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี วิทยาลัยแพทยศาสตร์พระมงกุฎเกล้า วิทยาลัยแพทยศาสตร์กรุงเทพมหานคร มหาวิทยาลัยกรุงเทพ มหาวิทยาลัยศรีประทุม มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย มหาวิทยาลัยพายัพ มหาวิทยาลัยสยาม มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล มหาวิทยาลัยเกริก มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ มหาวิทยาลัยรังสิต มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร มหาวิทยาลัยโยนก มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น วิทยาลัยพิษณุโลก วิทยาลัยเซนต์หลุยส์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ มหาวิทยาลัยราชธานี มหาวิทยาลัยราชธานีอุดร มหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเชียวิทยาลัยอินเตอร์เทคลำปาง วิทยาลัยรัชต์ภาคย์ วิทยาลัยโสภณ วิทยาลัยดุสิตธานี วิทยาลัยทองสุข วิทยาลัยมิชชัน มหาวิทยาลัยเจ้าพระยา มหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต มหาวิทยาลัยธนบุรี มหาวิทยาลัยนานาชาติแสตมฟอร์ด วิทยาลัยโปลีเทคนิคฯ มหาวิทยาลัยคริสเตียน วิทยาลัยเชียงราย วิทยาลัยตาปี มหาวิทยาลัยนอร์ท – เชียงใหม่ วิทยาลัยสันตพล วิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี มหาวิทยาลัยปทุมธานี มหาวิทยาลัยเอเชียน วิทยาลัยเซาธ์อีสท์บางกอก มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น วิทยาลัยเซนต์เทเรซา – อินติ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ มหาวิทยาลัยเว็บสเตอร์ วิทยาลัยเทคโนโลยีภาคใต้ วิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย มหาวิทยาลัยภาคกลาง มหาวิทยาลัยชินวัตร มหาวิทยาลัยเวสเทิร์น วิทยาลัยบัณฑิตบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีปัญญาภิวัฒน์ วิทยาลัยเทคโนโลยีสยาม วิทยาลัยนครราชสีมา วิทยาลัยลุ่มน้ำปิง วิทยาลัยเฉลิมกาญจนา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ธัญบุรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ล้านนา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล อีสาน

ส่วนมหาวิทยาลัยที่เปิดรับจะคิดค่าน้ำหนักคะแนน คิดเป็นร้อยละ GPAX ร้อยละ 10 GPA ร้อยละ 20 O – NET ร้อยละ 35 และ A – Net ร้อยละ 35 ดังรายละเอียดของมหาวิทยาลัยที่เปิดรับกับจำนวนหน่วยกิตที่ต้องศึกษา ดังต่อไปนี้

ตาราง 41 คณะอุตสาหกรรม

มหาวิทยาลัย	จำนวนหน่วยกิต
1. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ	137
2. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี	137
3. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง	137
4. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร	135
5. มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี	135
6. มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี	135
7. มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต	135
8. มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์	135
9. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย	135
10. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่	135
11. มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง	135
12. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์	135
13. มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร	135
14. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์	135
15. มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม	135
16. มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์	135
17. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม	135
18. มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย	135
19. มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร	135
20. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี	135
21. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา	135
22. มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์	135
23. มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์	135
24. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี	135
25. มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์	135
26. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครพนม	135
27. มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ	135

ตาราง 41 (ต่อ)

มหาวิทยาลัย	จำนวนหน่วยกิต
28. มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ	135
29. มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด	135
30. มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์	135
31. มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี	135
32. มหาวิทยาลัยราชภัฏอยุธยา	135
33. มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี	135
34. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม	135
35. มหาวิทยาลัยราชภัฏจอมบึง	135
36. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช	135
37. มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา	135
38. มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา	135
39. มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี	135
40. มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทร์เกษม	135
41. มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี	135
42. มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา	135
43. มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต	135
44. มหาวิทยาลัยราชภัฏสุนันทา	135
45. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล กรุงเทพ	137
46. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ตะวันออก	137
47. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล พระนคร	137
48. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ศรีวิชัย	137
49. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล สุวรรณภูมิ	137
50. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล รัตนโกสินทร์	137

ในคณะอุตสาหกรรม มีสถาบันอุดมศึกษาเปิดสอน 50 แห่งคือ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ลาดกระบัง และพระนครเหนือ เรียนเท่ากันคือ 137 หน่วยกิต

ส่วยมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลเรียนเท่ากัน 132 หน่วยกิต โดยเปิดเรียนที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ พระนคร ตะวันออก ศรีวิชัย สุวรรณภูมิ และรัตนโกสินทร์

ส่วนมหาวิทยาลัยราชภัฏทุกแห่งเรียนเท่ากันคือ 135 หน่วยกิต

บทที่ 5
สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยชุดข้อมูลสำหรับการเลือกศึกษาต่อในแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์นี้ มีความมุ่งหมายเพื่อรวบรวมชุดข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับรายละเอียดของคณะที่เปิดรับนักเรียนที่เรียนในแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ให้เป็นระบบและหมวดหมู่

วิธีดำเนินการศึกษาวิจัย

การดำเนินการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ จะใช้วิธีการรวบรวมข้อมูลจากเอกสารในแหล่งต่าง ๆ แล้วนำมาวิเคราะห์ สังเคราะห์ เพื่อเรียบเรียงเนื้อหาข้อมูลลงในตารางให้เป็นระบบและหมวดหมู่ โดยดำเนินการดังนี้

1. การกำหนดแหล่งข้อมูล

แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นการรวบรวมข้อมูลจากแหล่งข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานปี 2542 และรายละเอียดคณะ และ/หรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับแผนการเรียนวิทยาศาสตร์- คณิตศาสตร์ โดยนำมาจาก

1.1 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.)

1.2 สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา (สกอ.)

1.3 สถาบันการศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษาที่จัดการเรียนการสอนที่รองรับนักเรียนที่จบจากแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์

1.4 สำนักทดสอบทางการศึกษา (สทศ.)

2. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ชุดข้อมูลสำหรับการเลือกศึกษาต่อในแผนการเรียนวิทยาศาสตร์- คณิตศาสตร์ ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ส่วนได้แก่

ส่วนที่ 1 เป็นข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดของแผนการเรียนวิทยาศาสตร์- คณิตศาสตร์

ส่วนที่ 2 เป็นข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดคณะ และ/หรือสาขาวิชาที่เข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา โดยผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจาก

2.1 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.)

2.2 สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา (สกอ.)

2.3 สถาบันการศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษาที่จัดการเรียนการสอนที่รองรับนักเรียนที่จบจากแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์

2.4 สำนักทดสอบทางการศึกษา (สทศ.)

3. วิธีการสร้างชุดข้อมูล

ผู้วิจัยมีขั้นตอนในการสร้างชุดข้อมูล ดังนี้

3.1 ศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2542

3.2 รวบรวมรายละเอียดในแต่ละรายวิชาของกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์

3.3 ศึกษาและรวบรวมรายละเอียดเกี่ยวกับรายละเอียดคณะ สาขาวิชาที่จะเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา

3.4 สังเคราะห์ข้อมูลที่ได้ นำมาเขียนเป็นชุดข้อมูลการศึกษาต่อของแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์

3.5 นำชุดข้อมูลที่เขียนขึ้นมา นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านหลักสูตรทั้งระดับมัธยมศึกษา และอุดมศึกษา ประกอบด้วย อาจารย์สุนันท์ บุญอ่ำ อาจารย์ 3 ระดับ 8 ครูแนะแนวจากโรงเรียนศรีอยุธยา อาจารย์บุญลักษณ์ อึ้งชัยพงษ์ ศึกษานิเทศ ระดับ 8 ผศ.อุมาพร วงศ์บูรณวาทย์ ภาควิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ตรวจสอบความถูกต้องทั้งทางด้านเนื้อหา

3.4 นำสิ่งที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบมาแก้ไขปรับปรุง เพื่อเป็นชุดข้อมูลสำหรับการเลือกศึกษาต่อในแผนการเรียนวิทยาศาสตร์- คณิตศาสตร์

ซึ่งการวิจัยครั้งนี้รวบรวมเฉพาะสถาบันอุดมศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษาในประเทศไทย ดังนี้

1. สถาบันอุดมศึกษาในสังกัดรัฐบาลประกอบด้วย

1. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
2. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
3. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
4. มหาวิทยาลัยมหิดล
5. มหาวิทยาลัยขอนแก่น
6. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
7. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

8. มหาวิทยาลัยนเรศวร
9. มหาวิทยาลัยบูรพา
10.มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
11.มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
12.มหาวิทยาลัยทักษิณ
13.มหาวิทยาลัยศิลปากร
14.มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี
15.มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์
16.มหาวิทยาลัยแม่โจ้
17.มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง
18.มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี
19.สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ
20.สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
21.สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี
22.วิทยาลัยแพทยศาสตร์พระมงกุฎเกล้า
23.วิทยาลัยแพทยศาสตร์กรุงเทพมหานคร

2. สถาบันอุดมศึกษาเอกชน ประกอบด้วย
    1. มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
    2. มหาวิทยาลัยศรีประทุม
    3. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
    4. มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย
    5. มหาวิทยาลัยพายัพ
    6. มหาวิทยาลัยสยาม
    7. มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ
    8. มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล
    9. มหาวิทยาลัยเกริก
    10.มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์
    11.มหาวิทยาลัยรังสิต
    12.มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร
    13.มหาวิทยาลัยโยนก
    14.มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
    15.มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

16.มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น
17.วิทยาลัยพิษณุโลก
18.วิทยาลัยเซนต์หลุยส์
19.มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
20.มหาวิทยาลัยราชธานี
21.มหาวิทยาลัยราชธานีอุดร
22.มหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเชีย
23.วิทยาลัยอินเตอร์เทคลำปาง
24.วิทยาลัยรัชต์ภาคย์
25.วิทยาลัยโสภณ
26.วิทยาลัยดุสิตธานี
27.วิทยาลัยทองสุข
28.วิทยาลัยมิชชัน
29.มหาวิทยาลัยเจ้าพระยา
30.มหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต
31.มหาวิทยาลัยธนบุรี
32.มหาวิทยาลัยนานาชาติแสตมฟอร์ด
33.วิทยาลัยโปลีเทคนิคฯ
34.มหาวิทยาลัยคริสเตียน
35.วิทยาลัยเชียงราย
36.วิทยาลัยตาปี
37.มหาวิทยาลัยนอร์ท – เชียงใหม่
38.วิทยาลัยสันตพล
39.วิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี
40.มหาวิทยาลัยปทุมธานี
41.มหาวิทยาลัยเอเชียน
42.วิทยาลัยเซาธ์อีสท์บางกอก
43.มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น
44.วิทยาลัยเซนต์เทเรซา – อินติ
45.มหาวิทยาลัยหาดใหญ่
46.มหาวิทยาลัยเว็บสเตอร์
47.วิทยาลัยเทคโนโลยีภาคใต้
48.วิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ

49.วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย
50.มหาวิทยาลัยภาคกลาง
51.มหาวิทยาลัยชินวัตร
52.มหาวิทยาลัยเวสเทิร์น
53.วิทยาลัยบัณฑิตบริหารธุรกิจ
54.สถาบันเทคโนโลยีปัญญาภิวัฒน์
55.วิทยาลัยเทคโนโลยีสยาม
56.วิทยาลัยนครราชสีมา
57.วิทยาลัยลุ่มน้ำปิง
58.วิทยาลัยเฉลิมกาญจนา

3. มหาวิทยาลัยราชภัฏ ประกอบด้วย
    1. มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์
    2. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
    3. มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี
    4. มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
    5. มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต
    6. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
    7. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
    8. มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง
    9. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์
    10.มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร
    11.มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์
    12.มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
    13.มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์
    14.มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
    15.มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย
    16.มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
    17.มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี
    18.มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา
    19.มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
    20.มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์
    21.มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

22.มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์
23.มหาวิทยาลัยราชภัฏนครพนม
24.มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ
25.มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ
26.มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด
27.มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์
28.มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
29.มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา
30.มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี
31.มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม
32.มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง
33.มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช
34.มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา
35.มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
36.มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
37.มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม
38.มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี
39.มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
40.มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
41.มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

4. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ประกอบด้วย
1. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ธัญบุรี
2. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล กรุงเทพ
3. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ตะวันออก
4. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล พระนคร
5. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ศรีวิชัย
6. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ล้านนา
7. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล สุวรรณภูมิ
8. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล รัตนโกสินทร์
9. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล อีสาน

สรุปผลการรวบรวมข้อมูล

จากการรวบรวมข้อมูลสำหรับการเลือกศึกษาต่อในแผนการวิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์ เป็นการรวบรวมข้อมูลด้านการเรียน ซึ่งทำให้ได้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับคณะและสาขาต่าง ๆที่รับผู้ที่สำเร็จแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์ในระดับอุดมศึกษา ดังนี้

1. กลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพ คณะแพทยศาสตร์

คณะแพทยศาสตร์มีมหาวิทยาลัยที่เปิดรับจำนวน 12 มหาวิทยาลัย และไม่เปิดรับจำนวน 119 มหาวิทยาลัย ส่วนมหาวิทยาลัยที่เปิดรับจะคิดค่าน้ำหนักคะแนน คิดเป็นร้อยละ GPAX ร้อยละ 10 GPA ร้อยละ 20 O – NET ร้อยละ 35 และ A – Net ร้อยละ 35

ในคณะแพทยศาสตร์ มีสถาบันอุดมศึกษาของรัฐและเอกชนที่เปิดสอนคณะแพทย์มี 12 แห่งด้วยกันคือ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยสงขลา มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยขอนแก่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี วิทยาลัยแพทยศาสตร์พระมงกุฎเกล้า วิทยาลัยแพทยศาสตร์กรุงเทพมหานคร และมหาวิทยาลัยรังสิต โดยมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยมหิดล มีการเรียนจำนวนหน่วยกิตมากที่สุดเท่ากันคือ 263 หน่วยกิต รองลงไป คือ มหาวิทยาลัยนเรศวร เรียน 261 หน่วยกิต ตามด้วยมหาวิทยาลัยขอนแก่น วิทยาลัยแพทยศาสตร์พระมงกุฎ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ตามลำดับ และมหาวิทยาลัยรังสิต เรียน 254 หน่วยกิตส่วนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มีการเรียนจำนวนหน่วยกิตน้อยที่สุด คือ 225 หน่วยกิต

2. กลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพ คณะทันตแพทยศาสตร์

คณะทันตแพทยศาสตร์มีมหาวิทยาลันที่เปิดรับจำนวน 9 มหาวิทยาลัย และไม่เปิดรับจำนวน 122 มหาวิทยาลัยส่วนมหาวิทยาลัยที่เปิดรับจะคิดค่าน้ำหนักคะแนน คิดเป็นร้อยละ GPAX ร้อยละ 10 GPA ร้อยละ 20 O – NET ร้อยละ 35 และ A – Net ร้อยละ 35

ในคณะทันตแพทยศาสตร์มีสถาบันอุดมศึกษาทั้งของรัฐและเอกชนที่เปิดสอน 9 สถาบัน คือ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยสงขลา มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยขอนแก่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีการเรียนในจำนวนหน่วยกิตมากที่สุด คือ 242 หน่วยกิต รองลงมา มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยรังสิต และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีเรียนจำนวน 241 หน่วยกิต มหาวิทยาลัยสงขลา มีเรียนจำนวน 237 หน่วยกิต ส่วนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และ

มหาวิทยาลัยขอนแก่นมีเรียนจำนวนหน่วยกิตน้อยที่สุดและเท่ากัน คือ 222 หน่วยกิต ตามลำดับ

3. กลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพ คณะเภสัชศาสตร์

คณะเภสัชศาสตร์มีมหาวิทยาลัยที่เปิดรับจำนวน 11 มหาวิทยาลัย และไม่เปิดรับจำนวน 120 มหาวิทยาลัยส่วนมหาวิทยาลัยที่เปิดรับจะคิดค่าน้ำหนักคะแนน คิดเป็นร้อยละ GPAX ร้อยละ 10 GPA ร้อยละ 20 O – NET ร้อยละ 35 และ A – Net ร้อยละ 35

ในคณะเภสัชศาสตร์ พบว่ามีสถาบันอุดมศึกษาทั้งของรัฐบาลและเอกชน ที่เปิดสอนคณะเภสัชศาสตร์ 13 แห่ง ด้วยกัน คือ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยสงขลา มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยขอนแก่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยรังสิต และมหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ โดย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์มีการเรียนจำนวนหน่วยกิตมากที่สุด คือ 190 หน่วยกิต รองลงมา คือ มหาวิทยาลัยขอนแก่น และมหาวิทยาลัยศิลปากร มีเรียนจำนวน 186 หน่วยกิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยรังสิต และมหาวิทยาลัยมหาสารคาม มีเรียนจำนวน 185 หน่วยกิต มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีเรียนจำนวน 180 หน่วยกิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีเรียน 178 หน่วยกิต ส่วนมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์มีเรียนจำนวนหน่วยกิตน้อยที่สุด คือ 170 หน่วยกิต ตามลำดับ

4. กลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพ คณะสัตวแพทย์

คณะสัตวแพทย์มีมหาวิทยาลัยที่เปิดรับจำนวน 46 มหาวิทยาลัย และไม่เปิดรับจำนวน 85 มหาวิทยาลัยส่วนมหาวิทยาลัยที่เปิดรับจะคิดค่าน้ำหนักคะแนน คิดเป็นร้อยละ GPAX ร้อยละ 10 GPA ร้อยละ 20 O – NET ร้อยละ 35 และ A – Net ร้อยละ 35

มหาวิทยาลัยสงขลา มหาวิทยาลัยขอนแก่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตร และมหาวิทยาลัยแม่โจ้ โดยจุฬาลงกรณ์และมหาวิทยาลัยแม่โจ้เรียนเท่ากันคือ 249 หน่วยกิต รองลงมาคือมหาวิทยาลัยขอนแก่น 247 หน่วยกิต ส่วนมหาวิทยาลัยสงขลา และมหาวิทยาลัยเกษตรเรียนเท่ากันคือ 243 หน่วยกิต

ส่วนมหาวิทยาลัยราชภัฏ ใช้คำว่าคณะสัตวบาล เรียนเท่ากัน 130 หน่วยกิต

5. กลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพ คณะเทคนิคการแพทย์

คณะเทคนิคการแพทย์มีมหาวิทยาลัยที่เปิดรับจำนวน 4 มหาวิทยาลัย และไม่เปิดรับจำนวน 127 มหาวิทยาลัยส่วนมหาวิทยาลัยที่เปิดรับจะคิดค่าน้ำหนักคะแนน คิดเป็นร้อยละ GPAX ร้อยละ 10 GPA ร้อยละ 20 O – NET ร้อยละ 35 และ A – Net ร้อยละ 35

ในคณะเทคนิคการแพทย์มีสถาบันอุดมศึกษาที่เปิดสอน 4 แห่งด้วยกันคือ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยสงขลา มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยขอนแก่น โดยมหาวิทยาลัยขอนแก่นมีการเรียนจำนวนหน่วย กิตมากที่สุด คือ 14 หน่วยกิต รองลงมา คือ มหาวิทยาลัยขอนแก่นมหิดล เรียนจำนวน 145 หน่วยกิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และมหาวิทยาลัยสงขลา เรียนเท่ากันคือ 140 หน่วยกิต

6. กลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพ คณะพยาบาลศาสตร์

คณะพยาบาลศาสตร์มีมหาวิทยาลัยที่เปิดรับจำนวน 13 มหาวิทยาลัย และไม่เปิดรับจำนวน 118 มหาวิทยาลัยส่วนมหาวิทยาลัยที่เปิดรับจะคิดค่าน้ำหนักคะแนน คิดเป็นร้อยละ GPAX ร้อยละ 10 GPA ร้อยละ 20 O – NET ร้อยละ 35 และ A – Net ร้อยละ 35

ในคณะพยาบาลศาสตร์ มีสถาบันอุดมศึกษาทั้งของรัฐบาล และเอกชนที่เปิดสอนคณะพยาบาลศาสตร์ 13 แห่งด้วยกันคือ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยสงขลา มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียว และมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง โดยมหาวิทยาลัยขอนแก่นและมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์มีการเรียนจำนวนหน่วยกิตมากที่สุด คือ 144 หน่วยกิต รองลงมา คือ มหาวิทยาลัยมหิดลมีเรียนจำนวน 143 หน่วยกิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาวิทยาลัยหัวเฉียว และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีเรียน 142 หน่วยกิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่มีเรียนจำนวน 141 หน่วยกิต มหาวิทยาลัยสงขลา มหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ และมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง มีเรียนจำนวน 140 หน่วยกิต ตามลำดับ

7. กลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพ คณะสหเวชศาสตร์

คณะสหเวชศาสตร์มีมหาวิทยาลัยที่เปิดรับจำนวน 10 มหาวิทยาลัย และไม่เปิดรับจำนวน 121 มหาวิทยาลัยส่วนมหาวิทยาลัยที่เปิดรับจะคิดค่าน้ำหนักคะแนน คิดเป็นร้อยละ GPAX ร้อยละ 10 GPA ร้อยละ 20 O – NET ร้อยละ 35 และ A – Net ร้อยละ 35

ในคณะสหเวชศาสตร์ มีสถาบันอุดมศึกษาที่เปิดสอนคณะสหเวชศาสตร์ 10 แห่งด้วยกันคือ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยขอนแก่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ มหาวิทยาลัยรังสิต และมหาวิทยาลัยหัวเฉียว โดยมหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยขอนแก่น และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมีการเรียนจำนวนหน่วยกิตมากที่สุด คือ 135หน่วยกิต ที่เหลือเรียนเท่ากัน 133 หน่วยกิต คือ

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยขอนแก่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยรังสิต และมหาวิทยาลัยหัวเฉียว

8. กลุ่มวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะวิศวกรรมศาสตร์

คณะวิศวกรรมศาสตร์มีมหาวิทยาลัยที่เปิดรับจำนวน 45 มหาวิทยาลัย และไม่เปิดรับจำนวน 86 มหาวิทยาลัยส่วนมหาวิทยาลัยที่เปิดรับจะคิดค่าน้ำหนักคะแนน คิดเป็นร้อยละ GPAX ร้อยละ 10 GPA ร้อยละ 20 O – NET ร้อยละ 35 และ A – Net ร้อยละ 35

ในคณะวิศวกรรมศาสตร์ สถาบันอุดมศึกษาของรัฐที่เปิดสอนคณะวิศวกรรมศาสตร์มีทั้งหมด 22 แห่งด้วยกันคือ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยสงขลา มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยขอนแก่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยแม่โจ้ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี พระนครเหนือ และลาดกระบัง โดยมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารีเรียนเท่ากัน 148 หน่วยกิต รองลงมาคือมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 146 หน่วยกิต ส่วนมหาวิทยาลัยสงขลา มหาวิทยาลัยขอนแก่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยเกษตร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี พระนครเหนือ และลาดกระบัง เรียนเท่ากัน 145 หน่วยกิต มหาวิทยาลัยแม่โจ้ มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาวิทยาลัยนเรศวร และมหาวิทยาลัยมหิดล เรียนเท่ากัน 141 หน่วยกิต

ส่วนสถาบันอุดมศึกษาเอกชนที่เปิดสอนคณะวิศวกรรมศาสตร์มีทั้งหมด 23 แห่ง โดยมหาวิทยาลัยกรุงเทพฯมีเรียนจำนวนหน่วยกิตมากที่สุด คือ 148 หน่วยกิต รองลงมา คือ มหาวิทยาลัยศรีประทุม มหาวิทยาลัยสยาม มหาวิทยาลัยวงษ์เชาวลิตกุล มหาวิทยาลัยรังสิต มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น มหาวิทยาลัยราชธานี มหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเชีย มหาวิทยาลัยธนบุรี มหาวิทยาลัยนอร์ทเชียงใหม่ และมหาวิทยาลัยปทุมธานี มีเรียนเท่ากันจำนวน 146 หน่วยกิต มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต มหาวิทยาลัยรัชต์ภาคย์ มหาวิทยาลัยเชียงราย มหาวิทยาลัยเอเชียน วิทยาลัยเซนเทเรซ่า และมหาวิทยาลัยชินวัตร มีเรียนจำนวน 145 หน่วยกิต และมหาวิทยาลัยหอการค้ามีเรียนจำนวนหน่วยกิตน้อยที่สุด คือ 141 หน่วยกิต ตามลำดับ

9. กลุ่มวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์มีมหาวิทยาลัยที่เปิดรับจำนวน 13 มหาวิทยาลัย และไม่เปิดรับจำนวน 118 มหาวิทยาลัยส่วนมหาวิทยาลัยที่เปิดรับจะคิดค่าน้ำหนักคะแนน คิดเป็นร้อยละ GPAX ร้อยละ 10 GPA ร้อยละ 20 O – NET ร้อยละ 35 และ A – Net ร้อยละ 35

ในคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มีสถาบันอุดมศึกษาเปิดสอน 13 แห่ง ด้วยกันคือ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยขอนแก่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ลาดกระบัง มหาวิทยลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร และรัตนโกสินทร์

โดย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเรียนมากที่สุด 177 หน่วยกิต รองลงมาเป็น มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยศิลปากร และมหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ เรียน 167 หน่วยกิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เรียน 165 หน่วยกิต ที่เหลือเรียนเท่ากันคือ 145 หน่วยกิต

10. กลุ่มวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะวิทยาศาสตร์

คณะวิทยาศาสตร์มีมหาวิทยาลัยที่เปิดรับจำนวน 68 มหาวิทยาลัย และไม่เปิดรับจำนวน 63 มหาวิทยาลัยส่วนมหาวิทยาลัยที่เปิดรับจะคิดค่าน้ำหนักคะแนน คิดเป็นร้อยละ GPAX ร้อยละ 10 GPA ร้อยละ 20 O – NET ร้อยละ 35 และ A – Net ร้อยละ 35

คณะวิทยาศาสตร์ มีสถาบันอุดมศึกษาเปิดสอน 68 แห่ง คือ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยขอนแก่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยทักษิณ มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าฯ ลาดกระบัง สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี

โดยมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยขอนแก่น และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเรียนเท่ากันคือ 140 หน่วยกิต มหาวิทยาลัยสงขลา มหาวิทยาลัยสุรนารี มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยเกษตร มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาวิทยาลัยทักษิณ มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ เรียนเท่ากันคือ 135 หน่วยกิต ส่วนที่เหลือเรียนเท่ากัน 132 หน่วยกิต

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลเรียนเท่ากัน 132 หน่วยกิต โดยเปิดเรียนที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมลคล กรุงเทพ ภาคตะวันออก ศรีวิชัย ล้านนา และสุวรรณภูมิ

ส่วนมหาวิทยาลัยราชภัฏ เปิดเรียนทุกที่ และเรียนเท่ากันคือ 132 หน่วยกิต

11. กลุ่มวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะเกษตรศาสตร์

คณะเกษตรศาสตร์มีมหาวิทยาลัยที่เปิดรับจำนวน 53 มหาวิทยาลัย และไม่เปิดรับจำนวน 78 มหาวิทยาลัยส่วนมหาวิทยาลัยที่เปิดรับจะคิดค่าน้ำหนักคะแนน คิดเป็นร้อยละ GPAX ร้อยละ 10 GPA ร้อยละ 20 O – NET ร้อยละ 35 และ A – Net ร้อยละ 35

คณะเกษตรศาสตร์ มีสถาบันอุดมศึกษาเปิดสอน 53 แห่ง คือมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยสงขลา มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และมหาวิทยาลัยแม่โจ้ โดยมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ มหาวิทยาลัยขอนแก่น และมหาวิทยาลัยสงขลาเรียนเท่ากันคือ 140 หน่วยกิต รองลงมาเป็นมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เรียน 137 หน่วยกิต ส่วนมหาวิทยาลัยนเรศวรเรียน 135 หน่วยกิต

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลเรียนเท่ากัน 135 หน่วยกิต โดยเปิดเรียนที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ภาคตะวันออก ศรีวิชัย ล้านนา และสุวรรณภูมิ

ส่วนมหาวิทยาลัยราชภัฏเรียนเท่ากันทุกแห่งคือ 135 หน่วยกิต

12. กลุ่มวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะอุตสาหกรรม

คณะอุตสาหกรรมมีมหาวิทยาลัยที่เปิดรับจำนวน 50 มหาวิทยาลัย และไม่เปิดรับจำนวน 78 มหาวิทยาลัยส่วนมหาวิทยาลัยที่เปิดรับจะคิดค่าน้ำหนักคะแนน คิดเป็นร้อยละ GPAX ร้อยละ 10 GPA ร้อยละ 20 O – NET ร้อยละ 35 และ A – Net ร้อยละ 35

ในคณะอุตสาหกรรม มีสถาบันอุดมศึกษาเปิดสอน 50 แห่งคือ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ลาดกระบัง และพระนครเหนือ เรียนเท่ากันคือ 137 หน่วยกิต

ส่วยมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลเรียนเท่ากัน 132 หน่วยกิต โดยเปิดเรียนที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ พระนคร ตะวันออก ศรีวิชัย สุวรรณภูมิ และรัตนโกสินทร์

ส่วนมหาวิทยาลัยราชภัฏทุกแห่งเรียนเท่ากันคือ 135 หน่วยกิต

การอภิปรายผล

ในการศึกษาชุดข้อมูลสำหรับการเลือกศึกษาต่อในแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์ ผู้วิจัยอภิปรายผล ดังนี้

1. จากการรวบรวมข้อมูลเพื่อทำการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยพบว่า ทางเลือกของเด็กนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์ มีทางเลือกในการเลือกศึกษาต่อมากมาย ทั้งสาขาที่เรียนและสถาบันการศึกษาที่จะเลือกศึกษาต่อแต่ละที่ล้วนมีข้อดีข้อเสียที่แตกต่างกันทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสภาพความเหมาะสมของตัวบุคคล ทั้งด้านความรู้ความสามารถ ความสนใจและความถนัด บุคลิกลักษณะของตัวบุคคล ครอบครัว

สังคม และเศรษฐกิจ การเลือกเป็นปัจจัยที่สำคัญด่านแรกที่จะนำพาไปให้บุคคลนั้น ๆ ประสบความสำเร็จในชีวิตของการเรียน การงาน และการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างสงบสุข สร้างประโยชน์ให้กับสังคม การเลือกที่ดีต้องตอบสนองความต้องการของตนเองได้ไม่ว่าจะในด้านใด ๆ ก็ตาม ถ้าเลือกได้เหมาะสมแล้วแนวโน้มที่จะประสบความ สำเร็จในชีวิตก็มีสูง (อรอนงค์ ธัญญะวัน 2539 :33,57) ปัญหาจากการรวบข้อมูลพบว่า ข้อมูลที่มีอยู่นั้นมีอยู่อย่างกระจัดกระจาย มีอยู่เป็นจำนวนมาก และข้อมูลมีความแตกต่างกัน บางครั้งข้อมูลที่มีอยู่นั้น ไม่ได้แยกออกไปตามแผนการเรียนที่เด็กแต่ละคนเรียนมา แยกแยะลำบาก ต้องพิจารณาเองว่า สาขาใดเป็นสาขาที่แผนการเรียนของตนเองสามารถไปสอบแข่งขันและเข้าเรียนได้ จึงทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ขึ้นกับตัวผู้เรียนในการเลือกตัดสินใจ

ดังนั้นการจัดทำชุดข้อมูลนี้ขึ้นก็เพื่ออำนวยความสะดวกในการศึกษาข้อมูลเพื่อใช้ประกอบการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อ ให้ผู้เรียนมีข้อมูลครบถ้วนในแหล่งข้อมูลเดียวกันไม่ต้องหาข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ ช่วยให้ง่ายและสะดวก ในการพิจารณาเลือกศึกษาต่อให้เกิดความเหมาะสม เข้ากับตัวผู้เรียนมากที่สุด และช่วยให้มีเวลามากขึ้นในการพิจารณาข้อมูล เนื่องจากเป็นชุดข้อมูลที่แยกออกไปเฉพาะสาขาหรือแผนกที่ผู้เรียน เรียนมาในแผนการวิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์

2. นอกจากนี้ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาต่อนั้นมีอยู่มากมายและมีอยู่อย่างกระจัดกระจาย เพื่อให้ง่ายและสะดวกในการนำข้อมูลมาแนะแนวให้กับผู้เรียนเพื่อใช้ในการเลือกศึกษาต่อ จึงจำเป็นที่จะต้องจัดหาข้อมูลและรวบรวมมาให้เป็นระบบ เพื่อประโยชน์ในการนำไปใช้ ไม่ว่าจะเป็นตัวผู้เรียน ผู้ปกครอง หรือครูแนะแนว

การแนะแนวการศึกษาต่อ ได้แก่ กรรมวิธีและกระบวนการต่าง ๆ ที่ช่วยให้คนได้ประสบความสำเร็จในการศึกษาต่อ ได้พัฒนาตนในด้านการเรียน รู้จักเลือกแนวทางการศึกษาต่อ รู้จักประมาณความสามารถของตน รู้จักใช้เวลา บุคคล สถานที่และวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ให้เป็นประโยชน์ต่อการเล่าเรียน (การแนะแนวโรงเรียน กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ 2514:1) ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญในการจัดระบบสารสนเทศให้ได้ชุดข้อมูลที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดในการนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในการเลือกศึกษาต่อ และในการเลือกประกอบอาชีพต่อไปในอนาคต

เนื่องจากในกระบวนการตัดสินใจของคนเรานั้นต้องมีการวางแผนอย่างรอบคอบเพื่อให้การตัดสินใจนั้นเป็นการตัดสินใจที่ถูกต้องมากที่สุด และต้องพึ่งข้อมูลต่าง ๆ มาช่วยในการตัดสินใจ การมีข้อมูลที่ดีที่มีประโยชน์ จึงเป็นส่วนหนึ่งของการตัดสินใจที่ดีด้วย (Lillian Dinklage อ้างจากนวลศิริ เปาโรหิตย์ 2528 : 43-54 อ้างจากอรอนงค์ ธัญญะวัน 2539 : 65-68) โดยการแสวงหาข้อมูลจากภายในและภายนอก ซึ่งข้อมูลภายใน ได้แก่ การสำรวจความถนัด ความสนใจ ค่านิยม ความสามารถ การสำรวจพบว่าผู้ที่สนใจเรียนด้านวิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์จะศึกษาต่อในด้านแพทยศาสตร์ เภสัชศาสตร์ ทันตแพทยศาสตร์

วิศวกรรมศาสตร์ พยาบาล พาณิชยศาสตร์และการบัญชี สถิติ หรือเศรษฐศาสตร์ จะต้องมีความรู้ความสามารถในวิชาคณิตศาตร์ สถิติ เพื่อช่วยในการคิดวิเคราะห์ มีความสนใจการเปลี่ยนแปลง ความเป็นไปของสังคม เป็นคนมีระเบียบ วินัย ทำงานอย่างเป็นระบบ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์เลือกทางออกของปัญหาได้อย่างเหมาะสม มีความรู้ความสามารถด้านภาษาพอสมควร เพื่อประโยชน์ในการสื่อสาร การศึกษาตำรา และบทความใหม่ ๆ จากต่างประเทศ ส่วนข้อมูลภายนอก ได้แก่ การสำรวจว่ามีมหาวิทยาลัยใดที่เปิดสอนทางด้านพาณิชยศาสตร์และการบัญชี สถิติ หรือเศรษฐศาสตร์บ้าง เปิดสอนในคณะใด มีกี่สาขา และมีสาขาที่เราสนใจหรือไม่ ความแตกต่างของหน่วยกิต ค่าใช้จ่ายในการศึกษาเล่าเรียน และค่านิยมของบุคคลทั่วไปที่จะเลือกเรียนในมหาวิทยาลัยนั้น ๆ คะแนนสูงสุด-ต่ำสุด ซึ่งมีผลต่อการสอบแข่งขันเข้าศึกษาต่อ จากข้อมูลทั้งภายในและภายนอกนำมาชั่งน้ำหนักหาข้อดีข้อเสียจากตัวเลือกทุกตัว ก็จะสามารถเลือกได้ว่าอะไรดีที่สุดสำหรับตัวเรา และถ้าหากตัวเลือกแรกเข้าไม่ได้ ก็สามารถหันไปสู่ตัวเลือกอันดับต่อไปได้ โอกาสของความผิดหวัง และล้มเหลวของชีวิตก็จะมีน้อยลง สามารถช่วยลดปัญหาของสังคมลงได้

3. สถาบันการศึกษาที่เปิดคณะ / สาขาวิชา ที่รองรับนักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์

สถาบันอุดมศึกษาที่เปิดรับนักเรียนที่เรียนจบแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ของแต่ละสังกัด ไม่ว่าจะเป็นรัฐบาล เอกชน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล และมหาวิทยาลัยราชภัฏ มีการเปิดคณะที่รองรับนักเรียนที่จบแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ ไม่เหมือนกัน มหาวิทยาลัยในสังกัดรัฐบาลจะเปิดคณะที่เป็นทั้งวิทยาศาสตร์สุขภาพ เช่น คณะแพทยศาสตร์ คณะพยาบาลศาสตร์ คณะทันตแพทย์ศาสตร์ คณะเภสัชศาสตร์ เป็นต้น คณะทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เช่น คณะวิทยาศาสตร์การอาหาร คณะวิศวกรรมศาสตร์ เป็นต้น และคณะวิทยาศาสตร์ทั่วไป เช่นสาขาเคมี ชีววิทยา คณิตศาสตร์ ฟิสิกส์ เป็นต้น

ส่วนสถาบันอุดมศึกษาเอกชน จะไม่เปิดคณะทางด้านวิทยาศาสตร์สุขภาพ แต่จะเปิดคณะทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เช่น คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะบัญชี และคณะทางด้านวิทยาศาสตร์โดยตรง เช่นสาขาเคมี ชีววิทยา คณิตศาสตร์ และฟิสิกส์ เป็นต้น

ส่วนมหาวิทยาลัยราชภัฏ จะไม่เปิดคณะทางด้านวิทยาศาสตร์สุขภาพ แต่จะเปิดคณะที่เป็นวิทยาศาสตร์จริงๆเพียงคณะเดียวคือ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และจะมีสาขาย่อยๆ ในคณะนี้คือ สาขาคณิตศาสตร์ สาขาเกษตรกรรม สาขาอุตสาหกรรม เป็นต้น

4. ปัจจุบันระบบการรับตรงของทุกสถาบันการศึกษา ไม่ว่าจะสังกัดรัฐบาล เอกชน หรือมหาวิทยาลัยราชภัฏ มีการรับนักเรียนโดยตรงมากขึ้น ก็เป็นโอกาสที่ดีที่นักเรียนจะได้เลือกเรียนตรงแผนการเรียนที่จบมามากขึ้น และเป็นข้อดีของสถาบันอุดมศึกษาที่จะได้คัดกรองนักเรียนที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านเข้าไปศึกษา เพื่อที่จะได้มีบัณฑิตที่มีคุณภาพตรงตาม

จุดประสงค์ของแต่ละคณะ แต่ละสถาบันการศึกษา ระบบการรับตรงทำให้นักเรียนต้องมีความตั้งใจที่จะเลือกเรียนแผนการเรียนที่เหมาะสมกับตัวเองตั้งแต่แรก เพื่อที่จะสามารถเข้าไปศึกษาต่อในคณะ และสาขาวิชาต่างๆ ได้ตรงตามแผนการเรียนมากยิ่งขึ้น

รายละเอียดของสาขาวิชา

คณะและสาขาวิชาที่เปิดสอนในระดับอุดมศึกษานั้น บางคณะวิชาอาจจัดการเรียนการสอนเหมือนกันหรือคล้ายคลึงกัน แต่อาจใช้ชื่อแตกต่างกัน และที่มีความชัดเจนคือ คณะทางวิทยาศาสตร์สุขภาพมีเปิดเฉพาะมหาวิทยาลัยในสังกัดรัฐบาลเท่านั้น ส่วนมหาวิทยาลัยเอกชนและมหาวิทยาลัยราชภัฏ จะเปิดคณะทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี หรือคณะวิทยาศาสตร์โดยตรง ดังนั้นในการเลือกคณะวิชาจึงควรที่จะเจาะลึกลงไปในรายละเอียดของสาขาวิชาก่อนว่าการเรียนการสอนในสาขาวิชานั้น ๆ เรียนเกี่ยวกับอะไร แล้วจึงพิจารณาว่าต้องการเรียนสาขานั้น มีสถาบันใดบ้างที่เปิดสอน และอยู่ในคณะใดของสถาบันนั้น ซึ่งนักเรียนที่เรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์ นักเรียนสามารถเลือกเรียนคณะและสาขาวิชาที่เปิดสอนในระดับอุดมศึกษา พอจะสรุปได้ดังต่อไปนี้

คณะที่รับผู้จบแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์

คณะแพทยศาสตร์

เป็นวิชาชีพที่กระทำต่อมนุษย์ เกี่ยวกับการตรวจโรค วินิจฉัยโรค การบำบัดโรคการป้องกันโรค การผดุงครรภ์ การปรับสายตาด้วยเลนส์สัมผัส การแทงเข็ม หรือการฝังเข็มเพื่อบำบัดโรค หรือเพื่อระงับความความรูสึก และหมายความรวมถึงการทำทางศัลยกรรม การใช้รังสี การฉีดยาหรือสาร การสอดใส่วัตถุใดๆ เข้าไปในร่างกาย การเสริมสวย หรือการบำรุงร่างกาย แพทย์ที่จบการศึกษาตามหลักสูตรแพทยศาสตรบัณฑิต จะเป็นแพทยที่มีความรู้ความสามารถที่จะปฏิบัติงานในทางการแพทย์และสาธารณสุข ที่มุ่งในประชาชนในชาติมีคุณภาพชีวิตที่ดีถ้วนหน้า สามารถวางแนวทางในการป้องกันและแก้ปัญหาสุขภาพของชุมชน ใช้เทคโนโลยีได้อย่างเหมาะสมตามความจำเป็นของผู้ป่วยและสังคม มีมนุษยสัมพันธ์ และทักษะในการสื่อสาร ตลอดจนมีคุณธรรมและความรับผิดชอบต่อหน้าที่

การศึกษาในหลักสูตรแพทยศาสตรบัณฑิต จะใช้เวลาในการศึกษาตามหลักสูตร 6 ปีโดย

ชั้นปีที่ 1 ศึกษาความรู้ทั่วไปทางด้านวิทยาศาสตร์ ภาษาอังกฤษ ศิลปะแห่งการเป็นมนุษย์ที่มีคุณค่า และความคิดพื้นฐานทางสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา

ชั้นปีที่ 2 และ 3 ศึกษาความรู้พื้นฐานวิทยาศาสตร์การแพทย์ โดยเรียนรู้โครงสร้างหน้าที่ การปรับสภาพ การเปลี่ยนแปลงทางพยาธิสภาพ การเปลี่ยนแปลงตามวัย และพยาธิสรีระของโรคที่พบบ่อยในแต่ละระบบของร่างกาย แนวทางการรักษา

ชั้นปีที่ 4 และ 5 การศึกษาเวชศาสตร์คลินิก ฝึกหัดการซักประวัติ ตรวจร่างกาย ตั้งประเด็นปัญหา สร้างสมมติฐาน ฝึกปฏิบัติทางห้องปฏิบัติการ การสั่งตรวจทางห้องปฏิบัติการเฉพาะ แนวทางการรักษา การป้องกัน ส่งเสริมและฟื้นฟูสุขภาพของภาวะ และโรคที่พบบ่อย การอ้างอิงหลักฐาน และการฝึกปฏิบัติทางจริยเวชศาสตร์

ชั้นปีที่ 6 การฝึกเวชปฏิบัติคลินิก การวินิจฉัย การดูแลรักษา ฟื้นฟูและส่งเสริมสุขภาพ โดยมีการฝึกปฏิบัติงานในโรงพยาบาล

คณะทันตแพทยศาสตร์

เป็นศาสตร์ที่ว่าด้วยการศึกษาเรื่องฟัน อวัยวะในช่องปาก และอวัยวะอื่นๆที่เกี่ยวข้อง ซึ่งทำหน้าที่ในการบดเคี้ยวอาหาร ช่วยออกเสียงและส่งเสริมบุคลิกภาพ อันเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับความสมบูรณ์ของชีวิตและสุขภาพของมนุษย์ ผู้ที่สำเร็จการศึกษาจะมีความสามารถในการตรวจวินิจฉัย วางแผน และบำบัดรักษาโรคในช่องปากและอวัยวะที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนบูรณะเพื่อฟื้นฟูสุขภาพ มีความสามารถป้องกันโรคฟันผุแก่ชุมชน เผยแพร่ความรู้ทางทันตสุขศึกษา และวิจัยทางด้านทันตแพทย์

หลักสูตรทันตแพทยศาสตรบัณฑิต จัดการเรียนการสอนเป็นลำดับขั้นดังนี้

ชั้นปีที่ 1 การศึกษาหาความรู้ขั้นพื้นฐานและการศึกษาทั่วไปทางทฤษฎีและปฏิบัติ

ชั้นปีที่ 2 และ 3 ศึกษาทางด้านพื้นฐานวิชาชีพ

ชั้นปีที่ 4 จนถึงปีที่ 6 ศึกษาด้านวิชาชีพ โดยเป็นการศึกษาภาคทฤษฎีและฝึกปฏิบัติกับผู้ป่วยในคลินิกโดยตรง

คณะเภสัชศาสตร์

เป็นการศึกษาศิลปะและวิทยาศาตร์ที่เกี่ยวข้องกับการปรุงผสม ผลิต และจ่ายยา การเลือกสรรจัดหายาสำเร็จรูป เวชภัณฑ์ต่างๆ ตลอดจนข้อมูลที่เกี่ยวข้องเพื่อให้บริการและให้คำปรึกษาแนะนำที่เหมาะสม ตรวจสอบทบทวนการใช้ยา พร้อมทั้งดูแลติดตามการใช้ยาของผู้ป่วย โดยภาพรวมคือ ระบบความรู้ที่ก่อให้เกิดความสามารถที่จะให้บริการด้านสุขภาพด้วยความเข้าใจในเรื่องยาและผลที่เกิดจากยา เพื่อให้การบำบัดรักษาได้ผลดีที่สุด โดยรับผิดชอบร่วมกับบุคลากรสุขภาพอื่นๆ ในอันที่จะทำให้ผู้ป่วยมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น นอกจากนี้ยังเกี่ยวข้องกับการค้นคว้าประดิษฐ์ ผลิตยาในรูปแบบต่างๆ เพื่อให้เหมาะสมและสะดวกต่อการนำมาใช้บำบัดรักษาโรคในผู้ป่วย ตลอดจนควบคุมคุณภาพให้ได้มาตรฐานตามกำหนด

ปัจจุบันหลักสูตรเภสัชศาสตร์ แบ่งการศึกษาออกเป็น 2 หลักสูตร คือ

1. หลักสูตรเภสัชศาสตรบัณฑิต (หลักสูตร 5 ปี)

เป็นหลักสูตรที่มุ่งผลิตบัณฑิตให้สอดคล้องกับความต้องการของประเทศ และให้โอกาสแก่ผู้เรียนที่จะเลือกเน้นเพื่อเพิ่มประสบการณ์ และความชำนาญในการปฏิบัติงานให้มาก

ขึ้นในทางใดทางหนึ่ง โดยในชั้นปีที่ 1 ถึงปีที่ 4 นักศึกษาจะเรียนในรายวิชาพื้นฐานวิทยาศาสตร์พื้นฐานวิชาชีพและวิชาชีพ ซึ่งสามารถนำไปประกอบอาชีพเภสัชกรรมได้ทุกสาขา นอกจากนั้นในชั้นปีที่ 5 นักศึกษาสามารถเลือกเรียนในสาขาย่อยที่ตนเองสนใจ ได้อีก 4 สาขา คือ

- เภสัชกรรมคลินิกและเภสัชกรรมโรงพยาบาล (การปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับการใช้ยาในผู้ป่วย)
- เทคโนโลยีเภสัชกรรม (เทคนิคการผลิตยาเตรียมรูปแบบต่างๆ)
- เภสัชศาสตร์สังคม (การตลาดยาและการบริหารจัดการด้านเภสัชกรรม)
- วิจัยและพัฒนาเภสัชภัณฑ์ (การค้นหายาใหม่ การพัฒนายาด้วยการสังเคราะห์ การวิจัยเพื่อพัฒนายาจากสมุนไพร การควบคุมคุณภาพยาและเภสัชภัณฑ์) และเภสัชเทคโนโลยีชีวภาพ

คณะพยาบาลศาสตร์

เชื่อว่าวิชาชีพการพยาบาลมีความจำเป็นต่อสังคม ที่ให้บริการด้านสุขภาพแก่บุคคลทุกวัย ทั้งในภาวะปกติ เจ็บป่วยหรือใกล้ตาย แก่ครอบครัว กลุ่มคน และชุมชน โดยประยุกต์ใช้ความรู้จากศาสตร์ทางการพยาบาลและศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง อีกทั้งเชื่อว่าคนเป็นระบบเปิดที่มีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกที่มีความเป็นพลวัต มีศักยภาพในตนเอง มีสิทธิและมีส่วนร่วมในการดูแลสุขภาพของตนเอง เพื่อให้บรรลุสุขภาวะด้านร่างกาย จิตใจ สังคม และจิตวิญญาณ การพยาบาลเป็นการดูแลแบบองค์รวมและต่อเนื่อง โดยการใช้กระบวนการพยาบาลในการแก้ไขปัญหาและการพัฒนาสุขภาพ ให้การพยาบาลครอบคลุมทั้งด้านการสร้างเสริมสุขภาพ การป้องกันโรค การดูแลรักษาพยาบาล และการฟื้นฟูสภาพของผู้ใช้บริการที่สอดคล้องกับบริบททางสังคมและวัฒนธรรม

พยาบาลวิชาชีพ เป็นผู้มีความรู้ความสามารถในการปฏิบัติการพยาบาลได้อย่างมีคุณภาพ สามารถสอน แนะนำ ให้คำปรึกษา ตลอดจนตระหนักถึงความสำคัญของการวิจัยทางการพยาบาล และการปรับปรุงคุณภาพการพยาบาล เป็นผู้มีทัศนคติที่ดีต่อตนเอง ผู้ใช้บริการ ผู้ร่วมงาน และวิชาชีพ มีภาวะผู้นำ มีความคิดอย่างมีวิจารณญาณ สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ทุกระดับ มีทักษะในการติดต่อสื่อสาร การจัดการ การเปลี่ยนแปลงและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ มีการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง ยึดมั่นในจรรยาบรรณวิชาชีพ เป็นพลเมืองดี มีคุณธรรม จริยธรรม และดำเนินชีวิตอย่างมีคุณภาพ

การจัดการศึกษาในหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีการพัฒนาศักยภาพในด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย ในการปฏิบัติการพยาบาล ให้ผู้เรียนเป็นสำคัญ และมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน สนับสนุนและส่งเสริมการแสวงหาความรู้จากแหล่งต่างๆ อย่างเป็นระบบ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง

วัตถุประสงค์

การจัดการศึกษาหลักสูตรนี้ มุ่งผลิตบัณฑิตที่สามารถปฏิบัติงานได้ทั้งในสถานบริการสุขภาพและในชุมชน โดยมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

1. สามารถนำความรู้ในศาสตร์ทางการพยาบาลและศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับคน สิ่งแวดล้อม สุขภาพ มาประยุกต์ในการพยาบาลได้อย่างเหมาะสม

2. ปฏิบัติการพยาบาลอย่างมีคุณภาพในด้านการสร้างเสริมสุขภาพ ป้องกันโรค ดูแลรักษาพยาบาล รักษาโรคเบื้องต้นและฟื้นฟูสภาพแก่บุคคล ครอบครัว กลุ่มคนและชุมชน โดยใช้กระบวนการพยาบาลและผลการวิจัย ในการแก้ปัญหาและพัฒนาสุขภาพ ยึดหลักการดูแลแบบองค์รวมและต่อเนื่อง ที่สอดคล้องกับบริบททางสังคมและวัฒนธรรม อย่างมีจริยธรรมและจรรยาบรรณวิชาชีพตามมาตรฐาน กฎหมายวิชาชีพการพยาบาลและผดุงครรภ์ และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

3. ปฏิบัติการพยาบาลโดยคำนึงถึงสิทธิ การมีส่วนร่วมและศักยภาพของบุคคล ครอบครัว กลุ่มคน และชุมชน เพื่อให้สามารถดูแลตนเอง ตลอดจนแสวงหาความช่วยเหลือ ทั้งในภาวะปกติ ภาวะเสี่ยง และภาวะเจ็บป่วย

4. มีทักษะในการสอน ให้คำแนะนำ ให้คำปรึกษา และเสริมสร้างศักยภาพแก่บุคคล ครอบครัว กลุ่มคนและชุมชน ในการสร้างเสริมสุขภาพ การป้องกันโรค การดูแลรักษาพยาบาล และการฟื้นฟูสภาพ

5. มีทัศนคติที่ดีต่อตนเอง ต่อผู้ใช้บริการ ต่อผู้ร่วมงาน และต่อวิชาชีพ

6. สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่น ประสานงานได้ทุกระดับ มีทักษะในการติดต่อสื่อสารและสร้างสัมพันธภาพกับบุคคล ครอบครัว กลุ่มคนและชุมชนได้อย่างเหมาะสม

7. มีภาวะผู้นำ มีทักษะในการตัดสินใจ การจัดการ และการเปลี่ยนแปลง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และมีความคิดอย่างมีวิจารณญาณ

8. ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการเรียนรู้ การปฏิบัติการพยาบาล การจัดการ และการพัฒนางานอื่นๆ

9. พัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง โดยศึกษาหาความรู้จากแหล่งต่างๆ และสามารถทำวิจัยเบื้องต้นได้

10. เป็นพลเมืองดี มีคุณธรรมและจริยธรรม เป็นสมาชิกที่ดีของวิชาชีพ และดำเนินชีวิตอย่างมีคุณภาพ

คณะเทคนิคการแพทย์

เป็นหลักสูตรที่รวมวิชาการทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ โดยประยุกต์ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีทางการแพทย์เข้าด้วยกัน เพื่อให้บัณฑิตที่สำเร็จออกไปมีความรู้ความสามารถในการตรวจวินิจฉัยโรคทางห้องปฏิบัติการ รวมทั้งการใช้และการดูแลรักษาอุปกรณ์ทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ ให้ได้ประโยชน์สูงสุด

1. สามารถทำการตรวจวิเคราะห์ทางห้องปฏิบัติการในสาขาต่างๆ ของวิชาชีพเทคนิคการแพทย์ เพื่อการวินิจฉัย การรักษา การป้องกันและควบคุมโรค
2. มีความรู้พื้นฐานเพียงพอที่จะสามารถศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นของวิชาชีพ หรือสาขาอื่นๆ ซึ่งสัมพันธ์กับวิชาชีพ เทคนิคการแพทย์
3. มีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับเครื่องมือและอุปกรณ์ทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ ในด้านการใช้ การบำรุงรักษา และ การประยุกต์เพื่องานตรวจวิเคราะห์โรค งานทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและงานวิจัยได้
4. มีความรู้ความสามารถในการบริหารจัดการงานทางห้องปฏิบัติการ และสามารถประสานงานกับหน่วยงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องได้อย่างมีประสิทธิภาพ
5. เป็นนักเทคนิคการแพทย์ที่มีคุณธรรมและจริยธรรมในการประกอบวิชาชีพและมีเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพ

การศึกษาตามหลักสูตรวิทยาศาสตร์บัณฑิต ใช้เวลาศึกษา 4 ปีการศึกษา คือ ปีที่ 1-2 ศึกษาวิชาศึกษาทั่วไปและวิชาพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ โดยศึกษาที่คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และ วิชาทางด้านวิทยาศาสตร์การแพทย์ ศึกษาที่คณะแพทยศาสตร์ปีที่ 3-4 ศึกษาวิชาทางด้านวิชาชีพ เทคนิคการแพทย์ ทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติ เมื่อสำเร็จการศึกษาตามหลักสูตร จะได้รับปริญญาวิทยาศาสตร์บัณฑิต (เทคนิคการแพทย์) และสอบขึ้นทะเบียนเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะ สาขาเทคนิคการแพทย์ ของกองการประกอบโรคศิลปะ กระทรวงสาธารณสุข

คณะสหเวชศาสตร์

เป็นคณะที่ประกอบด้วยหลักสูตรวิชาชีพทางด้านวิทยาศาสตร์สุขภาพหลายๆสาขา เช่น สาขาเทคนิคการแพทย์ สาขากายภาพบำบัด สาขารังสีเทคนิค ซึ่งเรียนต่างกันดังนี้

สาขาเทคนิคการแพทย์ เป็นวิชาชีพที่ใช้เทคโนโลยีทางห้องปฏิบัติการในการวิเคราะห์วิจัย สุ่มตัวอย่างจากร่างกายมนุษย์ เพื่อนำผลการตรวจไปใช้ในการประเมินสุขภาพ วินิจฉัยโรค

ติดตามการดำเนินของโรค และผลที่รักษา และพิสูจน์ทางนิติเวชศาสตร์ได้ถูกต้องแม่นยำ และยังทำหน้าที่เป็นนักวิจัยทางด้านวิทยาศาสตร์สุขภาพ

สาขากายภาพบำบัด เป็นวิชาชีพทางการแพทย์สาขาหนึ่ง ผลิต นักกายภาพบำบัด ที่ให้บริการทางด้านการส่งเสริมสุขภาพ การป้องกัน การบริการรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ป่วย ผู้พิการ ตลอดจนประชาชนทั่วไป ด้วยวิธีการทางกายภาพบำบัด เช่น การออกกำลังกายเพื่อการรักษา การดัดดึงข้อต่อและกระดูกสันหลัง การนวดและกดจุด การรักษาด้วยคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าต่างๆ การรักษาด้วยกระแสไฟฟ้า การฝึกการเคลื่อนไหว สำหรับผู้ป่วยอัมพาต การฝึกการหายใจ ครอบคลุมไปถึงการตรวจประเมิน การวิเคราะห์ปัญหา และการวางแผนรักษา

สาขารังสีเทคนิค เป็นวิชาชีพที่รับผิดชอบโดยตรงต่อการให้บริการทางเทคนิค ในการตรวจวิเคราะห์ และรักษาด้วยเครื่องมือทางรังสี รวมทั้งการป้องกันอันตรายจากรังสีแก่ผู้ป่วยหรือผู้มารับบริการทางเทคนิค ในการตรวจวิเคราะห์ และรักษาด้วยเครื่องมือทางรังสี มีลักษณะงาน 3 อย่างคือ งานทางรังสีวินิจฉัย งานทางรังสีรักษา และงานทางเวชศาสตร์นิวเคลียร์

สาขากิจกรรมบำบัด มีหน้าที่ช่วยเหลือผู้ป่วยเพื่อส่งเสริมสุขภาพ ป้องกันความพิการ บำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพในผู้ที่มีความเสื่อม หรือความพิการทางด้านร่างกาย จิตสังคม พัฒนาการ การรับรู้ ด้วยวิธีการทางกิจกรรมบำบัด รวมทั้งการใช้เทคนิคพิเศษในการรักษาเฉพาะทาง มุ่งเน้นให้ผู้ป่วยได้ช่วยเหลือตนเองอย่างอิสระ นอกจากนี้ยังช่วยตรวจสอบค้นหาข้อบกพร่อง กระตุ้น ฟื้นฟูและส่งเสริมความสามารถ การเพิ่มกำลังกล้ามเนื้อ การดัดแปลงอุปกรณ์เสริม อุปกรณ์เทียมให้เหมาะสมกับสภาพของผู้ป่วย

คณะวิทยาศาสตร์

มีเป้าหมายที่จะผลิตวิทยาศาสตรบัณฑิตที่มีคุณภาพ มีความรู้ความสามารถ และความถนัดในสาขาวิชาชีพที่เรียนเป็นอย่างดี หลักสูตรเน้นสอนนักศึกษาให้คิดเป็น วิเคราะห์เป็น มีวิธีคิดวิเคราะห์อย่างมีเหตุมีผลและเป็นระบบ สามารถนำเนื้อหาที่เรียนไปประยุกต์ใช้งานและแก้ปัญหาได้ดี นักศึกษาจะได้รับการฝึกฝนอบรมทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติ ให้เป็นผู้ที่มีความรู้ความชำนาญด้านวิทยาการคอมพิวเตอร์ หรือเทคโนโลยีสารสนเทศ อีกทั้งยังส่งเสริมให้นักศึกษาได้ค้นคว้าด้วยตนเอง เพื่อพัฒนาศักยภาพของบัณฑิตให้เป็นผู้ที่รู้จริงและรู้รอบ

คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ได้พัฒนาหลักสูตรของคณะให้มีลักษณะยืดหยุ่น และมีพลวัต สามารถปรับเนื้อหาวิชาให้ทันกับยุคสมัย เป็นมาตรฐานสากล และสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน นักศึกษาได้รับการพัฒนาให้มีความรู้ความเชี่ยวชาญในหลายสาขา เช่น ระบบปฏิบัติการคอมพิวเตอร์ (Operating Systems) ระบบการจัดฐานข้อมูล (Database Management System) ปัญญาประดิษฐ์ (Artificial Intelligence) เครือข่ายสื่อสารคอมพิวเตอร์

(Data Communication Network) การเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ (Computer Programming) เทคโนโลยีมัลติมีเดีย (Multimedia Technolgy) เทคโนโลยีอินเตอร์เน็ต (Internet Technology) วิศวกรรมซอฟต์แวร์ (Software Engineering) เป็นต้น บัณฑิตของคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีจึงเป็นผู้มีความรู้ความสามารถได้รับการยอมรับจากองค์กรและสถาบันต่าง ๆ เป็นอย่างดี

คณะวิศวกรรมศาสตร์

มีความตั้งใจที่จะให้ความรู้และฝึกฝนนักศึกษาให้เป็นวิศวกรที่มีความสามารถ มีส่วนร่วมในการพัฒนาอุตสาหกรรมต่าง ๆ ของประเทศในอนาคต ด้วยหลักสูตรและวิธีการสอนที่ได้รับการพัฒนาอยู่เสมอ เพื่อความทันสมัยและเหมาะสมกับนักศึกษา ซึ่งจะเน้นในการสร้างพื้นฐานความเข้าใจทางด้านวงจรไฟฟ้า วงจรอิเล็กทรอนิกส์แบบอนาลอกและดิจิตอล ระบบไมโครโปรเซสเซอร์และคอมพิวเตอร์ การแปลงพลังงานกลและไฟฟ้าระบบควบคุมและการบริหารจัดการทางวิศวกรรมทั่วไป โดยคณะได้จัดเตรียมห้องปฏิบัติการต่าง ๆ พร้อมเครื่องมือและอุปกรณ์ทดลองในปริมาณที่มากเพียงพอจะให้นักศึกษาทุกคนได้เรียนรู้จากการทดลองอย่างเต็มที่ และด้วยต้องการให้นักศึกษามีความกระตือรือร้นและมีความใฝ่รู้ในการศึกษามากขึ้น คณะวิศวกรรมศาสตร์จึงได้จัดบรรยากาศการเรียนการสอนในคณะให้นักศึกษาและคณาจารย์เกิดความริเริ่มที่จะผลิตผลงานทางวิชาการทั้งภายในและระหว่างมหาวิทยาลัย เช่น การสร้างหุ่นยนต์ในการแข่งขัน การควบคุมด้วยระบบดิจิตอลที่ซับซ้อน การแปลงพลังงานจากแสงอาทิตย์และการวิจัยอุปกรณ์โฟตนิกส์ เป็นต้น นอกจากนี้คณะยังให้การสนับสนุนโครงการทางวิชาการด้วยทรัพยากรทางด้านวัสดุอุปกรณ์ ด้านบริการทางข้อมูลและห้องสมุด นักศึกษาของคณะทุกคนจึงได้ฝึกฝนศักยภาพของตนเองอยู่อย่างสม่ำเสมอและสามารถทำงานในตำแหน่งวิศวกรที่เกี่ยวกับการใช้และการควบคุมเกี่ยวกับการออกแบบและการพัฒนาสินค้าหรือระบบที่มีความซับซ้อน บัณฑิตของคณะวิศวกรรมศาสตร์ที่มาจากครอบครัวที่มีธุรกิจหลายอย่างสามารถที่จะนำความรู้ความสามารถไปสร้างตนเองให้เป็นผู้บริหารในธุรกิจดังกล่าวหรือในธุรกิจใหม่ที่พัฒนาขึ้น หรือหากผู้ใดที่มีความสนใจหาความรู้ต่อไปก็สามารถเข้าสู่โปรแกรมของบัณฑิตวิทยาลัยในสาขาที่สืบเนื่องได้ในมหาวิทยาลัยทั้งในและต่างประเทศ อนึ่ง นักศึกษาที่จบหลักสูตรของคณะวิศวกรรมศาสตร์ สามารถขอใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุม ตามพระราชบัญญัติวิศวกร พ.ศ. 2542 จากสภาวิศวกรอีกด้วย

คณะเกษตรศาสตร์

การเกษตรเป็นอาชีพที่เกี่ยวกับการนำเอาวิทยาศาสตร์ มาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ทำให้เกิดประโยชน์ทางการผลิตอาหารและเครื่องนุ่งห่ม เพื่อให้เพียงพอกับความต้องการของมวลมนุษย์ ด้วยเหตุที่เทคโนโลยีการเกษตรเป็นวิทยาการที่มีประโยชน์โดยตรงต่อมนุษย์และท้าทายความสามารถของผู้ศึกษาอยู่ตลอดเวลา

ดังนั้นบัณฑิตซึ่งจบการศึกษาจากคณะเทคโนโลยีการเกษตรจะเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถ ทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติ ตลอดจนเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติที่จะปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่นได้เป็นอย่างดี และสามารถประกอบอาชีพในหน่วยงานต่าง ๆ หรือประกอบอาชีพส่วนตัวได้ แหล่งงานที่รองรับบัณฑิตโปรแกรมวิชาเกษตรศาสตร์ มีทั้งภาครัฐบาลและเอกชน ด้านราชการสามารถเป็นนักวิชาการในกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ อาจารย์ในกระทรวงศึกษาธิการ พนักงานรัฐวิสาหกิจของรัฐบาล เช่น ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร เป็นต้น ในส่วนบัณฑิตสาขาการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ สามารถประกอบอาชีพราชการในกรมประมง และบริษัทเอกชนขนาดใหญ่ เช่น บริษัทเจริญโภคภัณฑ์ เป็นต้น สำหรับบัณฑิตสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร สามารถประกอบอาชีพรับราชการด้วยการเป็นนักวิทยาศาสตร์ กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ประกอบอาชีพส่วนตัว และบริษัทอุตสาหกรรมอาหารแช่แข็ง และอาหารกระป๋อง ในแถบจังหวัดชายทะเล เช่นสมุทรสาครสมุทรสงคราม เพชรบุรี ประจวบคีรีขันธ์ และกรุงเทพมหานคร เป็นต้น

คณะเกษตรมีจุดประสงค์เฉพาะ

1.ผลิตกำลังคน ในระดับสูงให้มีความรู้ ความสามารถที่จะทำงานในหน่วยงานของราชการ รัฐวิสาหกิจ ประกอบอาชีพส่วนตัวหรือบริษัทเอกชน

2.เพื่อให้มีการศึกษา ค้นคว้า และวิจัยทางด้านการเกษตร ให้เป็นไปอย่างกว้างขวาง และเอื้อต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ

คุณสมบัติเฉพาะสาขาวิชา (อย่างใดอย่างหนึ่งตามข้อต่อไปนี้)

1.สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพเกษตรกรรม

2.สำเร็จการศึกษาหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย แผนการเรียน วิชาชีพ กลุ่มวิชาเกษตรกรรม

3.สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายปรับปรุง พ.ศ. 2533 เรียนเน้นหนักทางวิทยาศาสตร์ หรือเรียนกลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์

คณะอุตสาหกรรม

คณะอุตสาหกรรมมุ่งเน้น เพื่อผลิตบัณฑิตที่มีความรู้และประสบการณ์ สามารถประกอบอาชีพด้านเทคโนโลยี อุตสาหกรรม ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีคุณสมบัติดังนี้

1. เพื่อให้ปฏิบัติงานด้านการควบคุมและการบริหารงานอุตสาหกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. เพื่อให้พัฒนาเทคนิคและวิธีการดำเนินงานด้านการผลิตงานอุตสาหกรรมได้เป็นอย่างดี
3. เพื่อให้ทำหน้าที่ประสานงานระหว่างผู้บังคับบัญชา วิศวกรและผู้ปฏิบัติงานอุตสาหกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ
4. เพื่อให้เกิดวิสัยทัศน์ในการเลือกและใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย และเหมาะสมกับงานด้านอุตสาหกรรม
5. เพื่อให้มีความสามารถในด้านการจัดการ และการดำเนินงานด้านเทคโนโลยีอุตสาหกรรมได้
6. เพื่อพัฒนาเจตคติ ความศรัทธา และมีคุณธรรมในอาชีพธุรกิจอุตสาหกรรม

คุณสมบัติเฉพาะสาขาวิชา

1. ต้องจบการศึกษาระดับอนุปริญญาหรือเทียบเท่าในแขนงวิชาใดแขนงวิชาหนึ่ง ที่มีพื้นฐาน

ทางช่างในระดับอนุปริญญาตรงกับแขนงวิชาที่เข้าศึกษา

2. เฉพาะแขนงวิชาเทคโนโลยีการจัดการอุตสาหกรรม ต้องมีพื้นฐานทางอุตสาหกรรมในระดับอนุปริญญา

คณะสัตวแพทย์

คณะสัตวแพทย์มีจุดประสงค์เฉพาะดังนี้

1. เพื่อผลิตนักวิชาการที่มีความสามารถในการวางแผนดำเนินการและการจัดการโดยมุ่งให้เกิดและรู้จักนำเทคโนโลยีใหม่ๆมาใช้ในการเนินการผลิตอย่างมีประสิทธิภาพ
2. เพื่อให้ผู้เรียนมีความคิดสร้างสรรค์ มีความรับผิดชอบต่อสังคมและนำความรู้ที่ได้รับไปประกอบอาชีพนี้ให้ก้าวหน้าเพื่อดำรงชีวิตเป็นพลเมืองดี
3. เพื่อให้เกิดเจตคติที่ดีต่ออาชีพการเกษตร และกระตือรือร้นที่จะพัฒนาอาชีพนี้ให้ก้าวหน้าเพื่อ ชีวิตเป็นพลเมืองดี
4. เพื่อผลิตกำลังคนระดับกลางให้มีความรู้ความสามารถกึ่งวิชาการและอาชีพชั้นสูงในด้านสัตวบาลเพื่อไปประกอบอาชีพได้

คุณสมบัติเฉพาะโปรแกรมวิชา

1. สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพเกษตรกรรม
2. สำเร็จการศึกษาหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย แผนการเรียนวิชาชีพ กลุ่มเกษตรกรรม
3. สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตร มัธยมศึกษาตอนปลายปรับปรุง พ.ศ. 2533 เรียนเน้นหนักทางวิทยาศาสตร์ หรือเรียนกลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์

คณะสถาปัตยกรรม

เป็นศาสตร์ที่ว่าด้วยการออกแบบกายภาพด้านต่างๆ เช่นการออกแบบอาคาร สิ่งก่อสร้าง ผลิตภัณฑ์ การออกแบบภายใน การปรุงแต่งสภาพแวดล้อมให้ได้ประโยชน์ใช้สอยที่ดีที่สุดแก่เจ้าของงาน และประชาชนที่เกี่ยวข้อง ในขณะเดียวกันเป็นการแสดงออกถึงคุณค่าแห่งศิลปะที่ได้สร้างสรรค์ขึ้นมาใหม่ นอกจากนี้ยังครอบคลุมถึงการวางแผนและเคหการอีกด้วย มีสาขาให้เลือกศึกษาดังนี้

1. สาขาสถาปัตยกรรม ศึกษาการออกแบบสถาปัตยกรรมโดยคำนึงถึงสภาวะแวดล้อม การใช้วัสดุ วิธีการก่อสร้าง และความรู้ทางสาขาวิศวกรรมที่เกี่ยวข้อง คำนึงถึงสภาพเศรษฐกิจ สังคม และศิลปวัฒนธรรม ตลอดจนความงามและความเป็นระเบียบเรียบร้อย และผลกระทบต่อส่วนรวม

2. สาขาสถาปัตยกรรมไทย ศึกษาการออกแบบสถาปัตยกรรมไทย และศึกษาแหล่งที่มา องค์ประกอบของสถาปัตยกรรมไทยศึกษา การฝึกหัดเขียนลายไทยชนิดต่างๆ ตั้งแต่ง่ายไปจนถึงการบรรจุลายลงบนส่วนของสถาปัตยกรรมให้ถูกต้องตามหน้าที่

3. สาขาสถาปัตยกรรมภายใน เป็นศาสตร์ที่ประสานกันระหว่างงานสถาปัตยกรรมและงานออกแบบภายใน เป็นวิชาชีพทางด้านการออกแบบที่เกี่ยวข้องกับงานสถาปัตยกรรม ซึ่งเป็นการจัดที่ว่างภายในอาคารเพื่อประโยชน์ใช้สอยและความงามโดยคำนึงถึงสภาพแวดล้อม วัสดุและเทคโนโลยีในการก่อสร้าง ความรู้ทางวิศวกรรมที่เกี่ยวข้อง การประหยัดพลังงานและทรัพยากร สภาพเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม

4. สาขาการออกแบบอุตสาหกรรม เน้นหนักการออกแบบ 5 สาขาคือ การออกแบบผลิตภัณฑ์ การออกแบบตกแต่งภายใน การออกแบบเลขะนิเทศ การออกแบบเครื่องเคลือบดินเผา และการออกแบบสิ่งทอ

5. สาขาภูมิสถาปัตยกรรม เน้นหนักด้านการปรุงแต่งสิ่งแวดล้อมของมนุษย์และธรรมชาติ ให้มีความสมดุลซึ่งกันและกัน ศึกษาด้านสุนทรียภาพและการใช้สอยของเมืองและที่อยู่อาศัยของมนุษย์

6. สาขาเทคโนโลยีสถาปัตยกรรม ศึกษาด้านเทคโนโลยีอาคาร การอนุรักษ์พลังงานในอาคาร และการจัดระบบอาคาร

ผู้ที่สำเร็จการศึกษาในสาขาต่างๆ สามารถออกไปประกอบอาชีพอิสระ รับราชการหรือทำงานตามบริษัทต่างๆได้อย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะด้านการพัฒนา เช่น การออกแบบการก่อสร้างอุตสาหกรรม การโฆษณา รวมทั้งการอนุรักษ์ต่างๆ เช่นการอนุรักษ์ธรรมชาติ โบราณสถาน และสถาปัตยกรรม

จากการอภิปรายมาทั้งหมดนี้จะเห็นได้ว่า มีคณะที่รับผู้จบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเข้าเรียนในสถาบันอุดมศึกษาอย่างหลากหลาย นอกจากนี้ธรรมชาติของสถาบันจะมีความเข้มข้นของการจัดการเรียนการสอนที่ต่างกัน และมีจุดมุ่งหมายของการจัดการเรียนการสอนที่ต่างกัน และคณะที่เปิดรับนักเรียนจากแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ ก็มีคณะที่มีความแตกต่างกันออกไป ตามศักยภาพของแต่ละสังกัด

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. จากการจัดทำชุดข้อมูลสำหรับการเลือกศึกษาต่อในแผนการเรียน วิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์ นี้ขึ้นมา สามารถช่วยให้นักเรียนได้รับข้อมูลที่เป็นประโยชน์อย่างมากในการช่วยตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์ ซึ่งได้รับข้อมูลเกี่ยวกับรายวิชาที่ต้องศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และแนวทางเลือกศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ในสาขาวิชาที่ตนเองชื่นชอบและสามารถเลือกสอบให้ตรงกับสายวิชาได้ เพราะผู้จัดทำได้รวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ให้มาอยู่ในแหล่งเดียวกัน สะดวกต่อการค้นคว้า

2. ชุดข้อมูลสำหรับการเลือกศึกษาต่อในแผนการเรียน วิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์ นี้ นอกจากจะเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนแล้ว ยังเป็นประโยชน์อย่างมากต่อครูแนะแนว ที่จะนำไปเป็นข้อมูลพื้นฐานบอกให้นักเรียนทราบในการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อ และนอกจากนี้ยังเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจค้นหาข้อมูลด้านนี้อีกด้วย

3. ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมในรายละเอียดของชุดข้อมูลให้ครอบคลุมทั้งมหาวิทยาลัยของรัฐ มหาวิทยาลัยราชภัฏ มหาวิทยาลัยเอกชน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล และสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ผู้ที่จะทำวิจัยชุดข้อมูลของแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ ควรเพิ่มข้อมูลสำหรับการเลือกศึกษาต่อของแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์ ในด้านค่าใช้จ่ายของการศึกษาในแต่ละคณะ

2. ในการทำชุดข้อมูลต่อไปควรมีข้อมูลจำนวนรับโดยเฉลี่ยของแต่ละคณะ / สาขาวิชา รวมไปถึง คะแนนสูง – ต่ำ ย้อนหลัง 3 ปีการศึกษา

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กระทรวงศึกษาธิการ (2544). **หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544**. กรุงเทพ .

--------. (2544). **การแนะแนวในโรงเรียน.** โรงพิมพ์คุรุสภา. กรุงเทพ.

เกษม วัฒนชัย. (2545) **การศึกษาในทศวรรษหน้า.** ไทยวัฒนาพานิชย์. กรุงเทพ :

กำแหง พลางกูร. (2538) *วิทยาจารย์.* กรุงเทพ.

กองบริการการศึกษา.(2538). **เอกสารแนะแนวการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา.** สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย. กรุงเทพ.

กรมวิชาการ.(2543). **เอกสารชุดการประกันคุณภาพการศึกษาเล่ม 3.** กระทรวงศึกษาธิการ. กรุงเทพ.

--------. (2544). **เอกสารการประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน.** โรงพิมพ์คุรุสภา. กรุงเทพ.

--------. (2544) **สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544.** โรงพิมพ์คุรุสภา. กรุงเทพ.

--------. (2544). **สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544**. โรงพิมพ์คุรุสภา. กรุงเทพ .

--------. (2550). **แนะแนวการศึกษาต่อสถาบันอุดมศึกษา.** ชมรมบัณฑิตแนะแนว. กรุงเทพ .

ชมรมบัณฑิตแนะแนว. (2550). **คู่มือเลือกคณะในระบบ ADMISSIONS**. รุ่งเรืองสาส์นการพิมพ์. กรุงเทพ .

นวลศิริ เปาโรหิตย์. (2538). **การแนะแนวอาชีพ.** โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง. กรุงเทพ .

พรทิพย์ วงพาณิชย์. (2535). **การศึกษาเปรียบเทียบความมุ่งหวังของบิดามารดาเกี่ยวกับการศึกษาของบุตรในเขตเมืองและชนบท**. วิทยานิพนธ์ คม. บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพ.

เรวดี วัฒนโกศล. (2532). **การสำรวจความเชื่อ เจตคติ และพฤติกรรมการเลือกศึกษาต่อสายสามัญหรือสายอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2** . วิทยานิพนธ์ คม. บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพ .

ลัดดาวัลย์ โค้วตระกูล. (2538). **จิตวิทยาการศึกษา.** สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพ.

วิโรจน์ สารรัตนะ. (2542). **การวางแผนในโรงเรียนมัธยมศึกษา.** อักษรบัณฑิต. กรุงเทพ .

วิจิตร ศรีสะอ้าน. (2549). **การศึกษาเพื่ออาชีพในโรงเรียนมัธยมศึกษา.** วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร. กรุงเทพ .

สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา. (2549). **ระเบียบการคัดเลือกบุคคลเข่าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษา.** โรงพิมพ์ส่วนท้องถิ่น. กรุงเทพ .

สำนักทดสอบทางการศึกษา. (2549). **แนวทางการรับนิสิตนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาปีการศึกษา 2549**. online.

อรวรรณ ประคองเวช. (2541). **การศึกษาความต้องการการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดอยุธยา.** ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพ.

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวต้องรัก จิตรบรรเทา
วันเดือนปีเกิด	26 มกราคม 2524
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	731/6 ถนนพหลโยธิน ตำบลเวียง อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย 57000
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	เจ้าหน้าที่ทรัพยากรบุคคล
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	บริษัท นูมาน แอนด์ เอสเซอร์ เซ้าท์อีสต์เอเซีย จำกัด 178/1 หมู่ที่ 7 ตำบลเพ อำเภอเมือง จังหวัดระยอง 21160

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2545	สส.บ. (สังคมสงเคราะห์ศาสตร์ เกียรตินิยมอันดับ 1) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
พ.ศ. 2551	กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ